

МАКС АЛЪН КОЛИНС ГРЕХОВНИЯТ ГРАД

Част 2 от „От местопрестъплението“

chitanka.info

*На Крис Кауфман, криминалистът, който откри
тялото*

М.А.К и М.В.К.

1

*Когато два предмета влязат в контакт,
те си обменят частици.*

Едмънд Локард,
1910 г., бащата на
съдебната медицина.

Лас Вегас, подобно на Ню Йорк и на ръждата, никога не спи. От здрач до зори ширналият се град и неговите бляскави неоновы накити оживяват пустинния пейзаж, съревновавайки се с милион звезди, всичките толкова дребнички в сравнение със Зигфрид и Рой^[1]. От прочутата отсечка „Стрип“ на булевард „Лас Вегас“ до най-високата в света грозотия — кулата „Стратосфера“^[2] — пулсът на Вегас тупти денонощно седем дни в седмицата, отмервайки отчетливо и най-малките часове.

И ако монументални творения на съвременната архитектура като „Луксор“ и „Беладжио“^[3] са уж някакво тържество на човека над природата, примамливият блясък на благотворен грях е все пак обуздан от пустинен пейзаж и ограден от планини, зелени (почти) колкото доларови банкноти и спокойни, булевард „Лас Вегас“ никога не е. А в реалния свят на Вегас, встрани от „Стрип“ и далече от „Фримънт Стрийт“^[4], дреме един град, обикновен като всеки мегаполис, в който хората живеят, работят, обичат се и умират, свят, в който от време на време има и сватби, но в истински параклис, а не в обкичена е неон витрина и Елвис за пастор, свят, в който хазартът се състои единствено в това да закъснееш за работа с пет минути или да ядеш пържено, или да изневеряваш на жена си или може би да убиеш човек, в буквален или преносен смисъл, и да се опиташ да се отървеш безнаказано.

И въпреки това, както Синатра пее за Ню Йорк, Ню Йорк^[5] (града, не хотела)^[6], Лас Вегас, Невада, наистина не спи. Това е град, в който мнозина работят по правило нощем, от шефа на крупията в казино „Фламинго“ до продавача в съседния магазин, от стриптийзьорката в клуба с лайв шоу до криминалиста от нощната смяна.

[1] Илюзионисти, направили зашеметяваща кариера в Лас Вегас и даващи представления повече от 30 години. — Б.ред. ↑

[2] Известно казино — хотел в центъра на Лас Вегас. — Б.ред. ↑

[3] Известни казина и хотели в Лас Вегас. — Б.ред. ↑

[4] Втората най-известна улица в Лас Вегас с много известни казина, хотели и клубове. — Б.ред. ↑

[5] Второто Ню Йорк е името на щата. — Б.ред. ↑

[6] Хотел „Ню Йорк, Ню Йорк“ — минимодел на града. — Б.ред.

↑

2

Мили Блеър Мразеше да стои вечер сама вкъщи. От край време имаше страхове и дори връщането ѝ към Христовата вяра не помогна. Нито пък професията на съпруга ѝ Артър, която понякога означаваше дълги вечери в очакване той да се прибере.

И тази вечер Мили сякаш не можеше да престане да кърши ръце. Кестенявата ѝ скъсена до средата на шията коса с вече посивели кичури, обрамчваше приятно, почти хубаво овално лице с тен от спортуване на открито — по цели дни играеше голф и тенис с приятели от църквата — и не изглеждаше на четирийсет. Дребна на ръст, малко над метър и шейсет, с все още стегнато тяло, тя знаеше, че съпругът ѝ продължава да я намира привлекателна, отчасти и заради отказа ѝ да се облича старомодно, както започнаха да правят с възрастта много от приятелките ѝ. Тази вечер носеше тъмносини спортни панталони, бяла копринена блуза и деликатен наниз от перли.

Мили се радваше, че Артър все още я желае — в секса между съпрузи нямаше нищо греховно в крайна сметка, а любовта помежду им беше благословена, но тя съвсем не беше доволна от външния си вид, забелязвайки напоследък безпогрешните признаци на стареенето в неумолимото си огледало за гримиране. „Намръщените“ бръчки дълбаеха тънки канавчици в ъглите на устата ѝ — пак от безпокойство — и макар и да се опитваше да го прикрие с червило, устните ѝ изглеждаха по-тънки, а тъмносините ѝ очи заблестяха с безжизнена суровост понякога, когато беше разстроена... както сега например.

Приближи се до прозореца и нервно дръпна настрани завесите, вгледа се във виолетовата нощ като жената на някой от първите заселници, която следи за индианци, не беляза никакво движение и отново закрачи нагоре-надолу. Тази вечер за тревогите ѝ си имаше рационална причина. — Мили беше чула предишния ден нещо, което ужасно я разстрои... магнетофонен запис на скандал между двама съпрузи.

Като че някакво пустинно създание се беше свило на топка в стомаха ѝ и умряло там — или по-скоро отказваше да умре, гърчейки се спазматично в дъното на корема ѝ. Мили знаеше, че нещо не е наред, ужасно не наред, с най-добрата ѝ приятелка Лин Пиърс. Лин, която членуваше в църквата на Мили, сякаш беше изчезнала от лицето на земята след последния им разговор, около четири следобед.

— Мил — беше казала Лин, а нещо в гласа ѝ стържеше — трябва да те видя... Трябва да те видя незабавно.

— Пак ли Оуен? — попита Мили, като думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. — Пак ли се карахте? Да не те е заплашил, да не те...

— Не мога да говоря сега.

В гърлото на Лин сякаш заседна нещо... ридание? Или беше поела дъх? Колко странно се преливаха страхът и тъгата понякога.

Мили беше стиснала слушалката, като че за да издърпа своята давеща се приятелка от коварни води.

— О, Лин, какво има? Как да ти помогна?

— Ще... ще ти кажа лично. Като се видим.

— Добре, скъпа. Не се тревожи... Арт и аз сме с теб. Ти ела веднага.

— Артър там ли е сега?

— Не, исках да кажа... че имаш нашата морална подкрепа. Проблем ли е, че Артър го няма? Теб... страх ли те е? Да се обадя ли на Артър да...

— Не! Не. Ще се оправя. Идвам веднага.

— Добре. Браво на теб.

— Тръгвам. След петнайсет минути съм при теб.

Това бяха последните думи на Лин, преди да затвори.

Лин Пиърс, най-надеждният човек, когото познаваше Мили, и на която най-много можеше да се разчита, не беше спазила обещанието си, не бе дошла „веднага“. Изминаха петнайсет минути, половин час, час и повече.

Мили звънна в дома на Пиърс, но ѝ отговори единствено телефонният секретар.

Да, наистина, Мили лесно се притесняваше и вълнуваше и може би беше склонна към известна мелодраматичност. Пастор Дан

твърдеше, че Мили просто има добро сърце, че истински обича хората и че загрижеността ѝ е от добри подбуди.

Макар да се притесняваше за Лин от добри чувства, Мили се боеше, че Лин се намира на много лошо място. Имаше много, много тежко предчувствие, че никога повече няма да види своята най-добра приятелка.

И докато тези мрачни и тревожни мисли се трупяха в главата ѝ като приближаваща гръмотевична буря, Мили крачеше нагоре-надолу, косеше се и кършеше ръце в очакване мъжът ѝ Артър да се прибере вкъщи. Артър щеше да знае как да постъпи, както винаги. Докато си играеше нервно с брачната халка, Мили съчиняваше трагични сценарии, като от време на време се смъмряше, че Лин все пак я няма едва от няколко часа. Ами онзи запис.

Онзи ужасен запис, който бяха чули с Артър предната вечер...

Мили се върна рязко към действителността, чувайки, че Гари, техният син, се прибира. Седемнайсетгодишен, в единайсети клас, Гари — стройно момче, което беше наследило черната коса на Артър и нейното овално лице — вече имаше своя собствена кола, а напоследък и свой собствен живот.

Синът им се беше затворил в себе си и почти не разговаряше с тях, макар че не се и цупеше. С желание ходеше на църква заедно с тях, винаги готов да вдигне ръце към Бога. От това Мили съдеше, че продължава да е добро момче.

По едно време двамата с Артър се притесняваха за сина си — когато излизаше с онова доста странно момиче на семейство Карлсън с нейните обици на носа, пиърсинг на езика, татуиран глезен и цигара в уста. Напоследък беше започнал да се среща с Лори, дъщерята на Лин, добро момиче, много дейно в църквата като майка си.

Тътреше крака нагоре по стълбата — стаята му беше на втория етаж, — а тя спря да крачи и го попита:

— И как беше в училище?

С ученическа раница на гръб, застанал послушно, той отговори с вдигане на рамене.

Пред най-долното стъпало тя попита:

— Нямахте ли контролно днес? Май по биология, а?

Пак вдигане на рамене.

— Добре ли мина?

Още едно вдигане на рамене.

— Баща ти ще закъснее довечера. Ще изчакаш ли да ядем заедно или...?

Той отново се заизкачва.

— Ще мушна нещо в микровълновата.

— Мога да ти направя макарони или...

— Няма проблем да ям нещо от микровълновата.

— Добре.

Хвърли ѝ бързо усмивка и изчезна в коридора към стаята си, чиято врата напоследък беше все заключена.

На Гари изглежда му беше трудно да порасне. Щеше ѝ се двамата с Артър да можеха да му помогнат, но мълчаливото му държане този следобед беше нещо обичайно напоследък. Гари сякаш почти не ги забелязваше, едва отронваше по някоя и друга дума и често свиваше рамене. Оценките му в училище обаче си оставаха добри, така че може би просто порастваше. Явно беше част от Божието провидение децата постепенно да се изплъзват от ръцете на родителите си и да започват свой собствен живот.

Но за отношенията си с Гари Мили реши, че ще се погрижи, след като се оправи тази бъркотия с Лин. Въздъхна дълбоко с облекчение, когато надникна през завесите и видя как лексусът на Артър се приближава по алеята.

Най-сетне.

Минута по-късно се чу затръшването на вратата на колата, жуженето на отварящия се гараж и Артър влезе в кухнята.

Набит, само около десетина сантиметра по-висок от жена си, чернокос и широкоплещест, Артър Блеър, подобно на Мили, беше запазил младежкия си вид. Макар и по-възрастен от жена си, на четирийсет и четири, той нямаше сиви коси. Господ го беше благословил с добри гени и с липса на притеснителност, за разлика от нея. Очилата с черни рамки и стъкла като дъното на бутилка кока-кола правеха очите му да изглеждат изцъклени, но въпреки това съпругът на Мили си оставаше красив мъж.

Артър видя за първи път Мили Евънс („Никога не ме наричай Милдред“) на студентски купон на първокурсници. Тя членуваше в женския клуб към университета, бе доста буйна, а по външен вид и дрехи напомняше слабичката и секси Пат Бенатър^[1], цялата черни

къдрици и ликра. Остави го без дъх. Ученолюбивият Артър веднага разбра, че тя е друга класа и не би обелил и дума, ако тя самата не го беше заговорила при буренцето с бира. Разменяха си погледи цяла вечер, но така и не разговаряха повече. Стана му ясно, че е разочарована от него, но първоначално беше прекалено срамежлив, за да направи каквото и да е, а съвсем скоро и прекалено пиан...

Следващия семестър имаха общи лекции по икономика, тя забеляза познато лице и седна до него. И вече двайсет години продължаваше да е до него.

Артър пресече кухнята, мина през трапезарията, остави куфарчето на масата, метна сакото си на един стол и влезе право във всекидневната, където намери Мили застанала в средата на стаята, обвила тялото си с ръце сякаш замръзваше от студ. По лицето ѝ не беше останал никакъв цвят; червен филигран обточваше очите ѝ. Явно беше плакала...

— Какво има, скъпа? — попита той, като се приближи и я прегърна.

Артър знаеше, че каквато си беше притеснителна, жена му може да се е разстроила с или без причина, но въпреки това винаги приемаше безпокойството ѝ сериозно. Обичаше я.

— Става въпрос за... Лин — каза тя, избухвайки в ридания, докато той я прегръщаше и потупваше по гърба.

Ръцете му сякаш отприщиха язовир и тя плака дълго и неудържимо, преди да успее да обуздае емоциите си дотолкова, че да говори разбираемо.

Артър я отдалечи на една ръка разстояние.

— Какво има, скъпа? Какво е станало с Лин? Да не би заради онази касета да си се...?

— Не, не е заради касетата... Искам да кажа, и да, и не...

Преглъщайки последното хълцане, Мили каза:

— Тя се обади днес следобед около четири, силно разстроена. Каза, че трябва да ме види, да говори с мен. Каза, че е на път за насам.

— Добре де, и какво каза, когато дойде?

— Точно там е проблемът, Артър. Тя така и не се появи!

Каза му, че се е опитала да се свърже, и че се е включил телефонният секретар, и че просто знае, че Лин е „изчезнала“.

Мъжът ѝ поклати глава, пренебрегвайки проблема, но не и нея.

— Скъпа, причината може да е всякаква. Няма смисъл да се тревожиш, поне докато не разберем какво се е случило.

Тя се отдръпна от прегръдката му. Очите ѝ се преместиха върху дръжката на чекмеджето на масата в отсрещния край на стаята. Той проследи погледа ѝ. И двамата знаеха какво лежи в плиткото чекмедже — касетата. Онази ужасна касета, която бяха прослушали предната вечер.

— Само защото... — Той се поколеба — това не означава... непременно, че...

Тя си пое дълбоко дъх, успокоявайки се, или по-скоро опитвайки се да се успокои.

— Знам, знам... Просто... нали разбираш... ако нещо я беше възпрепятствало, тя щеше да се обади, Артър. Със сигурност досега щеше да се обади.

Артър знаеше, че е права. Въздъхна, кимна и попита:

— Гари вкъщи ли е?

Тя кимна в отговор.

— В стаята си, разбира се. И вратата е затворена.

— Нормално.

— Той пак... почти ме подмина с мълчание.

— Наистина ли?

— Ами... Не. Държа се възпитано... всъщност.

Артър отиде до стълбата и извика:

— Гари!

Тишина.

Гласът на Артър стана рязък.

— Гари!

Гладко избръснатият младеж подаде глава иззад ъгъла на коридора, сякаш се беше крил там през цялото време.

— Да, сър.

— С майка ти излизаме. Имаш ли нещо против да ядеш сам?

— Не, сър. Вече казах на мама, че ще си направя нещо в микровълновата. И без това ще ходя да поработя няколко часа. Може би просто ще хапна нещо на крак по пътя.

— Добре, сине. Ще се видим по-късно.

— Да, сър.

Момчето отново изчезна. Мили поклати глава и рече:

— На мен ми отговаря само със свиване на рамене. Не мога да повярвам как се отпуска пред теб. Той наистина те уважава, Арт.

Артър не каза нищо, все още загледан в стълбите, където беше стояло неговото момче. Чудеше се дали уважението на сина му беше искрено или само привидно, но приемаше, че момчето поне прави разлика между двете. Някога Артър имаше същите взаимоотношения със собствения си баща, вечно отговаряше с „да, сър“ и „не, сър“, мислейки си, че го прави само за да запази благоразположението на стареца, докато най-накрая разбра, че наистина уважава баща си. Надяваше се и Гари някой ден да изпита същото към него... дори и сега да не беше така.

Обърна се към жена си:

— Хайде, миличка — каза той. — И си вземи горна дреха. Нещо май позахладня тази вечер.

— Къде отиваме? — попита тя, докато следваше указанията му и вадеше леко сако от предния шкаф. Макар и тъмносиньо, то не отиваше много на панталоните ѝ, но тя се надяваше, че никой няма да забележи в тъмното.

— Мисля да се отбием у нашите добри приятели, семейство Пиърс.

Тя не се възпротиви. За жена, склонна към безпокойство, Мили можеше да бъде силна, дори безстрашна, особено когато бяха двамата заедно. Артър осъзна, че тя през цялото време беше искала точно това — да навестят семейство Пиърс — но не искаше предложението да дойде от нея.

Артър знаеше, че нейното уважение към него беше искрено. Освен това тяхната църква проповядваше стриктно, библийско подчинение на съпруга като глава на семейството.

Тръгнаха към вратата, но в последния момент Мили бързо се върна във всекидневната, извади малкото пакетче от чекмеджето на масичката и мушна касетата в чантичката си.

След само дванайсет минути стигнаха къщата на Пиърс. Трафикът беше отслабнал. Нахлулият есенен хлад явно бе убедил мнозина от жителите на Лас Вегас да си останат вкъщи тази вечер. Мили се зачуди на глас дали да не изслушат касетата още веднъж в касетофона на колата, докато пътуват.

— Не, благодаря — каза Артър с отвращение. — Спомням си я прекалено добре. Поклати глава и добави: — Не мисля, че някога ще забравя... това нещо.

Думите му прозвучаха почти като ругатня.

Въпреки, че Оуен и Лин Пиърс минаваха за техните най-добри приятели, Артър и Мили Блеър обичаха нея, а него едва го издържаха. Артър намираше Пиърс вулгарен и жесток безбожник и Мили споделяше абсолютно това мнение. Освен това Артър смяташе, че Оуен се занимава с наркотици, или поне такива бяха слуховете, но нямаше доказателства и затова пазеше тази мисъл за себе си. Страхуваше се, че Мили ще забрани на Гари да се среща с Лори Пиърс, ако реши, че в близост до къщата на Пиърс има наркотици. Дори и Лин да беше най-добрата ѝ приятелка.

Къщата на семейство Пиърс приличаше на крепост от кафеникави тухли. Малка куличка се извисяваше в лявата част на двуетажната сграда, която господстваше над наклонена, добре поддържана морава, макар и без крепостен ров. Семейство Блеър, които многократно бяха посещавали дома на Пиърс, знаеха, че виеща се в куличката стълба води нагоре към втория етаж. Входната врата беше разположена в средата на този мини — Камелот, а отдясно се намираше гаражът за три коли. Тъй като куличката беше само една, къщата изглеждаше леко килната на една страна, създавайки усещане за липса на равновесие.

Когато лексусът спря на алеята пред замъка, Артър каза:

— Остави нещата на мен.

Мили и този път не възрази. Само кимна и после, почти криейки се зад съпруга си, го последва по завоите на алеята до входната врата.

Артър натисна звънеца и двамата зачакаха. След около трийсет секунди звънна пак, три пъти бързо и настоятелно. Отново зачакаха почти половин минута — безкрайно дълго, когато човек стои на нечия входна врата — но този път, тъкмо когато Артър се протегна пак към звънеца, вратата рязко се отвори и те се озоваха лице в лице със съпруга на Лин, самия Оуен Пиърс.

Облечен в сив анцуг „Найки“, очертаващ мускулестото му тяло, със сребърни нишки в тъмната коса, Пиърс имаше забележителни сини очи и беше винаги готов да разтегне лице в печелеща симпатиите

усмивка, която разкриваше много на брой бели и равни зъби. Лицето на Пиърс сякаш се размаза от удоволствие.

— Арт! Мили! Каква приятна изненада. Какво правите тук? Искам да кажа... — Той се захили, явно притеснен, че може да е прозвучал невъзпитано. — Как сте? Нали не сме се разбирали за вечеря или нещо друго за вечерта? Лин не ми е казала нищо...

Усмивката на терапевта изглеждаше пресилена, изговаряше думите прекалено бързо и високо. Артър отново си сети за слуховите за наркотици.

— Не, нямахме никакви планове за вечерта, Оуен. Щеше ни се да поговорим с Лин.

— С Лин ли? — Пиърс се намръщи объркано, сякаш никога не беше чувал това име.

— Да — каза Артър — с Лин. Нали се сещаш, Оуен, жена ти.

Последва неловка тишина, докато Оуен очевидно се опитваше да дешифрира думите на Артър и тона му. Най-накрая Мили пристъпи напред.

— Оуен, Лин ми се обади по-рано днес и каза, че идва да ме види... а после така и не се появи.

— О! — Усмихна се той отново, този път не толкова зашеметяващо. — Това ли било...

Мили каза:

— Просто това е толкова необичайно за нея, Оуен. Щеше да ми се обади, ако има промяна в плановете ѝ.

Усмивката на Пиърс най-сетне угасна и погледът му стана напрегнат.

— Обадил се брат ѝ. Едва успя да ми каже. Нещо бил болен и имали нужда от нея. Нали знаете как веднага се втурва, щом стане въпрос за роднините ѝ. Както и да е, нахвърля няколко неща в сака и потегли за нула време.

Куп лъжи, помисли си Артър. Знаеше, че Лин Пиърс не би напуснала града, без да каже на Мили къде отива и колко време ще отсъства, особено пък след като ѝ беше казала, че идва „веднага“! Нещо тук със сигурност не беше наред!

Артър се сети за касетата в чантата на Мили. Дали да не постави въпроса ребром пред Оуен?

Докато го обмисляше, жена му пристъпи към Пиърс и каза:

— Съжалявам, но не ти вярвам, Оуен. Лин никога не би...

През лицето на Оуен премина сянка и Мили замлъкна. Изразът, който замени изкуствената усмивка беше прекалено искрен: сякаш някой отмести камък и отдолу се мерна истинският Оуен, гърчещ се в калта.

Семейство Блеър познаваха Пиърс от години, бяха го виждали да изпада в бяс и гледката не бе никак приятна — приличаше на експлодиращ бойлер. Артър хвана Мили нежно, но здраво за ръката и я обърна към колата.

— Извини ни, Оуен. Мили е просто притеснена за Лин, нали ги знаеш жените...

Лицето на Артър се изкриви в подобие на усмивка. Докато съпрузите се отдалечаваха, Артър каза:

— Надявам се Лин да пътува приятно, Оуен. Нали ще ѝ предадеш да ни се обади, когато се върне. Благодаря ти.

През цялото време, докато говореше, Артър водеше Мили към колата, паркирана до тротоара. Тя не се възпротиви — знаеше си мястото — но когато той най-сетне я набута вътре, изкара лексуса на заден ход от алеята и се отдалечи от Оуен Пиърс и къщата — замък, Мили поиска обяснение.

— Не се тревожи, скъпа — каза Артър. — Ще направим нещо по въпроса с това гадно копеле.

Понякога, когато някоя мръсна дума се изплъзваше от устата му, тя му се скарваше. Сега той очакваше почти с нетърпение познатата реакция.

Но днес тя каза само:

— Добре. Добре. Добре.

Седеше до него в колата, със стиснати юмруци, чантичката в скута ѝ... и онази касета, онази ужасна касета в чантичката.

[1] Известна американска рок-певица от 80-те. — Б.пр. ↑

3

Капитан Джим Брас крачеше бавно по коридора към лабиринта от офиси в избеляло синьо-зелено, които служеха за централа на ласвегаското Бюро по криминалистика — студено модерна учрежденска обстановка, в която се помещаваше втората по големина криминологична лаборатория в страната. Детективът с тъжните очи беше облечен елегантно — сиво спортно сако върху синя риза, вратовръзка в по-тъмно синьо на сиви диагонални райета и тъмносини спортни панталони. Сдържаното му поведение прикриваше безкомпромисен професионализъм.

От дясната ръка на детектива висеше целофанено пликче, а в него — аудиокасата. Забавяйки крачка, за да надниква през полустъклените стени, Брас прекоси няколко стаи, преди да намери шефа на „гробарската смяна“ на криминалистите, Гил Грисъм, на малка масичка в стаята за почивка, приведен над чаша кафе и купчина документи. С черните си дрехи и очила за четене с телени рамки, шефът на криминалистите приличаше на кръстоска между снайперист и вманиачен учен, помисли си Брас и осъзна, че определението му пасваше доста точно.

Грисъм, който между другото бе един от най-добрите ентомолози в съдебната медицина в страната, беше около четирийсет и пет годишен, с момчешки черти сякаш застинали в израз на непрестанна умисленост. Брас харесваше Гил и смяташе, че това, което някои намираха у него за студенина, бе всъщност самоналожено хладнокръвие, дистанцираност, чиято цел бе да му позволи да се концентрира върху фактите и да възпира емоциите.

Брас си придърпа стол.

— Това последният брой на „Месечник за надбягвания с хлебарки“ ли е?

Грисъм поклати глава и отговори сякаш въпросът на детектива беше сериозен:

— Доклади за щатните бройки. Слуховете са, че общинският съвет иска да ореже бюджета за догодина.

— И аз дочух същото — въздъхна Брас. — Кажи, изборите не изкарват ли на преден план най-доброто у хората, а?

Грисъм му хвърли поглед с издути напред устни, който съвсем не обещаваше въздушна целувка.

— Може би ти трябва нещо, което да ти повдигне духа, Гил, например заплаха за разфасоване.

Грисъм отново погледна Брас, този път заинтригувано.

Брас вдигна пликчето и го разлюля пред него като хипнотизатор часовник. Грисъм, както и се очакваше, го проследи с поглед.

— Сред ултрамодерната ти техника случайно да се намира касетофон?

Грисъм кимна, надигна се, свали си очилата и каза:

— В кабинета ми. Какво носиш?

Събра купчината документи и чашата кафе и поведе Брас навън.

Детективът закрачи редом с Грисъм по коридора.

— Интересен развой на събитията... на рецепцията, току-що.

— Наистина ли?

Влязоха в кабинета на Грисъм.

— Наистина.

Брас доскоро го побиваха тръпки от бърлогата на Грисъм с нейните рафтове с буркани, пълни със странни неща като Мариновано прасенце, балсамирани животински и човешки органи и разнообразни живи, пълзящи твари като тарантула и двуглав скорпион в техните стъклени къщички. Добре поне, че батериите на мърдащия зинал костур, който висеше на вратата на кабинета на Грисъм, най-сетне се бяха изхабили.

В средата на методично задръстения с предмети кабинет стоеше бюро под ъгъл от четирийсет и пет градуса, пред него — два пластмасови стола с метална рамка. Брас подаде на Грисъм пликчето и се отпусна в единия стол. Грисъм седна зад бюрото си и постави чантичката върху подложка, както ювелир скъпоценен камък. От най-горното дясно чекмедже извади гумени ръкавици и ги постави до пликчето.

— Това да не е някакъв майтап — попита Грисъм със скръстени ръце — или мислиш да се заемем сериозно?

Брас се облегна назад, кръстоса крака и доби сериозно изражение.

— Пристигат, значи, тия двамата вечерта долу на рецепцията. Приятни хора, около четирийсетте, съвсем порядъчни. Той работи в отдел „Финанси“ на Университета на Лас Вегас.

Грисъм кимна.

— Артър и Мили Блеър. Казват, че тяхна приятелка, жена на име Лин Пиърс, е изчезнала... и мислят, че ѝ се е случило нещо „лошо“.

Очите на Грисъм съвсем леко се напрегнаха.

— Лин Пиърс откога е в неизвестност?

Поглеждайки часовника си, Брас отговори:

— От около седем часа.

Погледът на Грисъм се успокои.

— Е, не е двацет и четири часа. Може и да я няма, но все още не е „в неизвестност“.

Брас повдигна рамене.

— Така им казал и оня на рецепцията. И тогава извадили тази касета.

Грисъм хвърли бърз поглед на пликчето.

— На която има запис на какво?

Брас не можеше да не се усмихне — Грисъм беше като дете, което чака да разкъса опаковката на коледен подарък.

— Предполага се, че скандал между Лин Пиърс и нейния съпруг.

— Съпруг?

Брас измъкна бележник от джоба на самото си и го запрелиства бързо, запознавайки Грисъм с подробностите:

— Оуен Пиърс, преуспял физиотерапевт, женен от осемнайсет години за изчезналата жена.

— Клиника „Терапевтични грижи за тялото“ в търговски център на „Хидън Уел Роуд“, на изток от голф игрището „Калалуей“.

Грисъм повдигна вежда, скептично заинтригуван.

— А тази касета е у семейство Блеър, защото...?

— Тук историята става интересна — каза Брас и се размърда в стола си. — Семейство Блеър твърдят, че госпожа Пиърс цъфнала снощи на вратата им с тази касета в запотената си ръчица. Госпожа Пиърс каза на приятелите си, семейство Блеър, че била скрила в кухнята записващ касетофон, който се задейства от човешки глас.

Искала да има доказателство за вербалния тормоз, на който била подложена напоследък.

— Обичам, когато жертвите ни предоставят доказателства — каза Грисъм.

— Е, в такъв случай Лин Пиърс силно ще ти допадне. Нейният скрит микрофон изглежда е хванал доста сочен скандал. Както и да е, семейство Блеър казаха, че госпожа Пиърс им дала касетата да я пазят, след което седнала и им заразправяла за брачните си проблеми и за грижите си покрай дъщеря им Лори...

— Лори на кого е дъщеря?

— На Пиърс. Но на Лин ѝ било писнало най-вече мъжът ѝ непрекъснато да я заплашва с насилие.

— Дай да чуем касетата.

Брас вдигна ръка.

— Още не си чул най-интересното.

Детективът разказа на Грисъм как семейство Блеър отишли до къщата на Пиърс, където Оуен Пиърс твърдял, че жена му е заминала да навести болния си брат.

— И това ли е най-интересното? — попита Грисъм, не особено впечатлен.

— Не, най-хубавото е, че докато Блеър докладвали на единия служител на рецепцията, другият служител приел обаждане от познай кого.

— От Оуен Пиърс.

— От Оуен Пиърс. Обаждал се да съобщи, че жена му е изчезнала. Сега твърди, че тя се била вбесила след някакво „недоразумение“. Мисли, че го е напуснала и няма никаква представа къде на майната си е отишла.

Сега вече Грисъм се приведе напред.

— Взела ли е нещо със себе си?

— Няколко полицаи отидоха до тях — каза Брас. — Пиърс им казал, че не е видял жена си да заминава. Но била взела собствената си кола — авалон, модел 95-та, куфар и малко дрехи.

— Хайде да чуем касетата.

Брас повдигна вежди.

— Защо не?

Нахлузвайки гумените ръкавици, Грисъм извади касетата от плика. Стана, отиде до малък касетофон зад бюрото и я постави в гнездото. Затвори вратичката и натисна PLAY с върха на гумения си пръст. Брас забеляза, че Грисъм подхожда със същата маниакална прецизност към простия процес на пускане на една касета, с която би направил някой от странните си опити върху петна от разплискана кръв или от наблюденията си върху навиците за хранене на насекомите.

Звукът беше леко заглушен. Явно съпрузите стояха на отсрещния край на стаята, далече от скрития касетофон. Но думите скоро станаха достатъчно ясни, когато семейство Пиърс започнаха да си крещят гневно.

— Ако не престанеш, ако просто не престанеш, кълна се, че ще го направя! Ще се разведе с теб!

Това беше гласът на жената.

После мъжът:

— Да престана? Какво да престана? За какво, по дяволите, говориш?

— Говоря за кокаина, Оуен, и за твоите повлекани! Вече се съветвах с адвокат...

— Кучка! Тъпа, мръсна кучка... добре, давай, подай молба за развод. Ще се постарая да не получиш абсолютно нищо, включително и Лори!

Брас погледна към Грисъм, но лицето на криминалиста не издаваше нищо, освен пълна концентрация.

— Оуен... — Гласът на жената беше станал умоляващ. — Искам само... отново да бъдем семейство. Мислиш ли, че наистина искам развод?

Отговорът на мъжа почти не се чу, с изключение на три думи:

— ... не ми дреме.

Жената пак заговори. Тя също не се чуваше, но после повиши глас — не гневно, а сякаш завършваше публична реч.

— Искам само ти и Лори да откриете покоя, който открих аз, служейки на Бога!

— О, господи! Само не започвай пак с тия простотии за Исус! Казвал съм ти хиляди пъти, Лин, в какво вярвам си е моя работа!

— Ти не вярваш в нищо.

— Това си е мой избор. Живеем в Америка. Нали затова са умрели прадедите ти, тъпа...

При следващата дума Грисъм хвърли бърз поглед на Брас. Мъжът казваше:

— И същото лично пространство трябва да оставиш и на Лори, Лин. Тя е един млад зрял човек. Заслужава малко уважение.

— Тя е дете.

— Та тя е на шестнайсет! По дяволите, в половината свят вече щеше да е женена! След като има мензис, значи може да има и деца!

— Оуен!

— Само ти казвам, че какво правя аз и какво прави порасналата ти дъщеря въобще не ти влиза в скапаната ти проповедническа работа.

— Може би... може би тогава трябва да се разведем.

— Абе, върви на майната си... Но помни, че няма да получиш нито цент, нито нищо.

— Така ли? Наела съм най-добрия адвокат по разводите в града, Оуен, и когато му разкажа за наркотиците и жените и как прецакваш данъчните, като криеш приходите в клиниката, да видим тогава на кого ще присъдят Лори!

Жената звучеше тържествуващо, помисли си Брас, и за момент съпругът ѝ не знаеше какво да отговори. Но превъзходството ѝ в скандала не продължи дълго.

— Направиш ли го — каза Пиърс, — ще те убия, благочестива кучко...

— Оуен! Не! Не казвай...

— И после ще те накълцам на малки парченца, скъпа ми невесто. Ще разпръсна тялото ти по четирите краища на света и никой никога няма да събере Хъмти-Дъмти^[1]!

Скandalът продължи само още няколко минути, но вече почти не се чуваше — съпрузите явно се бяха отдалечили от микрофона. След това детективът и криминалистът чуха затръшването на врата и после касетофонът се изключи с прищракване.

— Какво ще кажеш? — попита Брас. — Мислиш ли, че имаме достатъчно основание да ги посетим? Или тия са просто от трупата, която играе „Кой се страхува от Вирджиния Улф?“^[2]?

Грисъм се изправи.

— Мисля, че трябва да им отидем на гости. В момента всички са тук, така че нека вземем целия екип.

Брас потрепери.

— Не мислиш ли, че първо трябва да се опитаме да си изкараме разрешително за обиск?

Грисъм го дари с типичната си престорено невинна усмивка.

— Защо? Господин Пиърс се обади на полицията. Загрижен е за изчезналата си жена. Трябва да помогнем на бедния човечец, не мислиш ли?

— Е, да, на кого му трябва разрешително за такова нещо? — каза Брас ухилен, измъквайки се от стола. — Ами касетата?

— Каква касета?

— Добре — каза Брас, като присви очи. — Пиърс очевидно не знае за нейното съществуване. Няма нужда да му казваме, че ние обаче знаем.

— Не знам за какво говориш — каза Грисъм. — Хайде да отидем да видим каквото там има за виждане.

Десет минути по-късно шестима колеги, всички, освен Брас в тъмните якета на криминалния отдел, се събраха на зле осветения паркинг.

Слабият и дългокрак афроамериканец Уорик Браун се извисяваше десетина сантиметра над атлетичния и як Ник Стоукс. И двамата мъже бяха малко над трийсетте.

Отстрани стояха двете жени в екипа — заместничката на Грисъм, Катрин Уилоуз, и сравнително новото попълнение Сара Сайдъл.

Уилоуз имаше противоречиво минало и Брас го знаеше, но опитът ѝ я правеше ценен коректив на прекалено невъзмутимия Грисъм. Брас имаше по-слабо доверие в Сара Сайдъл, въпреки статута ѝ на бивша ученичка на Грисъм, избрана лично от него за този пост. Сайдъл беше един бъдещ Грисъм — също като него обсебена от работата, а в общуването си с хората направо конкурираше своя лишен от чувство за такт наставник.

Грисъм набързо предаде на хората си съдържанието на касетата и им разказа за възможното изчезване на жената.

— И така, имаме словесно агресивен съпруг — каза Грисъм с напрегнат като погледа си глас, — който заплашва жена си с разфасоване.

— А ние се правим, че му помагаме — избърза Уорик.

— Това не съм го чул — каза Грисъм сговорчиво. Уорик, Ник, Катрин и Сара се натовариха в тахото, а Грисъм се качи заедно с Брас в тауруса на детектива. Точно преди полунощ стигнаха до къщата — замък, кацнала на доста голямата наклонена поляна. Лъчове светлина от прозорците на партера, подобно на мечове, пробождаха мрака.

Брас и Грисъм поведоха групата към входната врата. Детективът позвъни и след по-малко от минута вратата се отвори и се показа мускулест мъж в тъмни спортни панталони, черна фланелка и черни

меки обувки, с тъмна, поръсена със сиво коса. Мъжът стоеше пред Грисъм като негов огледален образ, само дето това беше един Гил Грисъм, наблъскан с анаболни стероиди, помисли си Брас.

Брас се усмихна приветливо.

— Господин Пиърс?

Мъжът кимна. Изглеждаше притеснен.

— От полицията ли сте?

Докосвайки значката на джоба на гърдите си, Брас потвърди:

— Да, от полицията сме. Съжалявам, че се забавихме толкова дълго да отговорим на обаждането ви... Трябваше да съберем хората си.

Грисъм хвърли на Пиърс неискрена усмивка.

— Ние сме цял екип, господин... Пиърс, предполагам?

Без още да ги кани да влязат, Пиърс кимна. Грисъм повдигна картата си за самоличност, която висеше от врата му.

— Гил Грисъм, криминален отдел на Лас Вегас. Това е капитан Джим Брас, а това е нашият екип от криминалисти.

Пиърс огледа доста голямата група, напиреща пред входната му врата.

— Значи... не сте намерили жена ми?

— Не, сър — каза Грисъм, — съжалявам, но до момента не сме.

Пиърс поклати глава.

— Не разбирам какво търсите тук. Предадох цялата информация на служителя по телефона. Не трябва ли да търсите Лин, детектив... Грисуолд ли беше?

— Грисъм, господин Пиърс, само дето не съм детектив. аз съм началник на криминалния отдел. — Той разтегна лице в нова празна усмивка. — И всъщност търсим жена ви. Затова и сме тук. Вижте, ние се занимаваме с разследване на престъпления.

Лицето на Пиърс се изопна объркано.

— Престъпление ли? Не разбирам. Това не е престъпление... жена ми ме напусна.

— Доколкото разбирам, сър, вие не знаете това със сигурност. Възможно е и да е била отвлечена.

— Ами... да, възможно е. Може би не исках... да го призная пред себе си.

Грисъм кимна, предполагаше се съчувствено.

— Пък и тая работа със семейство Блеър.

— Блеър?

— Да. Жена ви им се обадила следобед... казала, че ще се отбие у тях, а така и не се появила. Казаха, че са говорили с вас.

Пиърс си пое въздух, добивайки глуповато изражение.

— О, да, разбирам... Вижте, когато дойдоха, се чувствах неловко. Казах им, че Лин е отишла да види брат си, за да се отърва от тях, нали разбирате.

Брас се намръщи, когато попита:

— Искали сте да се отървете от тях?

— Те са изпълнени с добри намерения, детектив... Брас?

— Да. Брас.

— Все се врат, където не им е работа, детектив Брас. Все съдят хората и цитират Библията. А пък раната беше все още отворена, дет... въ... господин Грисъм. Имах нужда да остана сам, докато обмисля нещата.

Грисъм повдигна едното си рамо.

— Тогава защо се обадихте в полицията?

Пиърс вдигна и двете.

— Искан някой да ми помогне да я открия. Мислех си, че може би с Лин ще намерим начин да решим проблемите си.

— Значи наистина не знаете къде е тя?

Пиърс поклати глава.

— Не, нямам представа.

— И не сте били тук, когато си е тръгнала?

— Не, бях в офиса си... в клиниката си.

— Това прави отвличането реална възможност, господин Пиърс. И точно затова сме тук.

Той се намръщи.

— Само защото нямам представа къде е Лин? И защото тя се е обадила на някого по телефона?

— Да, сър. — На лицето на Грисъм се изписа почти ангелско изражение. — Искаме да ви помогнем. Може би ще успеем да намерим някаква следа за това какво се е случило с жена ви.

— Но — рече Брас с полуусмивка — не можем да ви помогнем, като стоим тук на прага.

Пиърс отново въздъхна и повдигна този път вежди.

— Е, ако това ще помогне да откриете Лин... разбира се, влезте.

Тази реакция леко изненада Брас и той се спогледа с Грисъм, който явно също беше очаквал Пиърс да възрази, а не да им съдейства... особено ако между стените на този замък по-рано през деня беше извършено престъпление.

Пиърс прекрачи прага и задържа вратата, докато групата нахълта вътре, пресече малко антре и влезе в по-голямото предверие на къща с тъмна дограма и стени, измазани с кремава хоросанова мазилка. Вита стълба изчезваше на площадка горе вляво, наляво водеше и коридорът. През отворен сводест портал на срещуположната страна се виждаше трапезарията, а отдясно друг сводест портал зееше към дневната. Мебелите бяха в колониален стил и издаваха доста добър вкус, но не подхождаха много на архитектурата на замъка.

Брас попита:

— Има ли други хора в къщата, сър?

— Само дъщеря ми.

Грисъм попита:

— Тя беше ли тук, когато жена ви напусна?

— Не, боя се, че не.

На витата стълба се появи тийнейджърка с маратонки „Найки“, хубави нови джинси и широк бял пуловер. Дългата ѝ руса коса беше хваната назад със син ластик. Хубавото ѝ лице — приличаше на баща си, въпреки че очите ѝ бяха по-раздалечени — беше току-що измито, а очите ѝ бяха зачервени. Хвърли бърз поглед на групичката в преддверието и замръзна на площадката.

— Това е дъщеря ми — каза Пиърс. — Лори. Момичето кимна едва забележимо, обърна се и пак изчезна нагоре по стълбите.

Пиърс отново въздъхна и каза:

— Моля ви, простете ѝ. И за двама ни е трудно, но за Лори особено. Понася го доста тежко... мисълта, че майка ѝ... ни напуска.

Брас кимна. Грисъм се оглеждаше наоколо, попивайки с поглед картините на диви животни.

— Налага ли се да... — Пиърс търсеше точните думи — безпокоите Лори по време на вашия обиск?

Брас погледна към Грисъм, който повдигна рамене.

— Не мисля, сър — каза детективът. — Засега ще я оставим на мира... въпреки че може да имаме няколко въпроса по-късно.

— Разбирам.

Грисъм се приближи към Пиърс, заставайки прекалено близо до него, сякаш разглеждаше някакво насекомо, и каза:

— Господин Пиърс, ако искате, изчакайте с капитан Брас във всекидневната, а ние ще се захващаме за работа. После ще поговорим с вас, когато свършим.

— Добре.

През следващите два часа екипът криминалисти, нахлузили гумени ръкавици, но без да използват остатъка от сложното си оборудване, претърсиха пълзешком къщата сантиметър по сантиметър, от мазето до гаража. Единственото, което си казаха с тийнейджърката, беше да я помолят да излезе от стаята си за няколко минути. Щом свършиха, се събраха на съвещание в кухнята, като внимаваха да говорят тихо, докато обсъждат какво бяха и не бяха открили. Повдигайки вежда, Катрин каза на Грисъм.

— В дрешника има празни места. Някои дрехи и обувки явно ги няма.

— Което съвпада с хипотезата, че Лин Пиърс си е събрала багажа и си е тръгнала — каза Грисъм.

Катрин се усмихна невесело и кимна. Сара също кимаше.

— Да, освен това в мазето има цяла редица куфари с празно място между тях, така че може би липсва един. Празно място има и на горния рафт, където би трябвало да стои пътническа чанта.

Уорик също се включи.

— Само една четка за зъби в банята към спалнята на съпрузите. Няколко празнини на тоалетката ѝ, сякаш си е взела парфюма, гримове, такива неща.

— Няма и следа от дамската ѝ чантичка — каза Ник. — Освен това в тръбите нямаше кръв, нито пък видях да липсват ножове, нито следи някой да е... това, което той казва, че би направил... на касетата.

— Непременно искам да мина мястото с „Рувис“ — каза Катрин, говорейки за апарата с ултравиолетови лъчи, който открива следи от кръв.

— Едва ли бихме имали оправдание за това — каза Грисъм. — Ако наистина имаме престъпление тук, не искаме да правим нищо, което съдът би отхвърлил... И така, какво ни казва тази къща?

— Може и да ги е напуснала — рече Катрин. Сара повдигна вежди.

— А може и някой да е направил така, че да изглежда, че ги е напуснала.

— Грис — обади се Уорик. — Аз все пак открих нещо, което би могло да е важно.

Показа им прозрачен плик за доказателства с четка за коса на дъното.

Грис взе плика, повдигна го и се вторачи в него така, сякаш криеше тайните на вселената. Няколко руси косъма висяха от четката. Попита:

— Когато една жена си събира багажа и заминава, оставя ли си четката за коса?

— Сара може би да — каза Ник ухилен. Сара му се ухили в отговор и го побутна леко с лакът.

Грисъм съсредоточи вниманието си върху четката за коса в плика.

— Защо не разпитаме господин Пиърс за това?

Последваха шефа си във всекидневната, където Пиърс и Брас (извадил бележник) седяха на канапе пред телевизора „Тошиба“ с трийсет и шест инчов екран в старинен дървен шкаф (точно такъв, какъвто са имали Джордж и Марта Вашингтон). Вървеше „CNN“, звукът беше изключен.

— Нещо да искаш да споделиш с нас? — Брас попита Грисъм.

— Ще ви олекне, когато разберете, че никъде в къщата няма следи от борба — каза Грисъм.

— Това можех и сам да ви го кажа — каза Пиърс. Катрин се обади:

— Не забелязахме никакви видими следи на отвличане.

— Е, това все пак е някакво успокоение — каза Пиърс, въздъхвайки дълбоко, може би прекалено дълбоко.

Грисъм му предложи своята запазена марка усмивка.

— Какво можете да ми кажете за това, господин Пиърс?

И той подаде плика с четката.

— Ами... на Лин е.

Катрин попита:

— Смятате ли, че жена ви изглежда добре, господин Пиърс? Че се грижи за външния си вид?

Пиърс се наежи.

— Тя е красива жена. Разбира се, че... се грижи за външния си вид.

Катрин се усмихна чаровно и каза небрежно:

— Обикновено без четката си за коса ли излиза?

— Може би има повече от една — Пиърс протегна ръце напред с отворени длани. — Откъде да знам? Пък и тя ползва четка само когато косата ѝ е дълга. Неотдавна Лин се подстрига и сега косата ѝ едва стига до ушите. Виждаш съм да я реше, но не и да я четка.

Сара каза:

— Забелязах три компютъра в къщата, господин Пиърс.

Той кимна.

— Да, на Лори си е в нейната стая, моят е в мазето... на него съм инсталирал бизнес програмите си, а в спалнята за гости Лин си има свой собствен, от който праща мейли на приятелите си и не знам какво друго.

Грисъм каза:

— Бихме искали да вземем компютъра на Лин, ако нямате нищо против.

Пиърс потръпна.

— Искате нейния компютър!

С бързо кимване Грисъм каза:

— Може да ни помогне да проследим местонахождението ѝ. Ще видим дали жена ви е пратила съобщение на някого, че ще го посети. Имате ли достъп до пощата ѝ?

— Страхувам се, че не. Тя си има своя парола... Дори и най-близките двойки имат лично пространство — кой не иска да си има някоя и друга тайна?

Грисъм каза:

— Тайните не остават скрити за дълго в моя свят, господин Пиърс.

Катрин попита:

— Ами мобилен телефон? Госпожа Пиърс има ли мобилен телефон?

— Да, разбира се. Винаги го носи в чантичката си.

— Опитайте ли сте се да се свържете с нея, след като изчезна?

— Разбира се!

— И?

Сви рамене.

— Дава „Няма връзка с този номер“.

Катрин се замисли и после попита:

— Може ли да видим телефонните сметки от миналия месец?

Пиърс, който вече започваше да изглежда леко раздражен, каза:

— Ами... добре.

— И нейните кредитни карти и извлечения от банковите ѝ сметки?

Пиърс хвърли на Грисъм остър поглед, сякаш искаш да каже „Не можеш ли да я озаптиш тая малката?“ Грисъм отново пусна ангелската си усмивка.

— Това е една стара, стара теория, господин Пиърс: Следвай парите. Където ѝ да е госпожа Пиърс, тя все по някакъв начин харчи пари... и, освен ако не е взела със себе си на тръгване големи количества пари в брой, кредитната ѝ карта трябва да остави следа, която да последваме.

Лицето на Пиърс беше пребледняло.

— Ами... тя може да е взела със себе си пари в брой, доста пари. Но аз няма как да го знам.

— Отделни сметки ли имахте?

— Да.

Катрин каза:

— Лична свобода, а?

Пиърс се направи, че не е чул, като вместо това погледна шефа на отдела.

— Лин е от заможно семейство, господин Грисъм. Тя има значително количество пари, отделно от това, което аз изкарвам... Тя си има свои пари, аз си имам мои пари, освен това имаме и общи пари. Много двойки са така. — Въздишайки отново, той се изправи. — Разбирам, че се опитвате само да помогнете... Ще ви донеса документите, които ви трябват.

Брас, още седнал, попита:

— Имате ли скорошна снимка на жена си, която бихме могли да вземем?

— Да, разбира се. Ще ви донеса. — Пиърс излезе от стаята и го видяха да се качва по стълбите. След няколко минути се върна, подавайки на Брас снимка 13 на 18 сантиметра.

— Снимката е от рождения ѝ ден само преди два месеца.

Грисъм я взе от Брас и видя непринудено заснета измъчена блондинка с неспокоен поглед, застанала доста сериозно до няколко смеещи се приятелки на фона на плакат „Честит рожден ден“. Около четирийсетте, с къса коса, която флиртуваше с якичката на синя копринена блуза, Лин Пиърс имаше сини очи, същите като на дъщеря ѝ, високи скули със съвсем леко в повече руж и дълъг, но елегантен нос, хубави плътни устни и къса, тъпа брадичка. Не беше нито красавица, нито непривлекателна — както се казва, беше хубава жена. Гледаше го с ясни, пронизващи очи и Грисъм остана с впечатление, че тя е практичен човек, който не търпи глупости.

Сериозното ѝ изражение обаче сякаш щеше да проговори, като че имаше да му казва нещо.

Петнайсет минути по-късно, след пресилено приятелски ръкостискания и сбогувания с техния домакин, групата напусна дома на Пиърс — Катрин носеше куп документи, а Ник мъкнеше компютъра на госпожа Пиърс.

Докато останалата част от екипа товареше багажа в тахото, Катрин, скръстила ръце на гърдите като вожд на сиуксите, се обърна към Грисъм:

— Като изключим твоята касета... фактите не показват тук да е извършено престъпление.

Близо до тях Брас се поклащаше на пети. Без да се обръща към никого специално, каза:

— Наистина ли мислите, че Оуен Пиърс е нещастният съпруг, на какъвто се прави?

— Мнение ли търсиш? — попита Грисъм. — Аз мнения не давам.

Катрин, обаче, се усмихваше, вперила в шефа си котешки очи.

— Мен не можеш да ме излъжеш.

Грисъм повдигна вежди.

— Така ли?

— Нещо не е наред в тази къща и ти го знаеш.

Грисъм се намръщи срещу нея.

— Там е работата, че не знам — каза той.

И закрачи обратно към тауруса, а Брас го последва, повдигайки рамене към тихо развеселената Катрин.

— Лошо настроение, а? — каза Катрин на Сара.

— Аз пък точно излизам от него — отвърна Сара.

Грисъм седна на мястото до шофьора и се замисли. Не знаеше дали нещо не е наред в онази къща, но го усещаше.

И много мразеше, когато става така.

За момента нямаше какво да направи. Не му оставаше нищо друго, освен да се върне в централата и да чака да се случи истинско престъпление.

И да се надява, че няма да е убийство и че жертвата няма да е Лин Пиърс.

[1] Персонаж от „Алиса в страната на чудесата“, който пада от една стена и се разбива. — Б.ред. ↑

[2] Култова пиеса, обезсмъртена в киното от Майк Никълс, с участието на Ричард Бъртън и Елизабет Тейлър. Историята е за две семейни двойки, които се събират за късно питие и неусетно, от дума на дума стигат до болезнено разголване на най-съкровените си тайни. — Б.ред. ↑

4

Ден по-късно Лин Пиърс продължаваше да се води изчезнала и единствената промяна в статута ѝ беше, че вече официално беше регистрирана като такава.

Грисъм седеше на бюрото в кабинета си и се занимаваше с някакви документи. Лицето на блондинката с тъжния поглед от снимката преследваше шефа на криминалистите, но той не би си го признал дори и да го подложеха на изтезания.

На този етап все още имаха малко неща, които да заслужават вниманието на екипа — не бяха открили и следа от нещо нечисто. Единственото, за което можеха да се захванат, беше заплахата на мъжа, че ще убие жена си... но нима са малко мъжете и жените, които са склонни към преувеличение във вихъра на скандала и си отправят подобни заплахи?

Възложи случая на Сара и тя използва забележителните си компютърни познания, за да проследи кредитните карти на Лин Пиърс, но никоя от тях не беше използвана след нейното изчезване. Жената не беше ползвала банкомат, нито пък се бе обаждала от телефон с фонокарта. Имейли от приятели се трупаха без отговор, а в нито едно от последните електронни писма не споменаваха нищо за екскурзия, нито пък намекваше, че може би се подготвя за бягство.

Ако е жива, щеше да остави следа — Грисъм знаеше това със сигурност. Липсата на следа все още само подхранваше убеждението му, че е убита. Това не беше предчувствие, а по-скоро мнение, базирано на събраните факти.

Седнала на компютъра си, Сара го погледна с повдигнати вежди и каза:

- Сигурно си плаща в брой, тя си има свои пари.
- Тогава провери дали е теглила от банката.
- Може да си е била скътала някоя пачка някъде.
- Къде? Под дюшека ли? Не, ако случаят е такъв, парите ще са в някой сейф. Провери и в нейната банка.

Сара му се бе изсмяла подигравателно.

— Но нали точно това е смисълът на сейфовете — никой да не знае какво влиза и излиза от тях, дори и самите банки.

Грисъм бе вдигнал пръст.

— Да, но банките регистрират кой влиза и излиза да си нагледа сейфа... Провери дали Лин Пиърс го е правила наскоро.

Сара, кимайки, се беше върнала към работата си.

Дори и след като пришпори Сара да проверява, Грисъм не вярваше много, че Лин Пиърс си плаща в движение разходите по своето изчезване. Ако се съдеше по наученото до момента, тя беше жена на вярата и семейството, която харчеше малко за себе си.

Телефонът иззвъня. Грисъм, който мразеше да прекъсват мислите му, го изгледа сякаш му бе показал среден пръст. Телефонът иззвъня повторно и той най-сетне се протегна към слушалката.

Представи се, слуша в продължение на няколко минути, записвайки си информацията, и после каза на Джим Брас:

— Моите хора ще са там до петнайсет минути, а след пет ще се видим.

Грисъм погледна бележките си.

Една мъртва жена — не Лин Пиърс — се нуждаеше от тяхното внимание.

Катрин Уилоуз — облечена както винаги стилно в опънат по тялото зелен пуловер с релефна плетка и остро деколте, вталени черни спортни панталони и черни кожени боти до глезените — белеше портокал, когато Грисъм влезе в стаята за почивка и ѝ подаде бележките си.

— „Дрийм Долс“^[1]? — попита тя, надничайки иззад листа към Грисъм. Изражението ѝ беше на границата между усмивка и намръщване. — Майтапиш се, нали?

Грисъм рискува да пусне намек за усмивка.

— Познаваш мястото по-добре от всеки друг в екипа.

— Какво, това да не е някой нов епизод от „Остроумията и мъдростите на Гил Грисъм“? — Тя хвърли листа на масата до портокаловите обелки. — Едно доста тънко книжле, позволи ми да добавя.

Той седна до нея.

— Ще можеш ли да се справиш с това? Нали няма проблем? Темата нали... не е болезнена за теб?

Гледайки го с широко отворени очи, без да мига, Катрин каза:

— Би трябвало да знаеш, защо тогава питаш? Нали все се фукаш със своята деликатност. — Тя въздъхна и гризна парченце портокал. — Имаме мъртва стриптийзърка и ти веднага се сецаш за мен: това дали е комплимент?

Грисъм се замисли за момент.

— Някой ден може би ще заемеш моя пост, нали знаеш?

— Предлагаха ми го вече — напомни му тя и добави кисело: — Понякога се чудя защо не се съгласих.

— Аз също — призна Грисъм. — Ако ти беше шеф, а в екипа ти има бивш автомобилен състезател и се появи случай на високоскоростна отсечка, кого би изпратила?

Тя въздъхна.

— Е, добре, успя да ме убедиш. — Погледна отново бележките. — Как е умряла жената?

— Това ще ни каже следователят. Прилича на удушаване.

— Имам среща с Брас след пет минути. Покани ме да присъствам на разпита на Блеър, приятелското семейство, което съобщи за изчезването на Лин Пиърс... нали изчезването е вече официално.

Катрин разчистваше след себе си — изхвърляше обелките и бутилката от минерална вода „Евиан“ в кошчето, когато той ѝ каза:

— Съобщих им, че екип от криминалисти пристига веднага.

Тя го удостои с най-красивата си саркастична усмивка.

— Добре, ще отскоча да поразвея перата.

Вече излизаше от стаята, когато той ѝ подвикна:

— И вземи Сара!

Катрин кимна, махна му през рамо и закрачи по коридора.

Катрин завари Сара Сайдъл приведена над компютъра си. Мишката ѝ препускаше по подложката, докато тя разглеждаше нещо в Интернет. Облечена в тъмни джинси чарлстон и тъмно синя фланелка по врата под бебешко синята лабораторна престилка, тя приличаше повече на продавачка в музикален магазин на „Тауър Рекърдс“,

отколкото на сериозен учен. Тъмната ѝ къдрава коса подскачаше, докато Сара се поклащаше в някакъв вътрешен ритъм.

— Съжалявам, че те прекъсвам — каза Катрин, — но имаме повикване.

Сара ѝ хвърли съвсем бегъл поглед.

— Ох, Грисъм ми възложи да работя по изчезването на Пиърс.

— Да, но иска да ме придружиш при този случай. Имаме реално съществуваща жена.

— Която вече не съществува.

Катрин повдигна рамене.

— Изчакай ме само минутка — каза Сара, без да отделя очи от монитора.

Катрин се наведе да погледне.

— Проверявам хотелските резервации и регистрации през последните два дни — добави Сара. — И нищо.

— Ще я открием — каза Сара — или тя сама ще се появи. Никой не изчезва „безследно“, каквото и да разправят хората.

Събраха инструментариума си, скочиха в едно от черните тахота на отдела, Катрин подхвърли ключовете на Сара и двете закопчаха предпазните си колани за краткото пътуване до „Дрийм Долс“.

— И така — каза Сара, поглеждайки косо, — това е един от по-старите, ъ-ъ, клубове в града, нали?

— Точно така. И да, „Дрийм Долс“ наистина е един от клубовете, в които съм работила.

— О, нима? Колко интересно.

— Така ли? — Катрин се извърна, скръсти ръце и обърна лице към предното стъкло. — Грисъм ми възложи този случай, защото, както каза, съм се подвизавала там и познавам добре мястото.

— Това е логично. Но... защо ме изпраца и мен?

— Може би защото е решил, че така ще ми е по-малко неловко, отколкото с Ник или Уорик... ако приемем, че Грисъм би могъл да е чак толкова тактичен.

Сара обмисли възможността няколко минути.

— Може би смята, че след като ще трябва да се занимаваме с куп дами, нали разбираш, в клуба... изглежда разумно да изпратиш две жени.

— Сигурно.

Клубът се намираше в по-старата част на центъра на няколко преки от обновената „Фримънт Стрийт“. Въпреки че не беше толкова далеч от централата и Катрин беше минавала многократно оттук, „Дрийм Долс“ и онзи живот ѝ изглеждаха като друг свят. Зачуди се дали бизнесът все още се върти от Тай Капелос. Постоянно ѝ се беше струвало, че може да е и малко нещо сводник, но поне винаги се беше държал коректно.

— Дори и ти няма да си вечно хубава — ѝ беше казал той навремето. — Почвай да спестяваш. Мисли за бъдещето си.

В известен смисъл това беше важен момент по лъкатушещия път към порядъчния живот, който водеше сега.

Сара паркира джипа до две полицейски коли, чиито буркани боядисваха нощта ту синя, ту червена. Двете жени се измъкнаха от тахото, взеха оборудването си и се отправиха към клуба — едноетажна сграда от червени тухли, наподобяваща запуснат бункер.

Катрин погледна крещящия надвиснал над тротоара неонов знак — червен силует на прекалено пищна жена, която се спускаше по син неонов пожарникарски стълб. Когато неоновата стриптийзърка стигаше до долу, се появяваха огромни зелени букви, които една по една изписваха „Дрийм Долс“, застиваха, пулсираха, след което жената се спускаше пак.

Като се подсмихна и поклати глава, Катрин си помисли, че Тай може би най-сетне е решил да инвестира някой и друг долар в бизнеса. Чу стъпки по цимента и видя млад униформен полицай да се приближава към тях от входната врата, където го бяха поставили.

— От криминалния ли сте?

Прочете значката с името му: Джонстън. Можеше да се обзаложи, че е новак, току-що излязъл от академията, с тази вълниста руса коса и празен синеок поглед. Дали това беше първият му случай с убийство?

— Катрин Уилоуз и Сара Сайдъл — каза тя, кимайки към партньорката си. — Извинете ме за израза, но тук е голямо мъртвило.

Гласът му беше задъхан тенор.

— Казаха ми да не пускам никого да влиза или излиза, освен вас и детективите.

Тя кимна и го подмина.

— Истинска гадост — каза той глухо.

Завъртайки се, за да го погледне, Катрин попита рязко:

— Били сте вътре? — Само това й липсваше, някой новак да й повреди уликите. — Видели ли сте мястото на престъплението?

С блеснал поглед, той кимна.

— Само за секунда, от коридора. — Преглътна. — Никога не съм виждал такова нещо.

— Но не сте се приближавали до тялото?

— Не.

Тя изучаваше лицето му в продължение на секунда и след като се убеди, че е искрен, каза:

— Добре.

Обърна се отново към клуба и дръпна входната врата. Зад нея Сара задържа с бедро вратата отворена. Влязоха в малко предверие с друга врата, която ги отделяше от бара. Още оттук ги лъхна гъст цигарен дим и воня от разлята бира. От дясната им страна, зад малка масичка, седеше добре изглеждащ, макар и напмпан с анаболи, портиер в бяла риза, червена папионка и черни джинси.

— Вие, дами... — Изглежда щеше да каже нещо с приятния си баритон, но като забеляза сребристото куфарче с полево оборудване на Сара, завърши изречението различно — с ченгетата ли сте?

Катрин обяви:

— Криминален отдел.

Той кимна и махна с ръка към клуба, сякаш можеха да отидат някъде другаде.

Катрин отвори вътрешната врата и вълната яко надънен рок едва не я блъсна обратно в антрето. По нейно време музиката не беше толкова силна, или поне не си спомняше да е била. Двете жени влязоха и оставиха вратата да се затвори плавно зад тях.

Сцената си беше на същото място, все още голяма горе-долу колкото яхтата на Уейн Нютън^[2], изпълваща средата на залата, с по един месингов кол като котва в двата края. При все че на сцената нямаше танцьорки, светлините продължаваха да мигат в такт с музиката. Шепя клиенти бяха пръснати по столовете около подиума, а повечето момичета се гушеха в далечния ъгъл с двама униформени полицаи. В ъгъла вляво диджейската кабина гледаше отвисоко помещението, досущ като кула на затвор. Часовоят — мършав тип със слушалки, рядка брадица, къса руса коса и флуоресцираща фланелка

на „Дрийм Долс“ — клатеше глава в такт с музиката като играчка на пружина. Изглежда не беше забелязал, че друг служител е мъртъв и че сцената е празна.

Детектив Ерин Конрой стоеше на дългия бар вляво, с бележник в ръка, и говореше с някого, когото Катрин не виждаше.

Катрин и Сара бавно се приближиха до бара. Конрой вдигна поглед, зелените ѝ очи бяха напрегнати. Дали заради ситуацията или от дима, кой знае?

От другата страна на бара стоеше нисък, плешив, дебел мъж, с бяла риза с навити ръкави. Най-горните три копчета бяха оставени незакопчани, за да разкрийт златни верижки от ония, които човек печели по панаирите за часове.

Катрин трябваше да вика, за да я чуят.

— Ей, Тай! — Посочи диджея и после прокара пръст през гърлото си.

Челюстта му увисна, щом я разпозна, но се подчини. Тай Капелос погледна към ъгъла на диджея и извика:

— Червей!

Диджеят вдигна поглед — собственикът на клуба също прокара пръст през гърлото си, диджеят кимна и колоните замлъкнаха, но на Катрин ѝ се струваше, че ще чува ехото в продължение на часове. Без грохота на музиката още по-силно пролича колко е запуснат клубът.

— Кат — каза Капелос, усмивката се разля като обрив по широкото му лице. — Господи, радвам се да те видя. Трябва да има... колко, десет-петнайсет години, откакто не сме се виждали. Вече почвах да си мисля, че не ме обичаш. Чух, че си с ченгетата, ама все пак... никога не съм очаквал да те видя в моя клуб. Познаваш ме, бизнесът ми е чист... няма наркотици, няма проституция.

— Не съм ченге, Тай, аз съм криминалист.

Тъмните му очи затанцуваха. Беше в добро настроение, като се вземат пред вид обстоятелствата.

— Ти наистина успя!

Сара, явно почувствала се изолирана, каза:

— Криминален отдел. Казвам се Сайдъл.

Капелос отбеляза присъствието на Сара с кимване и отново обърна потната си ухилена физиономия към Катрин.

— Просто си знаех, че от тебе ще излезе нещо. — Кимна с глава към мизерната обстановка наоколо. — Това място винаги е било под нивото ти.

— Добре — каза Катрин съвсем делово. — Тук сме по работа. Кажеш сега какво се случи?

Капелос понечи да заговори, но детектив Конрой му взе думата, като от време на време поглеждаше в бележника си.

— Имаме мъртва танцьорка отзад, в една от стаите за танци на четири очи. Известна като Джена Патрик, но не знаем дали това е истинското ѝ име. Към трийсетте, удушена, предполага се, че от някой каубой.

— Извинете — намеси се Капелос леко възмутено — но тук нямаме каубои. Това не е Ранчо Мустанг, нали разбирате. Хората са клиенти. Ценители.

— Добре, че стана дума — обърна се Катрин към Конрой, — ако нямаш нищо против да предложи нещо. Ще ни трябват още няколко детективи, които да разпитат клиентите. Не можем да ги пуснем без поне предварителни показания.

Но Конрой я беше изпреварила.

— Вече се обадох. О'Райли и Вега идват насам. Да видим мястото на престъплението, а?

Детективката тръгна напред, а Катрин и Сара я последваха към задната част на заведението. Сега, когато уредбата беше спряла и ехото заглъхваше, оградените от полицията клиенти и танцьорки говореха прекалено високо, сякаш надвикваха липсващата музика.

Докато трите следователки си проправяха път през задръстения коридор в задната част, Катрин забеляза малка видеокамера над главата си. Спря и я посочи на Сара, която също я беше видяла.

— Ще вземем касетите, преди да си тръгнем — каза Сара.

В коридора имаше шест врати, по три от всяка страна, всичките отворени. Тези помещения не бяха част от първоначалния проект на сградата и ги нямаше по времето, когато Катрин работеше тук. Бяха изградени с определена цел изцяло от талашитени плоскости, евтин фриз и черна боя.

Поглеждайки през първата врата отляво, Катрин видя стая с размерите на дрешник и стол с метална рамка, обърнат към вратата. Стените и тук бяха черни, а мокетът приличаше на евтин боклук,

купен на гаражна разпродажба. Във всяка кабинка имаше колона, която да я озвучава с мелодиите на диджея.

— Стаи за танци на четири очи — каза Конрой. — Наричат ги „танци в скута“.

По времето на Катрин най-много да се стигнеше до танци по масите, с които танцьорките, между две излизания на сцената подгрываха залата, измъквайки долари от ценители на възможността да хвърлят близки и малко по-лични погледи към момичето. Не можеше да има и сравнение с „танците в скута“ и нещата, които се случваха в тези сепарета сега.

— Стаите имат врати — посочи Конрой — но не се заключват.

— Ако някой клиент премине границата — каза Сара, изричайки на глас мислите си — биячите ще реагират на вик или писък и ще го накарат да спре.

— На теория — каза Катрин — но в този случай това явно не е помогнало.

Надничайки иззад рамото на Сара, Катрин видя за пръв път тялото. Гола, с изключение на бледолилавата прашка, Джена Патрик лежеше свита на кълбо, с дълга руса коса, отметната от лицето и голия гръб, и нещо тънко и черно, стегнато около шията. Главата ѝ гледаше на ляво, едно невиждащо кафяво око беше втрещено в мястото, където стената и подът се срещаха. Плътните ѝ тъмни устни бяха замръзнали в пародия на целувка, малка бенчица подчертаваше ъгълчето на устата ѝ. Имаше пищен бюст и силни мускулести крака на танцьорка. Носеше черни лачени обувки на високи тънки токове, с които вървенето, да не говорим за танците, трябва да е било истинско мъчение.

— Това прилича на електрически кабел — отбеляза Катрин.

— Така изглежда — каза Конрой.

Жените останаха в коридора, скупчени около вратата, и се заобикаляха една друга, за да видят по-добре. Сара каза:

— Спрял е притокът на каротиди и тя е загубила съзнание за секунди... а след по-малко от минута е била мъртва.

Катрин се обърна към Конрой:

— С колко мъже е била тук тази нощ?

Детективката поклати глава, при което конската ѝ опашка се развя.

— Капелос каза, че отчитането става чак като свърши нощта — той и танцьорките си разделят печалбата... Тук отзад танците са по двайсет и пет долара.

— Отделно бакшишите — допълни Катрин — които момичетата не биха му дали, дори и да са задължени.

Конрой продължи:

— Джена дошла в пет часа и имала ангажименти до дванайсет, само с няколко паузи за тоалетна и цигара. Без почивка за вечеря.

Катрин кимна, знаеше програмата.

— Това нормално ли е? — попита Сара, потрепервайки.

— Да — каза Катрин. — Повечето момичета и без това не ядат много, трябва да са във форма. Ако искат да хапнат, оставят си го в хартиена торбичка в гримьорната... Джена сигурно е работила нонстоп до дванайсет и си е тръгвала преди тълпата да се разбуystва... Тези последни часове на нощта са най-ужасните.

Сара не успяваше да скрие любопитството си, чувайки описанието на бизнеса с тела от вътрешен човек като Катрин.

— Или — продължи Катрин — ако се появят някои тежкари и момичето реши, че ще изкара истински пари, може и да поостане за още някой и друг час. Това е доста обичайно.

Сара попита:

— Ти да не си напуснала вчера, а?

Конрой се намеси:

— Правилно ли схващам? Ти си танцувала за Капелос? Тук!

— Преди сто години, да. Взех си дипломата и се измъкнах. Други въпроси?

— Не — каза Конрой. — Никакви. Радвам се, че имаме, хм, експерт.

Двете криминалистки разопаковаха инструментите си в малкото коридорче и се захванаха за работа. Първо Катрин използва уред за електростатично снемане на отпечатьци, за да вземе отпечатьци от стъпките по пода на стаята и после на коридора. Щеше да се наложи да вземе отпечатьци и от ченгетата, от Сара и от себе си, за да ги елиминира, но въпреки това се надяваше, че нещо ще изникне. Снимаха всичко, поръсиха стола и бравите на вратите за отпечатьци. После Катрин се наведе ниско над шията на жертвата, за да огледа по-добре оръжието, което беше отнело живота на Джена Патрик.

— Около един сантиметър в диаметър — докладва Катрин. — Стандартен черен електрически кабел, продават ги във всяка железария в свободния свят.

След като си избра място, което изглеждаше чисто, тя, с помощта на малки клещи за тел клъцна кабела и после го опакова. Не беше много широк, но ако се доберяха до дори и частичен отпечатък, пак щеше да е от полза.

През следващите два часа събираха косми, проби от петна, влакна, мръсотия, всичко, което можеше да им помогне да разберат кой беше убил Джена Патрик в тази стая. Използвайки РУВИС — подобен на пистолет уред с телефото — лещите откриваха тук-там бели петна по мокета, оставени вероятно от сперма на доволни клиенти.

— Грег ще е направо във възторг — каза Сара малко иронично за техния щатен лабораторен плъх, Грег Сандърс, чиято работа щеше да бъде да наджапа до носа в блатото от ДНК, което откриха тази нощ.

— Може да направи кариера от тази кабинка — усмихна се Катрин. — Но колкото и да е странно... няма толкова, колкото очаквах. Места като това би трябвало да са омазани с ДНК от стена до стена.

Сара кимна и вдигна рамене.

— Така е. Каква мислиш, че е причината?

Катрин обмисли въпроса на Сара в продължение на няколко секунди и после каза:

— Ей сега се връщам.

Докато прекосяваше клуба — лампите бяха вече запалени, разкривайки „Дрийм Долс“ в истинската му светлина на мизерна дупка, — тя видя, че вътре са останали вече само ченгетата и персоналът. Кимна на детективите О'Райли и Вега, които разпитваха една сервитьорка и бияча с червената папионка. Танцьорките бяха в гримьорната отзад, където щеше да ги разпита Конрой. Диджеят в своя ъгъл покриваше техниката си с брезент. Катрин отиде до бара, зад който Тайлър Капелос се мотаеше унило с чаша кафе.

— Колко време няма да работя, Кат? — попита той, докато ѝ наливаше и на нея чаша кафе.

— Предполагам, че можеш да отвориш утре ако искаш. Скоро ще свършим.

— Е, това ме успокоява. — Той кимна и отпи от чашата.

— Там е доста голяма гадост.

— Жалко наистина. Тя беше приятно хлапе.

Катрин знаеше, че която и от неговите танцьорки да беше умряла, Капелос най-вероятно щеше да каже същото.

— Но, знаеш ли, странна работа — каза тя небрежно — не е толкова зле, колкото можеше да бъде. — Отпи от кафето си, топло, горчиво, но по-добро, отколкото помията в тяхната стаята почивка. — Взел си жена да идва да ти чисти всеки ден или какво?

Той се усмихна леко и сви рамене.

— Похарчих малко пари, постегнах нещата. Как ти харесва новият надпис?

— Класа — каза тя, само с половин доза сарказъм. — Какво си направил в задната част? И кога?

— Пребоядисах, сложих нов мокет. — С длан потри челото си и после я прокара назад по оплешивяващия си скалп, размазвайки потта. — Преди месец-два, не повече.

— Трябва да ти благодаря. Улесняваш ни малко.

— Ами! И как?

Сега тя повдигна рамене.

— Обикновено на места като това щяхме да пресяваме ДНК до пенсия.

На гръцкото му лице напомнящо Лу Грант се появи отбранителна физиономия.

— Казах ти, Кат, това не е свърталище на проститутки. При тия танци в скута, оцапа ли някой пич, всичко си е в гащите му.

— Дори и така да е, все някаква част щеше да падне на пода, както и косми, пот и... ами, изобщо всичко, което остава, след като хората са си прекарвали весело.

— Ех, че ми беше домъчняло за палавото ти чувство за хумор. — Усмивката му беше слаба, но искрена. — Почти ми се ще все още да беше тук, хлапе.

— Само на теб, обаче, Тай.

— Сериозно. Все още изглеждаш добре, а Бог ми е свидетел, че имаш стил.

Разпитите бяха работа на Конрой, но детективката беше заета, пък и Катрин знаеше, че близостта ѝ с Капелос можеше да го направи по-разговорлив с нея.

— Имаш ли някаква представа кой би могъл да ѝ причини това?

Той си пое дълбоко въздух.

— Най-вероятно онзи кучи син Рей Липтън... Аз май трябваше да се сетя да кажа на детективката за този тъпак. Хубава жена е тая детективка. — Той погледна обратно към коридора. — И знаеш ли, и това пиленце, с което дойдохте, как ѝ беше името? Сидън?

— Сайдъл.

— Тя също би могла да изкара някой и друг долар тук. Каква е политиката на полицейското управление по отношение на малко невинна допълнителна работа?

Катрин се направи, че не е чула.

— Кой е този Рей Липтън?

— Гаджето на Джена. Дразнеше се, че работи тук. — Вдигна рамене. — Все старата история.

Катрин знаеше, че това наистина беше много стара история. Половината от типове, които излизаха с танцьорки, мразеха това, с което момичетата си изкарваха прехраната. Другата половина ходеха с тях тъкмо заради танците. Понякога някой от втората група преминаваше в първата.

— Рей и Джена караха ли се?

Капелос изсумтя подигравателно.

— Като куче и котка. Работата загрубя толкова, че трябваше да изкарам на пича забрана за достъп.

Катрин се намръщи.

— Биеше ли я?

— Ами... не точно, но понякога се държеше грубо с нея. Както и да е, постоянно идваше тук, вдигаше скандали, създаваше проблеми. По дяволите, Липтън едва не удуши един от редовните ми клиенти веднъж.

Гледката на удушената жена изскочи ясно в съзнанието на Катрин.

— Викна ли полиция?

— Не. Не помниш ли как стоят нещата, Кат? Както ти казах, този тип, с когото Липтън се счепка, беше редовен клиент. И не искаше да си има неприятности. Тогава извадих забраната за достъп, за да държа Липтън настрана.

— Дали бихме могли да говорим с този редовен клиент?

Капелос си намери чаша за бърсане с мръсната кърпа и обмисли въпроса.

— Няма да му създаваш неприятности, нали, Кат? Искам да кажа, той е точен тип.

С други думи, женен.

— Не се притеснявай, Тай — каза Катрин. — Детективите само ще му зададат няколко въпроса.

Капелос отново сви рамене и каза:

— Името на пича е Марти Флеминг.

— Знаеш ли къде можем да го открием?

Собственикът на бара помисли, докато избърса още две чаши.

— Не е идвал от известно време. Последното, което чух за него е, че работи като крупие в „Съркъс, Съркъс“^[3].

— Кога стана това счепкване с гаджето на Джена?

— О, преди три или четири месеца.

Тя го потупа по ръката, отпусната върху бара.

— Благодаря, Тай. Между другото, да си видял случайно Липтън тук тази вечер въпреки забраната?

Капелос поклати глава.

— Не, но аз бях отзад в кабинета повечето време. Питай момичетата или може би Червея.

— Диджея ли?

— Да. Той познава Липтън. Както и да е, виждал съм ги и преди да киснат заедно и да си чешат езиците.

— Благодаря за кафето — каза Катрин, отпивайки последна глътка.

Криминалистката вече се отдалечаваше, когато Капелос каза:

— Тя беше приятно момиче, Кат, като теб. Може би щеше да се измъкне от бизнеса някой ден... Ще ми направиш ли една услуга?

— Ще се опитам.

— Ще хванеш ли гадното копеле?

Тя му се ухили.

— Затова ми плащат със средния размер банкноти.

Катрин прекоси стаята до срещуположния ъгъл, където диджеят си обличаше якето.

— Говорихте ли вече с някого от детективите?

Той поклати глава. Червея беше може би на двајсет и пет години, лявата предница на черното му сатенено яке бе украсена с логото на китарите „Джибсън“. Беше обут в черни джинси, маратонки „Рийбок“ и черна фланелка с щампа на „Мюзик Гоу Раунд“ на гърдите.

— Оная полицајка ми каза да я изчакам.

Катрин кимна.

— Детектив Конрой. Сигурно няма да се забави. Веднага щом свърши с гримьорната и ще дойде.

— Няма проблем — каза той и добродушно сви рамене. — И без това нямам нищо по-добро да правя. На разположение съм.

— Значи ти викат Червей, така ли?

Той ѝ се усмихна непринудено.

— Името ми е Крис Ърми. Защо ми викат Червей е дълга история, да кажем само, че е свързано с бутилка текила.

— Ще ти повярвам — каза Катрин, усмихвайки се леко. — Тай спомена, че познаваш един тип на име Рей Липтън.

— Разбира се, познавам Рей.

— Да си го виждал тук тая вечер?

Червея се замисли за момент.

— Може и да съм.

Катрин повдигна вежда.

— Как така може и да си?

— Тук става доста задимено, но ми се стори, че го видях ей там в отсрещния край на помещението. Той, Рей обикновено носи едно таква яке.

Тя кимна, оставяйки го да говори сам, по своя си начин, колкото иска.

— Прилича на едно от ония рекламни якета с надписи, но е джинсово и ръкавите му са жълто-кафяви, памучни. Пише името на неговата компания, май беше „Липтън Кънстракшън“, на гърба.

— И ти го видя тая ноц.

— Видях таква яке в другия край, далече от бара, май беше по към ония стаи... за танци. Тоя тип имаше шапка и тъмни очила, би могъл да е Рей, само дето мисля, че беше с брада.

— Рей има ли брада?

— Когато се запознахме, имаше. После я махна. Не съм го виждал от доста време, така че е възможно пак да си е пуснал. Да бе,

сега като се замисля, трябва да е бил Рей. Нали знаете, че му беше много неприятно дето Джена работи тук.

— Благодаря ви, господин Ърми — каза Катрин.

— Свободен ли съм?

— Не, аз само търсих малко предварителна информация. Детективката ще дойде скоро и ще ви зададе същите въпроси.

Диджеят кимна и каза:

— Няма проблем, още съм на линия. — Друсна се на един стол, извади отнякъде пакет цигари и си запали.

Катрин се върна в коридора, където Сара опаковаше и последните инструменти. Конрой идваше бързо по коридора откъм гримьорната.

— Намери ли нещо? — попита Катрин.

— Най-вероятно го е направило гаджето й. — Погледна бележника си. — Някой си Рей Липтън, много от момичетата споменаха името му. Казаха, че не бил съгласен Джена да танцува тук.

— Да, и аз чух същото — потвърди Катрин и бързо предаде на детективката каквото й беше казал Тай.

— Пак вършиш моята работа, а, Катрин? — попита Конрой шеговито.

— Реших, че Тай може да се отпусне пред мен — каза Катрин, повдигайки рамене. — Заради доброто старо време.

— Ами, явно, че тази Патрик е живеела с друга танцьорка, някоя си... — Конрой провери записките си — ... Тера Джеймсън. Казват, че Джеймсън също работила тук преди, но се преместила в друг клуб, „Шоугърл Уърлд“, преди около три месеца.

— Върви нагоре в кариерата — отбеляза Катрин.

— Ще поговоря с диджея — каза Конрой — после ще продължа с Капелос. Половин час и ще свърша.

— Ние приключваме — каза Сара.

— Ако успея да намеря Рей Липтън довечера — каза Конрой, отдалечавайки се — ще го прибера за разпит. Вие двете искате ли да участвате?

Сара и Катрин се спогледаха и кимнаха на Конрой.

Катрин каза:

— Съобщи ни, когато си върнеш в централата. Ние междуременно ще занесем пробите в лабораторията, за да започнат

изследванията на ДНК.

Двете криминалистки вече бяха натоварили нещата в джипа, когато Сара се сети за видеокасетите. Катрин се върна да поговори с Тай Капелос за последен път.

— Тай — каза Катрин — ще ни трябват записите от охранителните камери от тази нощ.

Капелос този път седеше на висок стол пред бара от страната за клиенти. Допушваше някаква смрадлива цигара.

— Няма проблем, Кат. Прибрах ги при мен.

Пет минути по-късно ѝ подаде амбалажен плик, натъпкан с видеокасети. Тя повдигна вежди.

— И всичките са от тази нощ!

— Разбира се — каза Тай и махна широко с ръка около бара като крал, който показва кралството си. — Осем камери, предпазливостта никога не е излишна в този бизнес. Една над вратата, по една във всеки ъгъл на сцената, две зад бара и онази в дъното на коридора. Изглежда всеки втори тъпак, който влиза тук, иска да ме съди за едно или друго. Касетите не лъжат.

— Благодаря ти, Тай — каза Катрин, натоварена с касетите, чиято тежест ѝ действаше успокоително. — Ще ти ги върнем.

— Задръжете ги ако щете и десет години — каза той — стига да ви помогнат да хванете копелето.

Катрин се озърна, за да се увери, че никой не гледа, и целуна съдържателя на бара по четинестата буза. После за пореден път напусна.

[1] Момичета — мечта. — Б.пр. ↑

[2] Популярен и пословично богат изпълнител на шлагери в клубовете на Лас Вегас през 80-те години. — Б.пр. ↑

[3] Казино и хотел в Лас Вегас. — Б.ред. ↑

5

Артър и Мили Блеър Живееха в една от онези анонимни и сякаш направени по калъп двуетажни бели къщи с добре поддържана, леко стръмна ливада на тиха улица в доста заможен квартал недалеч от Университета на Лас Вегас, където работеше господин Блеър. Приближавайки с немаркираната кола, Брас и Грисъм веднага забелязаха ефекта от изчезването на Лин Пиърс върху дома на семейство Блеър — всички лампи в къщата бяха запалени, осветявайки мястото като затворнически двор.

Брас намираше Блеър за симпатични обикновени хора, които редовно ходеха на църква, живееха затворено, работеха здраво, спестяваха пари и възпитаваха единствения си син по най-добрия според тях начин. Докато един ден животът им не се променя завинаги — само заради някой техен познат.

Случваше се непрестанно. Все някой трябваше да живее до Айон Бенет и нейните родители^[1], все някой е трябвало да наеме апартамента до Джефри Дамър^[2], Джон Уейн Гейси^[3] също е имал съседни на тихата си улица, а и жената на О Джей Симпсън^[4], Никол, е имала приятелки.

Лин Пиърс беше приятелка на Мили, също и на Артър, и им бе поверила касетата, която сега се оказваше може би единствената следа към нещо, което Брас все още се надяваше, че е само изчезване, а не убийство. Въпреки че тази мила двойка по никакъв начин не беше виновна за изчезването, Брас виждаше чувството за вина, изписано на лицата им.

Явно си мислеха, че би трябвало да знаят къде е отишла тя, макар и по никакъв начин да не можеха да имат такава информация. Като повечето хора, застигнати от трагедия, семейство Блеър се бореха с чувството, че все някак е трябвало да направят нещо, каквото и да е, за да предотвратят тази ужасна ситуация... а не бяха.

Да, наистина, биха могли да занесат касетата в полицията още щом Лин им я беше дала, но тя ги бе помолила да я пазят. Откъде да

знаят, че може да е предчувствала собственото си убийство, и че оставя димящ пистолет след себе си, за да посочи убиеца.

Само че за момента Брас нямаше убийство, а само изчезнал човек. Въпреки това беше довел Гил Грисъм със себе си, тъй като засега криминалистът и хората му бяха единствените, които действително търсеха Лин Пиърс.

Съпрузите седяха на своя хубав бежов диван срещу Брас и Грисъм. Господин Блеър беше в бяла риза, раирана вратовръзка и сиви спортни панталони, с които най-вероятно беше ходил на работа през деня. Той нервно бутна нагоре очилата си с тъмни рамки — стъклата им бяха толкова дебели, че деформираха очите му и ефектът при други обстоятелства щеше да е комичен. До него жена му Мили беше облечена с черни спортни панталони и черно-бяла раирана копринена риза — излъчващ достойнство тоалет с лек оттенък на траур. Притискаше скръстени ръце към себе си, сякаш можеха да я предпазят от изникналите проблеми.

Грисъм, като свещеник в черно, но без бялата якичка, бе кацнал на ръба на голям кафеникав фотьойл със стъпало за краката, сякаш се притесняваше, че ако седне, нещото може да го погълне. На Брас му се струваше, че на Грисъм му е неудобно да му е удобно. От друга страна, Грисъм със сигурност знаеше също толкова добре, колкото и Брас, че разговорът няма да е от приятните. Брас се покашля и попита:

— И така, госпожо Блеър, вие не мислите, че госпожа Пиърс би напуснала мъжа си и дъщеря си?

— Не, не мисля. — Тя го изгледа с любопитство. — А вие?

Брас се усмихна учтиво.

— Няма значение какво мисля аз, госпожо. Важното е да открием госпожа Пиърс.

Госпожа Блеър леко се отпусна, хартиената кърпичка в дясната ѝ ръка се показа и тя попи сълзите от очите си.

— Лин никога не би избягала така, без да каже на никого къде отива. Просто не е такъв човек. Съвсем не е.

— Помогнете ми тогава да я опозная.

— Тя е... — Госпожа Блеър затърси думите. — Звучи изтъркано, но... тя е мила. — Жената погледна към съпруга си, който взе ръката ѝ в своята. — Запознахме се преди около година, когато тя се

присъедини към нашата църква, а после и към нашата женска група за изучаване на Библията.

— Дотогава не познавахте семейство Пиърс, така ли?

— Не. — Мили Блеър се усмихна полумеланхолично, полунервно. — Мисля, че в Лин беше настъпила емоционална промяна, промяна в... духовна насока.

— Разбирам — каза Брас, без въобще да разбира. Грисъм гледаше жената сякаш беше обект върху лабораторно стъкло.

— Преди да открие Господ, Лин е имала съвсем друга ценностна система, друга среда... но откакто дойде в нашата група, станахме добри приятелки, най-добри приятелки.

— Смятате ли, че Лин е човек, на когото може да се разчита? Понякога държеше ли се... безотговорно?

Госпожа Блеър се усмихна на абсурдната мисъл.

— О, детектив Брас, човек винаги може да разчита на Лин. Кажете ли, че ще направи нещо, прави го.

— Разбирам.

— Затова и толкова се изненадах снощи, когато се обади да каже, че е на път към нас, че веднага идва, а пък не се появи.

— Разкажете ни за обаждането — каза Брас. — Тя как звучеше?

Госпожа Пиърс погледна съпруга си. Държаха се за ръце като влюбени.

— Чувствам се толкова ужасно...

— Скъпа — каза господин Блеър — не се притеснявай.

Жена му продължи:

— Все за това си мисля от снощи. Знаех, че е разстроена, но трябваше още тогава да го разбере по гласа й... тя звучеше съкрушена... дори ужасена, макар да се опитваше леко да го прикрие.

— Сигурна ли сте в това?

Тя поклати глава и въздъхна.

— Вече в нищо не съм сигурна. Толкова пъти го превъртах в главата си, че вече не знам дали наистина звучеше съкрушена или влагам собствените си чувства... Няма да ви лъжа, детектив Брас, аз имам... проблеми с нервната система. Понякога взимам лекарства.

Брас погледна Грисъм, но криминалистът беше втренчил поглед в жената. Детективът попита:

— Наистина ли?

— Да, прозак.

Съпругът ѝ добави:

— В малки дози.

— Е — каза тя — все едно какво взимам, според мен Лин беше съкрушена. Наистина.

— Имате ли някаква представа какво я тормозеше?

Артър Блеър каза, леко нащрек:

— Може бе заплахите на мъжа ѝ, че ще я накълца на парченца.

Брас кимна.

— Не искам да омаловажавам касетата. Но нека не забравяме, че някои съпрузи си отправят непрекъснато празни заплахи...

— Ние не го правим — каза господин Блеър.

Брас продължи:

— И при всички положения, скандалът е бил предния ден. Успяхте ли да подразберете какво точно я притеснява следобеда, когато ви се обади?

Госпожа Блеър унило поклати глава.

— Не, не ми каза точно... а и нямаше как да се досетя.

— Заради мъжа си ли беше разстроена? Като се има предвид, че тя все пак е взела мерки да запише на касета словесните му издевателства.

— Такова беше и моето предположение, но когато я попитах директно дали пак са се карали с Оуен, тя... избяга от темата.

Господин Блеър се наведе напред.

— Сигурно е било заради Оуен. Лин винаги се обажда на Мили, когато Оуен стане... хм... нетърпим.

— Това често ли се случва?

— Не знам дали ще е редно да кажа „често“ — каза госпожа Блеър замислено. — Тя обаче се обажда и по други поводи.

— Някога обаждала ли се е разстроена от нещо друго, не от агресивното поведение на мъжа си?

— Заради Лори — избълва господин Блеър, преди жена му да може да отговори. — Дъщеря им. Тя тревожи Лин почти толкова, колкото и Оуен.

— Така е — призна госпожа Блеър, свивайки рамо и повдигайки вежда. — Лори докарваше Лин до бяс... Не искам да се хваля, но

откакто тя започна да излиза с нашия Гари, имат много по-малко проблеми с нея.

Брас се усмихна.

— Значи Гари оказва положително влияние на момичето на Пиърс?

Господин Блеър се усмихна и кимна.

— Той е добро момче... следва Божието слово и учи здраво в училище.

Брас се зачуди в кой свят се намира, но каза само:

— Това е чудесно. Вие сте големи късметлии.

— Без съмнение — каза господин Блеър. — Гари помогна на Лори да улегне. Тя беше малко... необузdana преди това.

— Необузdana? — попита Брас. — В какъв смисъл?

Господин Пиърс затърси думите, така че госпожа Пиърс отговори вместо него:

— Вироглава, бих казала. Забърка се с момчета... и с наркотици. Живеем в лош свят, детектив Брас, нали знаете.

— Забелязал съм.

Доволна, госпожа Блеър продължи бързо.

— Но положителното влияние на Гари и добрите родителски грижи на Лин я вкараха в правия път.

— Въпреки баща ѝ — измърмори господин Блеър.

— Както и да е — каза госпожа Блеър, — сега момичето вече върви добре. Оправи си оценките, активна е в църквата, не се опитва да се облича като онези... повлеканести певици, по които сега залитат всички, и на които Лори преди подражаваше.

— И въпреки това — каза Брас — изглежда в живота на Лин е имало повече от обичайното напрежение, не мислите ли?

Семейство Блеър си размениха питащи погледи.

После, в един и същ момент господин Блеър каза „да“, а госпожа Блеър — „не“.

Двамата се засмяха неловко, а Брас ги остави да се изяснят, като всеки казваше „ти първо“ и „не, ти“. Най-накрая госпожа Блеър рече:

— Лин наистина има много тревоги, но не съм сигурна, че са повече, отколкото на всеки друг, нали разбирате, в тези смутни времена.

Брас се наведе напред.

— Искате да кажете, че не намирате нищо необичайно в проблемите с дъщеря ѝ и с грубия ѝ съпруг?

Госпожа Блеър повдигна вежди.

— Мисля, че проблемите с Лори поне са зад гърба им.

— Ами Оуен?

Госпожа Блеър се обърна към съпруга си. Артър Блеър разтегна устни и присви очи. Спокойният християнин свали маската и отдолу се показва ядосаният човек.

— Оуен Пиърс е негодник, безбожник и кучи...

Блеър не довърши, кокалчетата на ръцете му върху облегалката на дивана побеляха, докато се опитваше да овладее чувствата си. Жена му го прегърна през рамото с надежда да го успокои.

Капитан Джим Брас беше прекарал достатъчно време с Блеър и хора като тях и знаеше, че за да стигне толкова близо до това да нарече „кучи син“ онзи кучи син Пиърс, Артър Блеър явно изпитваше неописуема ярост към него.

— Предполагам, че сте слушали касетата? — попита Блеър, гласът му все още пропит с нехристиянска злост.

— Да, сър. — Брас кимна към Грисъм. — И двамата я слушахме.

Блеър въздъхна тежко.

— Тогава знаете на какво е способно това чудовище, след като може така да заплашва жена си. — Той се размърда на канапето и се наведе напред. — Разберете, детектив... не бих разрешил на Гари да има връзка с Лори, ако не мислех, че Лин смята да се... освободи от Оуен, при това скоро.

Мили Блеър потупа съпруга си по ръката в опит да го успокои.

— По принцип — обясни госпожа Блеър — нашата вяра не поощрява развода. Но пастор Дан казва, че когато единият от съпрузите се поддаде на Сатаната, човек трябва да защити себе си и децата си.

Брас потръпна.

— Нали не искате да кажете, че... Оуен Пиърс буквално... практикува сатанизъм?

— Разбира се, че не — каза господин Блеър, отпускаяки се назад, вече поуспокоен. — Но той самият е дявол, демон. Способен е на най-ужасни жестокости.

Грисъм се обади за пръв път.

— Господин Блеър, да разбирам ли, че мислите, че Оуен Пиърс е изпълнил заканата си да я нареже на „малки парченца“?

Очите на Артър Блеър станаха огромни зад стъклата на очилата му, а жена му стрелна ръка с възлести пръсти към устата си и захапа кокалчетата си. Грисъм сякаш им беше зашлевил шамар, така реагираха на думите му.

— Това си мислите, нали? — притисна ги той. — Нали затова ни донесохте касетата?

Госпожа Блеър се втренчи в скута си, покри лице с една ръка и заплака тихо. Господин Блеър, прегръщайки жена си през раменете, кимна уморено.

Да, помисли си Брас. Гил наистина има подход към хората.

Грисъм продължи да ги притиска.

— Мислите ли, че изобщо съществуват някакви обстоятелства, при които Лин може просто да... ги е напуснала?

Тресейки се от плач, госпожа Блеър поклати глава. Грисъм каза спокойно:

— Господин Пиърс каза, че жена му има значителна сума пари на свое име и би могла да ги използва, за да изчезне.

— Тя наистина имаше пари — призна госпожа Блеър, поуспокоена — но всичките бяха вързани в инвестиции... акции, облигации и банкови сметки.

Господин Блеър допълни:

— Никаква част от тях не беше достатъчно ликвидна, че да я вземе лесно.

Кимайки, госпожа Блеър продължи:

— Тя се оплакваше от това. Оуен я беше убедил да го направи. Уж си имаше свои пари, но не разполагаше с много в брой. Не помня някога да съм я виждала с повече от, да кажем, петдесет долара в портмонето. Въпреки, че парите си бяха нейни, Оуен изглежда я държеше изкъсо.

Разговорът продължи още няколко минути, но нито Брас, нито Грисъм откриха нови теми. Семейство Блеър им съдействаха максимално, но бяха уморени и детективът и криминалистът знаеха, че няма да научат нищо повече тук, или поне не сега.

На връщане Грисъм седна на предната седалка до Брас.

— Мислиш ли, че Оуен Пиърс е самият дявол! — попита Брас криминалиста полу на майтап.

— Не — каза Грисъм. Изглеждаше дори по-резервиран от обичайно. — Но всичко около него е дяволски подозрително.

Когато се върна от стриптийз клуба, Катрин седна в стаята за съвещания с бележник и химикалка, касетите от „Дрийм Долс“ и едно видео. Междувременно Сара занесе пробите на Грег Сандърс, за да започне да ги изследва.

Касетите нямаха етикети и всяка беше ново приключение. Първата беше от камерата в десния ъгъл зад сцената — най-отдалечената от вратата и бара камера, най-вляво от коридора. Само столовете около сцената се виждаха от този ъгъл.

Не се появи никой, отговарящ на описанието на Рей Липтън. Катрин пробяга през касетата на бързи обороти, знаейки, че по-късно ще я гледа по-внимателно. За момента искаше да види какво е видял Червея, безгрижният диджей. Извади касетата и мина на следващата. Тази камера висеше от лявата страна на бара, по-близо до входната врата.

На средата на касетата Катрин вече се готвеше да се откаже и да дава нататък, когато на размазания черно-бял запис се мерна двуцветно яке. Спря и върна назад — якето се появи и премина на заден ход — и тогава тя отново натисна PLAY.

Мъжът влезе в кадър. Носеше яке от жълто-кафяв и син джинсов плат, нахлупена ниско шапка с козирка, тъмни очила и джинси. Премина през кадъра и излезе от другия край. Тя върна назад и пусна отново. Имаше нещо на лицето на мъжа... брада ли беше? Червея каза, че Липтън може и да си е пуснал брада отново. От този запис беше трудно да се разбере. Катрин извади касетата и мина на следващата, после на следващата, и така една след друга, докато не ги изгледа всички.

Тоя тип Липтън старателно избягваше камерите. Не се беше отбивал на бара за питие, а камерата над вратата само го беше мярнала... Никоя от камерите по сцената не го беше хванала за повече от секунда. Разбира се, каза си Катрин, при тази съдебна забрана за

достъп Липтън изобщо не трябваше да е в клуба, така че може би просто бе предпазлив.

Само камерата в началото на коридора го беше заснела прилично, но в гръб, как води пищната и дългокрака Джена през вратата. Въпреки лошото качество на лентата, Катрин успя да разчете „Липтън Кънстракшън“ на гърба на якето, преди двойката да изчезне от кадъра.

Катрин превъртя касетата напред на бързи обороти, докато фигурата с якето... със сигурност с брада... не се появи отново, за да напусне набързо... сам.

— Конрой се върна.

Катрин се извърна и видя Сара застанала на вратата. Сара се приближи до монитора.

— Има ли нещо, което да върши работа?

Катрин кимна.

— Изглежда Липтън наистина е бил там... добре е хванато якето му как тръгва по коридора с Джена Патрик.

— Времето отбелязано ли е на касетите?

— Да... — Катрин посочи бележите си. — Времето съвпада. И Липтън, или поне някой с яке на „Липтън Кънстракшън“, излиза от кабинката за танци в скута... сам.

— Интересно — каза Сара. — Но защо да гледаме телевизия, когато ни се предоставя изпълнение на живо? Хайде, звездата на твоето шоу е на разпит при Конрой.

Преминаха бързо през няколко коридора и се вмъкнаха и стаята за наблюдение към тази за разпити. През двойното огледално стъкло виждаха Рей Липтън точно отсреща — седеше сам, свел поглед и по бузите му съхнеха вади сълзи.

— Сигурно я е обичал — каза Сара. — За да плаче така.

— Любовта е мотив — каза Катрин — за не едно убийство.

Ръцете на Липтън бяха свити в юмруци и лежаха на масата пред него като забравени предмети. Джинсовото яке с жълто-кафяви ръкави висеше на облегалката на стола. Беше по-слаб и по-нисък от очакванията на Катрин за човек, който работи в строителството. Имаше лешникови очи, дълъг, тесен нос и, за нейна изненада, беше голобрад.

Възможно ли беше да ѝ се е привидяло на видеокасетата? Можеше и да се е обръснал, но... по бузите му имаше синкава сянка от набола брада, която показваше, че Липтън не се беше бръснал от много часове.

Минута по-късно детектив Ерин Конрой влезе в стаята за разпити със стиропорена чаша с вода в едната ръка и бележник в другата. Постави чашата пред Липтън, каза „Ето“ и седна на края на масата, така че наблюдателите да ги виждат и двамата. Липтън взе чашата, отпи и я върна на масата, след което подпря лакти на дървената плоскост и прокара ръце през въздългата си коса.

— Не мога изобщо да повярвам, че е мъртва — каза той с тих и дрезгав глас като ръждасал инструмент, който дълго време не е бил използван.

Катрин погледна Сара сякаш искаше да каже:

— Тоя на какъв се прави?

Липтън погледна жално към Конрой.

— Канехме се да се женим, нали знаете.

— Искам пак да ви кажа, господин Липтън, че съжалявам за загубата ви — каза Конрой. — Но има някои неща, за които трябва да поговорим.

Липтън сведе поглед, поклати глава, сълзите отново потекоха бавно по бузите му.

— Не може ли... не може ли да почака!

— Не. Първите часове при разследването на убийства са жизненоважни. Сигурна съм, че разбирате.

— Убийство... нежна душа като Джена... убита...

— „Нежна душа“, господин Липтън — каза Конрой равно — с която сте се карали доста... особено за двойка, която се готви да се жени.

— Но... ние не сме се карали — изпелтечи той. След което премести поглед като човек и се замисли. — Е, поне не повече от другите. Всички двойки се карат.

Конрой поклати глава.

— Не при всички двойки на единия е издадена заповед за забрана на достъп... като тази, която съдът ви е издал, за да ви държи настрана от мястото, където работи Джена. Така ли е?

— О, Господи — каза Липтън, оставайки без дъх. Катрин и Сара наблюдаваха как пред очите им скръбта се превърна в отчаяние. — Вие мислите, че аз съм я убил!

— Не съм казала това, господин Липтън.

— Трябва ли ми... адвокат?

Конрой отговори уклончиво.

— Няма повдигнати обвинения. Просто попитах дали ви е издадена заповед за забрана на достъпа.

— Вие най-добре знаете, че е така — каза той троснато. После гласът му стана развълнуван. — Обичах Джена, но мразех работата й... всички го знаеха. Но това не означава, че съм я убил. Господи, тя се канеше да напуска! Щяхме да се женим.

— Къде се запознахте с Джена?

— В „Дрийм Долс“.

— Вие бяхте клиент, така ли?

— В началото да, но... — Погледът му вече беше по-скоро умоляващ, отколкото ядосан.

— Как обяснявате присъствието си в „Дрийм Долс“ тази вечер? — попита Конрой. — Като имаме предвид забраната за достъп.

Той се изправи в стола, целият нащрек.

— В „Дрийм Долс“ ли? Не съм ходил в „Дрийм Долс“! Да не мислите, че искам да ида в затвора?

Конрой не му отговори.

— Госпожо, бях си вкъщи цяла вечер.

— Всички в клуба твърдят обратното.

— Какво разбирате под „всички“? Кой твърди, че съм бил там?

— Само собственикът, момичетата и диджеят.

— Какво по дяволите... — Липтън сякаш не можеше да повярва. Поклати глава отчаяно. — Ами, объркали са се. Нещо грешат. Или може би лъжат!

— Всички? Грешат? Или лъжат?

— Оня нещастник Капелос, той ме мрази. Той извади забраната за достъп! Той може да каже всичко. Ами той къде е бил, когато Джена е била... била...

Сякаш не можеше да го произнесе. Конрой каза:

— А другите? Лъжат ли или грешат?

Той въздъхна и повдигна рамене.

— Не знам какво друго да кажа, бях си вкъщи цяла вечер. Честна дума, кълна се в Господ.

— Някой може ли да го потвърди?

— Живея сам, освен... когато Джена остава да преспи при мен.

После заплака. Захлипа, зарил лице в шепи. Катрин напусна стаята за наблюдение, отиде до другата врата и нахълта. Липтън се сепна и вдигна поглед, въпреки че Конрой дори не се обърна.

— А вие... коя сте? — попита Липтън. Лицето му беше мокро и размазано, по миглите му имаше сълзи.

— Аз съм от криминалния отдел, господин Липтън. Катрин Уилоуз. — Приблужи се и седна срещу него. — Интересно ли ви е как прекарах нощта?

Той преглътна тежко и сви рамене сякаш вече нищо не можеше да го трогне, сякаш вече беше преживял всичко. Но не беше.

Катрин каза:

— Гледах видеокасети от „Дрийм Долс“, на които ви има и вас, видеокасети от охранителните камери... от тази нощ.

Очите му се разшириха, миглите блещукаха.

— Какво? Но това... това е невъзможно. — Гласът му трепереше и той всеки миг щеше съвсем да рухне.

Катрин продължи да го притиска, посочвайки якето му.

— Видях Джена да отива в една от задните стаички с мъж с вашия ръст, който носеше вашето яке.

— Моето яке?

— Якето имаше вашето лого „Липтън Кънстракшън“ на гърба. Джинсово, с жълто-кафяви ръкави, точно като това.

Нещо подобно на облекчение размекна лицето му.

— О, мамка му. Поръчах такива за всичките си хора и дори за някои добри клиенти.

Конрой, готова да запише в бележника си, попита:

— Колко такива якета има?

Той отново сви рамене.

— Около двайсет и пет... може би трийсет.

— Можете ли да бъдете по-точен?

— Веднага, не. Навярно секретарката ми би могла. В офиса.

В корема на Катрин се обади неприятно чувство и ѝ се прищя онези охранителни камери да бяха хванали по ясно лицето на човека с

якето в бара. Липтън ли беше или не?

Катрин попита:

— Някога имали ли сте брада, господин Липтън?

— Какво? Ами... да.

— Скоро ли?

— Не. Това беше миналата година.

— Нали не сте си обръснали брадата тази вечер?

— Не! По дяволите!

Катрин изучаваше мъжа. После каза:

— Ще ми трябва якето ви, господин Липтън.

— Разбира се, но ви казвам, не съм бил там.

— Джена е била удушена с електрически кабел.

Липтън потрепери и после поклати глава. Явно разбираше накъде върви разговора.

Тя каза:

— И когато претърся пикапа ви, ще открия електрически кабели в каросерията, нали?

— Вие... вие бихте могли да претърсите много пикапи и да откриете същото.

Катрин усещаше, че Конрой също започва да изпитва съмнения за заподозрения, особено след като детективката опита нова тактика.

— Докато си стояхте сам вкъщи тази вечер, господин Липтън, обадихте ли се на някого по телефона? — попита Конрой. — Някой да ви се е обаждал на вас?

Той се замисли за момент и после поклати глава.

— Да сте поръчвали пица или нещо друго? Този път не беше нужно да се замисля.

— Не.

— Добре де, какво правихте тази вечер?

Липтън вдигна ръце с дланите нагоре и сви рамене.

— Гледах телевизия, това е.

— Какво гледахте?

— Какво беше... май футболен мач.

Тогава Конрой се наведе напред.

— Мен ли питате?

— Не, не, знам! Да, гледах американски футбол.

— Какъв мач, по коя телевизия, от колко часа?

Той си събра мислите.

— Не го гледах целия... хванах го от третата четвъртина. „Идианаполис Колтс“ срещу „Канзас Сити Чийфс“.

Конрой записваше. Липтън продължи:

— Точно, когато седнах пред телевизора Питърсън вкара фийлд гол за „Чийфс“ ... после някакъв тип, дете никога не го бях чувал, хвана топката след кикоф и я върна за тъчдаун.

— Това ли беше първото нещо, което видяхте? — попита Конрой.

— Да, най-първото. Фийлд гол. Вкара го Питърсън.

— Ще проверим това, господин Липтън — каза Катрин. — Ако сте невинен, ще го докажем. Но ако сте виновен... — Очите му срещнаха нейните. — ... и това ще докажем.

— Не се притеснявам — каза той.

Но изражението му недвусмислено говореше обратното.

[1] Шестгодишно момиченце, удушено в Боулдър, Колорадо през 1996 г. Случаят още се разследва. — Б.ред. ↑

[2] Сериен убиец от Милуоки, Уисконсин. Примамвал младежи от малцинствата в апартамента си, където ги подлага на странни експерименти и жестокости, и накрая ги убивал, разчленявал телата им, обезглавява ги, прави секс с труповете им и дори ги изяждал. — Б.ред. ↑

[3] Клоунът — убиец. Признал за убийствата на около 30 души, които изнасиллил, удушил и погребал под къщата си. — Б.ред. ↑

[4] Професионален футболист, намушкал до смърт и обезглавил бившата си жена Никол и случайно придружаващият я Роналд Голдман. Признат за невинен след дълъг процес, превърнал се в медиен цирк. — Б.ред. ↑

6

Сред борови дървета в измамно спокоен квартал ниска безлична модерна сграда приютяваше лабиринт от коридори, които свързваха конферентните зали, лаборатории, офиси, съблекалнята и фойето на криминалния отдел на полицейското управление на Лас Вегас. Стерилната учрежденска обстановка беше като навсякъде, но синкавото флуоресцентно осветление и преобладаващо стъклените стени придаваха на отдела вид на аквариум и Ник Стоукс на моменти имаше усещането, че плува в него.

Като зави по един от коридорите, Ник за малко да се блъсне в Грисъм, който тъкмо се беше върнал от разпита на семейство Блеър.

Грисъм спря, сякаш му трябваше секунда да регистрира и разпознае своя колега, който също беше спрял и разтегнал лице във вечната си усмивка.

Шефът на отдела не се усмихна, нито дори си направи труда да каже „здрасти“.

— Ник, Сара работи заедно с Катрин по случая със стриптийзборката, ти трябва да преровиш информацията за Пиърс.

Ник повдигна рамене.

— Няма проблем.

— Всичко е в кабинета на Сара — работи там... тя няма да има нищо против. Прегледай компютъра на Лин Пиърс, банкови сметки, тегления от банкомат, фонокарти, с какво се е занимавала. Намери нещо.

— Сара докъде е стигнала?

— Започни отначало. Свеж поглед.

— Добре — Ник се престраши да се усмихне полусаркастично.

— Предполагам, че не ти е минало през ума да ми възложиш случая със стриптийзборката.

Гладкото безизразно лице на Грисъм остана каменно.

— Не. Дори за секунда. Нито пък на Уорик. Той също работи по случая Пиърс.

— Признай, че не звучи толкова забавно, колкото да разпитваш голи момичета.

Грисъм най-сетне се засмя леко.

— Но нали и ти си като мен, Ник... интересуват те само истината и справедливостта?

После Грисъм си тръгна, оставяйки Ник да размишлява дали репликата е била саркастична... Понякога на човек му беше адски трудно да разбере, особено когато ставаше дума за Грисъм.

Ник се настани в кабинета на Сара. Тя беше на местопрестъплението с Катрин, но Грисъм най-вероятно беше прав, че и тя няма да има нищо против неговото присъствие в кабинета си. Сара беше от онези редки индивидуалисти, на които работата в екип им оставяше удоволствие. Въпреки, че беше специалист по анализ на коса и влакна, Ник, както всички криминалисти в екипа, събран от Грисъм, имаше разностранни умения и можеше да поеме работата на всеки от останалите. Пък и такъв маниак на видеоигри като Ник определено беше на „ти“ с компютрите.

С въздишка и сбогувайки се на ум с рояка красиви танцьорки, Ник Стоукс потъна в компютърните данни на Лин Пиърс. Мейлите продължаваха да идват, главно рекламни, но от един от брат й ставаше ясно, че не му е отишла на гости... освен ако това не беше някакъв много хитър план — вариант, който колкото и отвлечен, трябваше да бъде взет под внимание.

Друг мейл, от някоя си Сали Г, с псевдоним Avon Lady, беше още по-обезнадеждаващ. Няколко циркулярни писма от църквата на Лин Пиърс свидетелстваха за ограничен и ясно определен социален кръг. Но Ник продължаваше да рови, вече от около час, когато Грисъм подаде глава в кабинета на Сара и оповести първото им истинско доказателство.

— Идваш ли? — попита Ник.

— Не, вземи Уорик.

След по-малко от две минути Ник нахълта в съблекалнята, където Уорик седеше на пейката пред шкафчето си, оклюмал, като капитан на отбор по хоккей, току-що загубил турнирен мач.

— Кой те скапа така? — попита Ник. Уорик му се усмихна бавно и измъчено.

— Аз сам и цялата тая извънредната работа.

— Познай какво стана! Току-що си издействахме още.

Уорик изведнъж се разбуди, вдигна поглед и попита:

— И как?

— Брас се обади на Грисъм — открили са тойотата на Лин Пиърс на постоянния паркинг на летище „Маккарън“.

Уорик вече беше на крака.

— Тъкмо си мечтаех да поработя още няколко часа. Да тръгваме, преди да съм се отказал.

Международното летище „Маккарън“ беше сред петте най-натоварени в страната и едно от най-добре функциониращите. В малките часове на деня, когато от зората все още нямаше и помен, самолетите продължаваха да фучат за „здрости“ и „чао“, а на паркинга влизаха и излизаха коли.

Двайсет и пет минути след като бяха напуснали централата, от които пет минути отидоха в разправия с охраната на входа на паркинга, черното тахо на Ник и Уорик спря до полицейска кола, застанала направо пред бяла „Тойота Авалон“, модел 1995-та. Докато се измъкваша от тахото, от полицейската кола излезе униформен полицай и тръгна към тях да ги посрещне.

— Някой да се е приближавал към колата? — попита Уорик. Униформеният, светлокос четирийсетгодишен професионалист с обветрено лице, поклати глава. На значката му пишеше: ДЖЕНКИНС.

— От охраната на летището правели обиколки и разпознали колата от списъка на издирваните, номерът също отговарял, и тогава ни звъннаха.

— Добър улов — каза Уорик. Полицай Дженкинс кимна.

— Минават по-често насам след 11-ти септември. Човекът от охраната стоял до колата докато дойда аз, но не е слизал от джипа си.

— Добре — каза Уорик.

— Вие огледахте ли? — попита Ник.

— Да — каза Дженкинс. — Обиколих я веднъж, но я огледах само бегло. Изглежда заключена. Нищо не съм пипал. Не усетих никаква гадна миризма от багажника и затова се върнах в патрулката и зачаках да дойдете.

— Явно си знаете работата — каза Уорик. — Благодаря.

На Дженкинс му стана приятно.

— Имате ли нужда да поостана?

— Не — каза Уорик. Ник попита:

— Обадохте ли се за платформа?

Дженкинс поклати глава.

— Трябваше ли?

— Не, няма проблем — каза Уорик. — Ние ще викнем.

— Добре тогава — каза Дженкинс и издиша шумно. — Аз тръгвам.

— И пак благодаря — извика Ник след него. Полицаят им махна, но повече не се обърна. Качи се в патрулката, запали и подкара. Ник предполагаше, че и на полицаия смяната е свършила отдавна и че сигурно е бачкал извънредно дори повече от него самия.

Уорик се обади по мобилния си телефон за камион. Паркингът беше добре осветен и първоначално фенерчетата „Маглайт“ не им трябваха, за да си вършат работата, която започна със снимки на колата от всички ъгли. След това поръсиха с прах за отпечатъци дръжките, предния и задния капак.

— Следи от забърсване по дръжките на вратите — каза Ник. Уорик се изсмя мрачно.

— Също и по капака на багажника.

— Навежда ме на мисълта, че едва ли точно госпожа Пиърс е паркирала тук.

— Внимавай Грисъм да не те хване.

Ник се намръщи.

— Че правя какво?

— Че мислиш.

Ник се ухили и Уорик махна с ръка да се връщат в тахото и да чакат, което и направиха.

— Знаеш ли, ако се намираш в багажника на някоя кола — поде Ник — има две възможности.

— Така ли? И какви са те?

— Ти или си труп, който чака да бъде изхвърлен, или се опитваш да се промъкнеш гратис на автокино.

Уорик пусна лека усмивка.

— Още ли има автокина в Тексас?

— Последният път, когато си ходих у дома, имаше.

На автовоза му трябваха четирийсет и пет минути да пристигне, а после на Уорик още три-четири да накара Ник да спре да ругае

шофьора, че се е забавил толкова. След по-малко от десет минути шофьорът — държавен служител в гащеризон, останал глух за оплакванията на Ник — беше закачил колата на куки и я беше извлякъл на платформата.

— Е, това наистина беше бързо — призна Ник пред мъжа.

— Ощастливихте ме тази нощ — каза шофьорът съвсем лицемерно и изчезна в нощта.

Веднъж разкарали колата, двамата криминалисти извадиха фенерчетата си и претърсиха мястото за паркиране внимателно, дори лазеха на колене, но не откриха нищо. Когато се увериха, че не са пропуснали нищо, се върнаха в гаража на криминалния отдел, за да огледат колата по-внимателно.

След като си сложиха гащеризони влязоха в халето, където авалонът стоеше като музеен експонат. На флуоресцентната светлина колата изглеждаше избеляла, почти призрачна. Уорик отвори вратата с шперц.

— Дванайсет секунди — каза Ник, подхилвайки се. — Човече, губиш форма.

— Искаш ли да я заключа и ти да се пробваш, а?

Махайки с ръце, че се признава за победен, Ник каза:

— Не, не, съгласен съм. Ако те бия, ще загубиш желание за живот.

— Е, да. Аз и без това едвам кретам — каза недоволно Уорик и отвори вратата. Поръси с прах дръжката на вратата на шофьора, подлакътника, волана и скоростния лост. Ник мина дръжката на вратата отсреща, другия подлакътник и жабката. Отново установиха, че колата е била забърсвана.

— Някой крие нещо — каза Уорик.

— Обикновено е така — кимна Ник. — Иначе нямаше да участваме и ние. Просто ще трябва да гледаме по-внимателно.

— Ами тогава да почвам да гледам с отворени очи — каза Уорик. — Взря се в облегалката на отворената шофьорска врата. — Виждаш ли онова пинизчийско копче за автоматично отваряне на прозореца?

Ник погледна към подлакътника на вратата срещу шофьора.

— Да, има някаква странен... ръб отпред.

— И как според теб ще подходи човек, ако иска да вдигне прозореца?

Ник се намръщи — някаква уловка ли имаше във въпроса?

— Ами човек ще сложи пръст под ръба... и ще дръпне нагоре.

— И ще остави на хитрия екип от криминалисти... какво?

Ник се ухили широко.

— Отпечатък от пръст от вътрешната страна.

— Много добре, отговор от класа.

И така, Уорик поръси вътрешната страна на копчето за прозореца... и получи частичен отпечатък. Изкара още един такъв отпечатък и от задната страна на скоростния лост, а Ник получи доста добър от копчето на прозореца до седалката до шофьора. Щяха да вкарат отпечатъците в компютъра веднага щом свършеха с останалата част от колата. Щеше също да се наложи да вземат, разбира се, отпечатъци от Оуен Пиърс и от дъщерята Лори.

— Багажника ли предпочиташ — попита Ник — или купето?

Уорик вдигна рамене.

— Все ми е едно.

— Взимам багажника.

— Давай, момче, хвани гратисчиите — каза Уорик сухо и отвори вратата до шофьора. Клякайки до колата, освети пода със своя „Маглайт“ и започна да изследва мокета сантиметър по сантиметър. След огледа щеше да мине пода и с прахосмукачка, но засега искаше само да види лично колата отблизо.

Двамата криминалисти работеха в мълчание, сякаш са в църква, всеки съсредоточен върху собствената си задача. Нищо по пода до шофьора, нищо в жабката, нищо набито в седалката. Уорик погледна в поставките за чаши, по конзолите, дори извади пластмасовата кутийка на компактдиска, но не откри нищо.

Минавайки към задната част на колата, Уорик спря за момент.

— Откри ли нещо?

Ник се беше навел над багажника, напъхал глава под резервната гума.

— Нищо. А ти?

— Нищо и половина. Някой е изблизал колата сантиметър по сантиметър. Като излязла от автосалон е. Има си всичко, без миризмата на нова кола.

Ник се ухили насреща подигравателно.

— Знам откъде можеш да се сдобиеш с малко спрей за такава миризма, ако искаш.

— Някой друг път.

— Значи продължаваме да търсим?

— Продължаваме да търсим — каза отегчено до смърт Уорик и заобиколи от страната на шофьора.

Докато се навеждаше да влезе в колата, лъчът от фенерчето му се плъзна по облегалката за глава и... нещо присветна.

Блесна за миг и изчезна, сякаш колата беше намигнала. Уорик се намръщи. Седалките на авалона бяха тапицирани с бежов плат, какво можеше да е проблеснало?

Прекара лъча от фенерчето по облегалката няколко пъти, но нищо не се показа. Колата не му намигна пак. Надвеси се над облегалката, огледа я още по-добре, не видя нищо. Вдигна своя „Маглайт“, така че лъчът да свети отвесно. Навеждайки се по-близо, той се взря в шева, който минаваше отгоре по облегалката. И тогава го видя... блещукаше срещу него: малко стъкълце.

След като засне парченцето както го беше открил, Уорик го извади от тъканта. Разгледа го внимателно за момент, но поради миниатюрния му размер си оставаше загадка откъде се беше взело.

След като сложи откритието си в плик, Уорик се върна на шева. Бавно, бод по бод, намери първо един рус косъм, а после и втори. И двата косъма, като онези на четката, които вече имаха като доказателство, спокойно можеха и да са на Лин Пиърс. Тогава намери друг косъм — къс и по-тъмен. Бинго, помисли си той.

Постави трите косъма в отделни пликчета и отново влезе в авалона, за да хвърли последен поглед на услужливата облегалка — първо отдясно, после отгоре и най-накрая надолу по лявата страна, най-близо до вратата. Насочи лъча към долната страна на облегалката и забеляза върху един от бодовете малко петънце с размера на точка. Опитът му даде отговора на въпрос, който не си и направи труда да зададе.

— Открих го! — извика той, но гласът му си остана спокоен.

— Добре — каза Ник, приближавайки се от задната част. — И какво откри?

— Кръв.

Ник се пъкна вътре.

— Къде?

Уорик му показа.

— Мисля, че тук е извършено престъпление.

Снимаха петънцето кръв, след което Уорик изчегърта внимателно точицата в друго пликче за доказателства. Появи се Грисъм и надникна през отворената врата на шофьора.

— Чиста кола.

— Прекалено чиста — каза Ник.

— И все пак не достатъчно чиста — каза Уорик.

— Да чуя — каза Грисъм.

Обясниха му какво бяха намерили.

— И сега какво следва?

— Луминол — отговори Уорик, вдигайки рамене, сякаш искаше да каже: Че какво друго?

— Щом в тази кола има една капка кръв — каза Грисъм, кимайки, — най-вероятно има и още.

Като се напръска с луминол, всяка следа от кръв заблестява с флуоресцентна светлина. Колкото и внимателно да беше почистена колата, кръвта щеше да свети в синьо-зелено, дори и да беше останала една милионна част от нея.

— Преди да залеее вътрешността с луминол — каза Грисъм — кажете ми дали сте приключили с огледа. Нещо друго да сте открили? Да сте забелязали нещо?

Ник усещаше, че ги взимат на подбив, но въпреки това сви рамене и каза:

— Не, само това.

Уорик обаче се опъна:

— Защо бе, Грис? Ти да не си открил нещо?

Грисъм надникна в колата, за да провери сам, обхождайки с поглед навсякъде.

— Колко висока беше Лин Пиърс?

Ник се замисли.

— Не беше ли към един и шейсет?

— Точно така — каза Грисъм, измъквайки се от колата. — И ако е била един и шейсет и е карала колата си до летището, а след това я е оставила паркирана тук... защо тогава седалката на шофьора е дръпната толкова назад?

Ник и Уорик си размениха погледи, които казваха: „Как, по дяволите, го прави!“ Грисъм попита:

— Ти нали не си мърдал седалката, Уорик? Докато си претърсвал вътрешността на колата?

Уорик поклати глава.

Грисъм се обърна към Ник и попита услужливо:

— Нито пък ти?

Отново поклащане на глава. Грисъм погледна Уорик.

— Някакви идеи?

Уорик въздъхна, загледан в пръстите на краката си и вдигна ръце в признание на немощ.

— Ще поръся за отпечатъци копчето за местене на седалката и чак тогава ще залеем с луминол.

— Хитро — каза Грисъм, обърна се и си тръгна.

— Мразя го — каза Ник с възхищение.

— Да — каза Уорик. — Добър е.

Копчето стърчеше отстрани на седалката като малък лъскав фъстък. Уорик го поръси... и откри, че и то е било забърсано.

— Това вече почва да ме вбесява — каза Уорик, посягайки към луминола. — Всеки път, когато намерим нещо, то се ухилва и изчезва.

Уорик започна от пода и продължи нагоре, като пръскаше луминола по постелката за крака пред шофьора, седалката и после облегалката за глава. Повърхността мигновено се покри със синкавозелени точки.

— Ник — каза Уорик — трябва да видиш нещо.

Ник надникна през вратата до шофьора.

— Уф... страхувам се, че Лин Пиърс си е изпуснала полета.

Уорик мрачно поклати глава.

— Излетяла е в различни посоки на парчета може би.

Напръска с луминол и дясната и задните седалки, но изглежда цялата кръв беше съсредоточена върху шофьорската.

— Хайде да махнем тапицерията и да видим какво има отдолу.

Двамата използваха специални ножчета и, доколкото беше възможно, следваха шевовете, за да бъдат пораженията минимални и да запазят тапицерията. Ник се промъкна отзад и атакува шофьорската седалка отстрани, докато Уорик клекна на пода до колата и започна да

реже по ръбовете от своята страна. За нула време съблякоха тапицерията на седалките и облегалките.

Гледаха дунапрена и не можеха да повярват на очите си. Тъмни вадички се стичаха зловещо от облегалката за глава по гърба на седалката и свършваха ниско долу.

Най-сетне Ник каза:

— Някой е бил застрелян в главата, бих предположил аз.

— Едно научно предположение — каза Уорик, вдигайки вежда.
— Мамка му, да видим дали е Лин Пиърс.

— Имаме косми от четката й — каза Ник. — Но за ДНК тестовете трябва повече време.

— Тогава колкото по-скоро задействаме нещата с Грег, толкова по-добре. След това ще говорим с Грис, но мисля, че вече знам какво ще ни каже той.

Уорик направи полароидни снимки на колата отвътре, докато Ник изчегърта малко парченце от седалката за ДНК тест. След като се отбиха при Грег Сандърс в лабораторията, посетиха Грисъм, който беше в кабинета си, зарит с документация.

Обясниха му какво са открили и му показаха снимките на окървавената седалка. Грисъм остана загледан в снимките толкова дълго, че Ник започна да се чувства неудобно.

Най-сетне Грисъм каза:

— Добре. Първо, хванете някой от стажантите от дневната смяна да започне да звъни по стъкларските компании в града.

Уорик кимна.

— Да проверят дали през последните няколко дена не са сменяли страничното стъкло до шофьора на бял авалон, модел 95-та.

Ник също кимна и каза:

— Ясно.

Грисъм отново се загледа в една от снимките.

— Вероятно онова парченце, което си открил е от оригиналния прозорец.

— Да, и ние така предполагаме — каза Уорик.

— Но трябва да знаем със сигурност, нали? — Грисъм хвърли ужасната снимка на бюрото си и се ухили злокобно. — А сега си изкарваме разрешително за обиск и се връщаме в къщата на Пиърс. Само дето този път... действаме както трябва.

Ник наклони глава на една страна.

— Но нямаме достатъчно основания да арестуваме Пиърс, нали?

Шефът на криминалистите се замисли за момент. После изстреля заключенията си сякаш четеше епикриза:

— Имаме записа, на който заплашва да нареже жена си и имаме и кръв в колата, но нямаме труп, нямаме оръжие и нямаме съвпадение на ДНК за момента... не мисля, че все още можем дори да правим догадки за мотива.

— Когато бракът не върви — каза Уорик — не се налага да търсиш дълго.

— Но ние още не сме търсили — напомни им Грисъм. — А районният прокурор няма да иска дори и да разговаря с нас, ако не открием нещо по-добро от това, което имаме в момента.

— Тук е имало престъпление — каза Ник потиснато. — Натрошено стъкло, петна кръв.

Уорик кимаше, вметвайки в думите на своя колега:

— Ник е прав, Грис.

Грисъм каза:

— Ще се съглася с теб, Ник, че тук е било извършено престъпление... но какво е то? Коя е жертвата? Не е ли възможно късият черен косъм и отпечатъците да принадлежат на някой друг, а не на Лин Пиърс?

Ник забели поглед.

— На кой друг биха могли да бъдат?

— Или може би няма никаква жертва. Може би са на дъщерята, може би на нея и на майка ѝ им е потекло кръв от носа.

— За бога, човече! — измърмори Ник. — Не го мислиш!

— Все още не мисля нищо, Ник. Уликите ще ни покажат пътя, само че ни трябват още.

Уорик облегна ръка на бюрото.

— По-вероятно е кръвта да е на госпожа Пиърс, Грис. Не можем да я открием, тя изглежда не използва нито кредитните си карти, нито фонокартата си, а кръвта е в нейната кола...

— Наистина е по-вероятно да е тя — съгласи се Грисъм. — Но ние не се занимаваме с вероятностите. Ние залагаме изцяло на науката... Сега отново подхващаме къщата на Пиърс и откриваме истината. Вие двамата отивате там. Аз ще звънна на Брас и ще се

видим там — нямаме достатъчно основание за арест... все още... но познавам съдията, който ще ни даде разрешително за обиск.

Час по-късно зората тъкмо се разпукваше, когато капитан Джим Брас паркира своя таурус зад черното тахо в алеята на Пиърс.

— Не виждам твоите хора — каза Брас.

— Може би са вече вътре — каза Грисъм.

— Без разрешително. Грисъм разпери пръсти.

— Може би Пиърс още е готов да ни сътрудничи.

— Не го харесвам — той е арогантен тъпак.

— Имаш ли някакви доказателства, Джим, които те водят до това заключение?

Детективът се усмихна уморено на криминалиста и посочи корема си.

— Да, ето тук имам детектор на тъпаци.

Усмивката на Грисъм беше скептична.

— Съдията и заседателите може би ще искат още нещо.

Брас пусна полуусмивка.

— Точно това е проблемът на нашата съдебна система.

Двамата мъже излязоха от колата и закрачиха към входната врата. Грисъм тъкмо щеше да натисне звънеца, когато Уорик отвори рязко вратата.

— Пусна ни да влезем — прошепна Уорик, прекрачвайки прага. — Дори не ни наруга, че сме го събудили.

Грисъм попита, също шепнешком:

— Какво му казахте?

— Нищо — каза Уорик с жест на спортен съдия, който гони играч. — Дори не му казахме, че сме открили колата. Само, че жена му вече се води официално изчезнала, и че трябва да дадем газ на разследването... и му се извинихме за ранния час.

Брас беше впечатлен.

— Добра работа, Браун.

Уорик пренебрегна комплимента, като каза на Грисъм:

— Можете все пак да му връчите разрешителното за обиск, той е във всекидневната.

Все така тихо Грисъм попита:

— Открихте ли нещо?

— Не... Или този тип е наистина много добър, или няма нищо за намиране.

— Продължавайте.

Уорик се запъти навътре и изчезна надолу по коридора вляво, докато Грисъм и Брас влязоха във всекидневната, където Оуен Пиърс стоеше в нови сини джинси и меки обувки с пискюл и синя фланелка с отворена яка. Беше небръснат и отпиваше от сутрешното си кафе.

— Добро утро — поздрави Пиърс. — Ще пиете ли кафе?

— Не, благодаря — каза Брас, въпреки че ароматът го изкушаваше. Връчи разрешителното на Пиърс, който го взе, без да го погледне.

— Мога ли да попитам, защо мислите, че ви трябва разрешително за обиск? — Изглеждаше по-скоро обиден, отколкото ядосан. — Нима не ви пусках вкъщи досега?

Брас погледна Грисъм и шефът на криминалистите пристъпи напред.

— Намерихме колата на жена ви, господин Пиърс.

— Вие... за авалона ли говорите? — Звучеше искрено изненадан, лицето му изразяваше надежда.

— Да, сър — каза Брас. — Преди няколко часа на летище „Маккарън“.

Пиърс се опита да се усмихне, местейки поглед от детектива към криминалиста.

— Това е напредък за нас, нали?

Брас не беше сигурен кои точно са „ние“ според Пиърс.

— Наистина е напредък в случая, господин Пиърс. Но се притеснявам, че ситуацията взе сериозен обрат.

Грисъм обяви с равен глас:

— Открихме кръв по шофьорската седалка в колата на жена ви.

— Седалката на шофьора била... имало е кръв?

Обнадежданото му изражение изчезна, но нищо не го замести, освен някаква бдителна празнота. Остави чашата си на близката масичка.

— Всъщност колата беше чиста, сър. — Грисъм повдигна рамене. — С изключение на капка кръв на облегалката за глава.

Лицето на Пиърс остана безизразно. Втренчи поглед в Грисъм, докато той не отмести очи.

— Една капка?

— Една капка — но беше достатъчен знак, че трябва да гледаме... по-внимателно.

Любопитство запълни празнотата в изражението му.

— И как го направихте?

— Свалихме калъфките от седалките. Те могат да бъдат почистени, но под тях? На практика е невъзможно. И открихме голямо количество кръв върху дунапрена.

Сега вече объркване обагри лицето на Пиърс.

— Под калъфките на седалките? Какво по дяволите означава това?

— Количеството кръв говори за вероятност в колата да е имало насилие... Липсата на кръв по калъфките показва, че някой се опитва да прикрие това насилие.

Клатейки глава в явно безсилие, Пиърс каза:

— Не знам какво да кажа, господин Грисъм... детектив Брас. Освен, че се моля на Бога Лин да е добре.

Пак за Бога говори, помисли си Брас. Все за Него става дума в този ужасен случай.

Грисъм питаше:

— Да сте катастрофирали с авалона? Да се е налагало скоро да поправяте страничното стъкло на колата на жена ви от страната на шофьора?

— Не, защо?

— Открихме и стъкла в колата... и смятаме, че са от страничния прозорец от страната на шофьора.

Пиърс закричи в малък кръг.

— Не знам как е възможно... — Очите му бяха ококорени, лицето изкривено в гримаса. — Този прозорец никога не е бил чупен.

Грисъм смени темата.

— Притежавате ли оръжие?

— Какво? Не. Разбира се, че не.

— Никога ли не сте притежавали? Като гледах всичките тези природни картини с патици, гъски и сърни, си помислих, че може би сте ловец.

— Не. Само като дете, с баща ми... Просто обичам от време на време да спра погледа си върху пейзаж, различен от пустиня. Накъде

биете, господин Грисъм? — В този момент в съзнанието на Пиърс светна сигнална лампичка и очите му блеснаха яростно. — Вие сте тук да търсите оръжие... Мислите, че аз съм убил жена си!

Брас пристъпи напред.

— Не ви обвиняваме за нищо, господин Пиърс.

Пиърс клатеше глава, погледът му беше станал див.

— По седалката на колата на жена ми има кръв... и това трябва да означава, че аз съм я убил! Това е абсурдно — в този момент вие би трябвало да я търсите! Тя е жива, сигурен съм! Вие нямате никакви доказателства.

Грисъм каза вежливо:

— Ето защо донесохме разрешителното за обиск, господин Пиърс.

Уорик влезе във всекидневната и рече:

— Грис? Може ли за момент?

Грисъм се обърна към Пиърс.

— Може ли да поговорим в кухнята?

— О — каза Пиърс и саркастично махна с ръка — Чувствайте се като у дома си! Разбира се!

Като изключим, че бяха решили да не притесняват спящата Лори, Ник и Уорик бяха претърсили къщата от горе до долу, много по-старателно, отколкото първия път.

— Оръжие няма — съобщи Ник на Грисъм и на Брас, облягайки се на кухненския плот. — Нито пък патрони... нищо, което да сочи, че в къщата някога е имало оръжие.

— Никакви важни нови доказателства? — попита Грисъм унило.

— Не и за убийство — каза Уорик и им се усмихна като котка, изяла канарче.

Грисъм и Брас само го гледаха.

Уорик се наслади на ситуацията в продължение на няколко секунди и после изрече:

— Открих това малко съкровище във вентилатор в мазето...

И им подаде прозрачно пликче, съдържащо малко количество бял прах. В ъгъла на пликчето беше щампован малък червен триъгълник, знака на дилъра.

— Кокаин? — попита Грисъм. — Пиърс държи кокаин вкъщи?

— Точно така — потвърди Уорик, щастлив, че е в центъра на вниманието.

— Не много обаче — уточни Грисъм.

— Хулиганство — каза Брас.

— Достатъчно да му отворим досие — посочи Уорик. Протегна плика. — Разпознавате ли го? — Показа триъгълника на Грисъм, също и на Брас.

— Никога не съм виждал този знак преди — каза Грисъм.

Брас също не го беше виждал.

Грисъм попита:

— И няма нищо друго, свързано с госпожа Пиърс?

Ник повдигна рамене:

— Съжалявам, Грис. Нито оръжие, нито куршуми, нито кръв, нищо. Прегледахме навсякъде, дори и в тръбите... и нищо.

Последваха Брас и Грисъм във всекидневната, детективът се насочи към Пиърс, който беше седнал на дивана и отпиваше от своето вече безсъмнено изстинало кафе.

— Господин Пиърс — каза Брас — арестувам ви.

Очите на терапевта се разшириха, но ръката, която държеше чашата кафе, остана неподвижна.

— За... убийство?

Брас поклати глава.

— За притежаване на кокаин.

Грисъм показа на Пиърс пликчето за доказателства. Пиърс направи физиономия и махна пренебрежително с ръка.

— О, Боже, та това е от години! Дори съм забравил, че е вкъщи.

Брас пусна типичната си усмивка.

— Знам, че ще ви е трудно да повярвате, господин Пиърс, но не за първи път чувам това.

— О, хайде стига, някога пуших от време на време, но не съм взимал от... има вече цяла вечност. Това е невинна грешка. Като спрях и изхвърлих всичко, съм пропуснал това малко пакетче.

— Интересна защита — каза Брас.

Пиърс въздъхна така, сякаш върху плещите му тежеше бремето на целия свят.

— Добре, добре... Ще имам ли нужда от своя адвокат?

— Такова малко количество е само хулиганство, господин Пиърс — каза Брас. — Едва ли, но все пак вие сте в правото си да потърсите съвет.

— Не, майната му — каза Пиърс, изправяйки се. — Хайде да свършваме с тая работа, за да можете да се върнете към издирването на жена ми... Ще ми щракнете ли белезници?

Брас му се ухили.

— Не, ако не се опитате да драснете.

— Ще се опитам да се въздържа — каза Пиърс. — Дъщеря ми е все още в леглото... Трябва да ѝ оставя бележка.

— Давайте.

— Много благородно от ваша страна.

Скоро петимата прекрачиха външната врата на пиърсовия замък и излязоха на слънце. Брас поведе заподозрения към задната седалка, а той и Грисъм се качиха отпред. Ник и Уорик взеха тахото.

Трафикът вече се беше усилил. Минаха почти половината път без никой да продума.

Най-сетне Ник се обади:

— Имаме престъпление, нали така? Различно от притежанието на вещество, което се счита за хулиганство?

— Тук — уточни Уорик — имаме местопрестъпление... и търсим престъплението.

Нещо в Рей Липтън — по-скоро в начина, по който страдаше, отколкото в думите му, караше Катрин Уилоуз да иска да повярва на неговата версия. Разбира се, Катрин беше повярвала и на бившия си съпруг Еди и знаеше какви бяха последствията.

Колкото и сърцето ѝ да искаше Липтън да не го е направил, уликите говореха друго: видеозаписът (с или без брада), скандалите в миналото, оръжието... всичко сочеше към Рей. Най-вероятно беше той да е извършил убийството и при това вероятността беше по-голяма, отколкото тази да спечелиш, в което и да е казино в града.

Таралежоподобната глава на Грег Сандърс надникна в кабинета ѝ.

— Няма отпечатъци по онзи електрически кабел.

Катрин вдигна поглед от купчината документи на бюрото си. Лицето ѝ беше разочаровано.

— Дори и частични?

— Искам да кажа, не и на убиеца. — Сандърс, с ръце на кръста, влезе в кабинета. — Няколко размазани и няколко отстрани, всичките на жертвата. — Поклати глава. — Бедното момиче е имало само няколко минути преди кабелът да прекъсне притока на кръв към мозъка, нали разбираш.

Катрин кимна мрачно.

Сандърс, който иначе често се майтапеше, сега беше съвсем сериозен.

— Направила е каквото е могла... опитала се е да го хване и не е успяла. Значи е била стриптийзърка, така ли?

— Точно така.

— Ами, добре тогава, аз се връщам към работа.

Катрин се облегна назад, затвори очи и въздъхна, оставяйки стола да се поклати от тежестта ѝ. Стоя така дълго, просто размишляваше, преработваше новата информация и подреждаше емоционалните си реакции в мисловна купчина (с надпис „Катрин“), а

фактите в друга (с надпис „Грисъм“). Нещо мъничко в дъното на главата ѝ я глождеше... нещо малко, но упорито.

— Здравсти.

Катрин се сепна, седна напред и видя Сара, застанала пред нея.

— Здравсти — каза Катрин.

— Готова ли си да тръгваме?

— Разбира се.

Сара се намръщи, докато изучаваше Катрин.

— Извинявай, не исках да те стряскам... Просто си помислих, че можем да отидем да разгледаме пикапа на Липтън.

Катрин разтри очи.

— Чудесна идея. Добре ще ми дойде да изляза оттук.

Сара махна към крилото на полицейското управление.

— Конрой трябва да регистрира Липтън и иска после да се срещнем при апартамента на Джена да го обискираме. И да съобщим на съквартирантката лошата новина. — Леко непукистко повдигане на рамене. — Мислех си да погледнем пикапа на Липтън по пътя. Струва си да свършим допълнителната работа, докато случаят е още пресен.

Катрин кимна и се надигна.

— Добре.

„Липтън Кънстракшън“ се помещаваха в ъглова сграда в индустриална зона източно от летището. Сградата — едноетажна, с хоросанова мазилка и опушени прозорци, строена преди десетки години, направо антика за този град — се гънеше като тромав звяр близо до входа на зоната, далече от тежката промишленост. Няколко пикапа и една „Хонда Акорд“ стояха на иначе празния паркинг отпред. Отляво, зад порта и два и половина метра зид срещу циклони, се подаваха няколко тежко строителни машини. Отстрани на сградата две гаражни врати водеха към ограден двор.

Сара отби тахото в паркинга и спря до зелената хонда. Катрин се зачуди дали някой от тези хора знаеше какво се беше случило с шефа им — и с годеницата му — снощи. Паркираха и излязоха от джипа, като Сара мъкнеше оборудването. Надникнала сякаш в главата на Катрин, тя попита:

— Мислиш ли, че знаят?

— Най-вероятно не.

— И въпреки това, ако влезем просто така... Някакви идеи?

Катрин ѝ направи знак да почака и каза:

— Само една.

Изрови мобилния си телефон от чантичката, набра някакъв номер и зачака.

Най-сетне на другия край на линията някой се обади.

— Конрой.

— Уилоуз. Липтън още ли ни съдейства?

— Да. Също така продължава да твърди, че си е стоял сам вкъщи.

— Невинните хора невинаги имат алиби, нали знаеш.

— Ти за такъв ли го мислиш? — попита детективката. — За невинен?

— Мисля, че е заподозрян. И ако все още иска да ни впечатли с готовност за съдействие, защо не го накараш да се обади в строителната си компания и да ни улесни работата.

— Наистина ли мислиш, че е нужно?

— Детектив Конрой, ако Липтън се обади, неговите хора може би ще бъдат по-услужливи, отколкото ако просто нахлуем и им кажем, че сме арестували шефа им по подозрение в убийство.

— Имаш право. Къде сте?

— Пред „Липтън Кънстракшън“, на паркинга.

— Изчакайте — каза Конрой. — Ще се обадя след пет минути.

Конрой спази обещанието си и телефонът на Катрин звънна точно преди да изтекат петте минути.

— Липтън се обади — каза Конрой. — Каза им да сътрудничат. Очакват ви.

— Добре. Благодаря.

— Катрин, аз ще разпитам хората на Липтън по-късно днес, но ако чуеш нещо интересно, докато търсите улики, запиши си и ми кажи, когато се срещнем в апартамента на Джена, така че да знам предварително.

— Прието — каза Катрин с усмивка и затвори.

— Имаме ли зелена светлина? — попита Сара.

— Да. Персоналът на Липтън ни очаква, а Конрой леко завоалирано ни даде и благословията си да поразпитаме тоя-оня внимателно.

Влязоха в просторен, безличен кабинет с кремави стени, няколко бюра и етажерки за папки. Щом затвориха вратата, към тях се обърна млада жена, седнала зад метално бюро веднага вляво.

— Вие ченгетата ли сте? Толкова бързо? — попита тя хладно.

— Полицейско управление на Лас Вегас — каза Катрин, показвайки картата си. — Криминален отдел.

На претрупано бюро още по-наляво седеше едър мъж на трийсет и няколко години с отворена бархетна риза и фланелка на „Чикаго Булс“, който гледеше подозрително посетителките над планина от документи. От лявата му страна, в далечния ъгъл имаше затворена врата. По-близо, отдясно, трето бюро стоеше празно.

— Рей каза, че ще дойдете — продължи троснато пепеляворусата жена. — Да не сте чакали през цялото време на паркинга?

Сара пристъпи напред до ръба на бюрото на жената.

— Проблем ли има?

Катрин бързо застана до Сара, докосвайки я за ръката и каза любезно на жената:

— Кажете ми, моля ви, кой е шефът тук?

— Господин Липтън. — Гласът на блондинката потреперваше и изглежда щеше да се разплаче. — И той е невинен. Рей Липтън си има кусури, но не е убиец.

— Не ние решаваме това — каза Катрин неискрено. — Ние само събираме доказателства.

Едрият мъж се подпря на бюрото, за да стане.

— Криминален отдел, а? — Гласът му беше дълбок и бучащ, гърмеше от гърдите му, сякаш говореше от вътрешността на контейнер за боклук.

Катрин се отдалечи от бюрото на секретарката, посрещаша клиентите, за да срещне погледа на тромавата фигура.

— Точно така. Искаме да видим кабинета на господин Липтън и неговия пикап.

Като се измъкна иззад бюрото, което изглеждаше като играчка до него, мъжът — канара запристъпва тежко напред с думите:

— Онова момиче да не са го убили тук? Да не искате да кажете, че тук е имало престъпление? Сигурно се майтапите?

Сара, която не понасяше глупаци, изглеждаше сякаш всеки момент ще избухне, и Катрин вече си представяше как формулярите с

оплаквания долитат в кабинета ѝ, ако Сайдъл разгърне напълно таланта си да общува с хора.

Дърпайки внимателно Сара назад, Катрин каза:

— Трябва да разследваме всички аспекти, всички възможности около едно престъпление, а не само точното място, където е било извършено.

Едрият мъж се изтъпанчи пред тях.

— Рей е точен мъж — каза той, забил очи в Катрин. — Той не е тип убиец.

Вирнала брадичка, Катрин попита с престорена невинност:

— А да не би да е тип, на когото му връчват заповед за ограничаване на достъпа?

Мъжagата премести поглед върху по-младата жена и си пое шумно въздух, при което копчетата на ризата му заплашиха да изхвърчат и да разкрият цялата фланелка на „Булс“. После издиша рязко.

— Това беше глупост. Той никога не е правил такова нещо.

— Какво нещо? — притисна го Сара.

Катрин застана между тях.

— Господине, няма да обсъждаме въпроса. Това е работа на полицията. Както вече казах, ние сме тук само за да хвърлим един поглед на кабинета и пикапа на господин Липтън.

Все още втренчен в Сара, мъжagата сякаш се постресна и каза:

— Добре, но да знаете, че ви сътрудничим, само защото Рей така ни каза.

— Значи така му викате на това — подхвърли Сара. — Сътрудничество.

Потръпвайки, Катрин вдигна ръка.

— Благодаря ви, господине. Разбираме ви. И вие трябва да разберете, че сме тук също така и да търсим доказателства, които да оправдаят господин Липтън.

Той се замисли върху това, изпълнен със съмнение, и каза:

— Оттук, дами.

Катрин zakрачи редом с него, Сара оформи ариергарда.

— Аз съм Катрин Уилоуз, а това е Сара Сайдъл. А вие сте?

— Майк Хаутлън.

Той отвори вратата в задната част на кабинета и ги поведе по коридор с друга врата отляво и още една в дъното.

— Кабинетът на Рей е тук. — Той махна към по-близката врата. — А пикапът е паркиран отзад.

Едрият мъж отвори вратата и всички влязоха вътре. Беше безлична, доста голяма стая с разхвърляно бюро, две етажерки и канапе до стената. Мъжът, който намираше за неприемливо приятелката му да е стриптийзърка, имаше в кабинета си календар на „Хутърс“.

— Каква е вашата работа тук, господин Хаутлън? — попита Катрин.

— Аз съм един от шефовете.

— Добре. А откако работите за господин Липтън?

— Откакто Рей започна самостоятелен бизнес... от шест години.

— Имате ли яке с надпис „Липтън Кънстракшън“?

Той я погледна учудено.

— Защо питате?

— Ще се радвам, ако просто ми отговорите, господине.

Той повдигна рамене и кимна.

— Разбира се. Имам такова яке. Като всички тука.

— Какво разбирате под „всички“?

Отново повдигане на рамене.

— Двайсет души персонал на „Липтън Кънстракшън“. Всички имаме такива якета. Рей е щедър, а ние сме евтина реклама.

Е, да, помисли си Катрин, от Хаутлън става страшен билборд.

Сара беше нахлузила гумени ръкавици и сега заобиколи бюрото отзад. Отвори най-горното чекмедже вдясно и опипа тиксо, линия, моливи и ластиси. Бавно продължи навътре.

Очите на Хаутлън бяха приковани върху Сара — дали с подозрение или с интерес или просто защото Сара Сайдъл беше хубавка, Катрин не можеше да каже.

Но това, което можеше да каже на Хаутлън беше:

— Можете ли да ни съставите списък на хората, които имат яке на „Липтън Кънстракшън“?

Той не каза нищо, загледан как Сара затваря горното чекмедже и минава на следващото. Лицето му порозовя и той изглежда скърцаше със зъби. Значи не добрият външен вид на Сара беше приковал

вниманието му: Хаутлътън се беше наежил срещу унизителното навлизане на криминалисти на липтънова територия.

Катрин направи крачка напред и внимателно постави ръка върху неговата.

— Господин Хаутлътън?

Той поклати глава и погледна Катрин.

— Извинете, какво ме попитахте?

— Господине, помнете, че това, което открием може и да изчисти подозренията от господин Липтън.

— Трябва ли да ви вярвам?

— Неофициално казано, аз самата имам усещане, че господин Липтън е невинен.

Сара потрепери, но се направи, че не е чула. Хаутлътън каза:

— Нали не го казвате просто така?

— Не. Но при всички случаи работата ми е да разбера какво е станало. Ако Рей е убил приятелката си, не бихте искали да се измъкне, нали?

— Аз... не, разбира се, че не.

— Добре. А сега за онзи списък, господин Хаутлътън? На якетата?

— Да, разбира се, не би трябвало да е проблем да го направим.

— Господин Липтън ни каза, че е давал якета и на отбрани клиенти.

— Ох, по дяволите, сега като се замисля, така е, но нямам представа на кого. Но Джоди, момичето отвън, тя най-вероятно ще знае... Да, няма проблем. Ще ви направим такъв списък.

Сега вече изпълнен с истинско желание да им съдейства, Хаутлътън излезе, за да направи каквото искаше Катрин, а криминалистите се захванаха за работа. Деветдесет минути по-късно бяха приключили дисекцията на кабинета, без да открият нищо важно. Бизнес-отчетите на етажерката, реши Катрин, можеха засега да си останат там, а компютър нямаше.

Събираха инструментите си и излязоха по коридора навън.

Две гаражни врати — ролетки заемаха по-голямата част от лявата стена на бетонна клетка с висок таван. Покрай останалата част от стената, през която бяха влезли, имаше помещения с мъжки и женски души. Работна маса заемаше голямо парче от стената вдясно. Зелени метални градински мебели и няколко маси за пикник от дърво

и метал в задната част на помещението оформяха зоната за почивка. В самия център стояха два пикапа, на които отстрани с червени букви, очертани с бяло, пишеше „Липтън Кънстракшън“. Паркираният по-близо до тях имаше надпис „Рей“ с бели ръкописни букви на вратата на шофьора. Багажникът на пикапа беше пълен с инструменти и купчини съоръжения, както и стоманена кутия за инструменти, монтирана в предната част.

— Ще взема кутията — предложи Сара — ти ако искаш купето.

Катрин вдигна рамене в знак на съгласие.

— Който раздава картите, той решава.

Снимаха пикапа от всички ъгли, с неха отпечатъци от страничните врати и вратата на багажника и после всяка се захвана да претърсва своята част от колата. В купето Катрин не откри почти нищо друго, освен празна чаша от сода и хартиен плик от „Макдоналдс“ със салфетка от Биг Мак и празна кутия от пържени картофи.

— Открих го — обади се Сара отзад.

Катрин излезе от колата.

— Какво откри? — Заобиколи откъм вратата на шофьора и видя Сара насочила фотоапарата към нещо на дъното на багажника. Проследявайки линията на обектива Катрин видя какво е „то“ — навити на руло изкуствени змии в найлоново пликче...

Черни електрически кабели, същите като онзи, който беше изтръгнал живота от прекрасната Джена Патрик.

Подът се разтресе от бързите стъпки на Хаутлън, от чиято масивна лапа висеше лист хартия.

— Ето ви списъка!

Но Катрин беше на друга вълна.

— Господин Хаутлън, разпознавате ли това? — Тя посочи към плика.

Хаутлън се приближи към нея до пикапа, погледна в кутията и вдигна рамене.

— Разбира се, електрически кабели. Постоянно ги използваме. Имам торба с тях и в багажника на моята кола. — Посочи към другия пикап. — Защо? Важно ли е?

— Такъв електрически кабел — каза Сара, изучавайки мъжа — е оръжието на убийството.

— А стига, бе! Наистина ли?

Катрин го погледна сурово.

— Наистина. Стегнат около врата на госпожица Патрик.

— Отвратителен начин да умреш. — Мъжът се сви при мисълта и дребните му черти почти изчезнаха в месестото лице. — Не си мислете, че понеже беше стриптийзъорка, Джена не беше сладурана... защото беше точно такава.

— Говорят, че Рей има избухлив нрав — каза Сара. — И въпреки това вие не смятате, че той е способен на такова нещо? Дори и ако е бесен?

Хаутлън поклати глава бързо.

— Работя за Рей от шест години, а го познавам от много по-отдавна... и да, той наистина побеснява. Но той е сладък човек... и не е убиец.

За Хаутлън изглежда всички бяха сладки. Сара не се предаде.

— Нали знаете, че управителят на „Дрийм Долс“ е успял да му извади ограничителна заповед.

Голямата глава се поклати печално.

— Да, да, знам... Рей неведнъж вдигаше скандали там. Понякога, когато някой пич излиза със стриптийзъорка в началото е голям кеф, но после почва да го влудява, че други пичове гледат мадамата му гола.

— И до каква степен го подлудява? — попита Катрин.

— Не дотам, не и Рей! Той никога никого не е наранил в живота си. Дори и оня път, когато една от горилите го удари... с ония метални шипове. Рей крещи, но не е агресивен. Наистина не е.

— Добре, ако наистина е така — каза Катрин — нашата работа ще помогне да докажем невинността му.

Хаутлън подаде листа на Катрин.

— Тогава вземете тоя списък, който ми поискахте. Досега нямах представа точно колко якета е раздал Рей... Признавам, че бях малко изненадан, защото са доста скъпи. Но, както и да е, Джоди намери фактурите. Трийсет и пет.

Катрин взе списъка.

— И за колко от якетата в този списък знаем къде се намират в момента?

— За двайсет и седем сме сигурни на кого ги е дал, а също и още няколко може би. За останалите... кой знае. Може би Рей ще може да помогне. Той най-вероятно си спомня.

— Можем ли да направим копия от фактурите?

Хаутлътн кимна.

— Ще накарам Джоди веднага да направи.

— Благодаря ви. И ще трябва да вземем кабелите и от вашия пикап. За всеки случай.

— Добре. — Обърна се и закрачи тежко към вратата, после спря, обърна се някак глуповато — мъжаката си беше голямо дете. — Вижте, ъ-ъ... съжалявам за преди малко. Вие, момичета, изглеждате готини. Разберете ме, Рей ми е приятел и освен това е добър човек.

— Няма проблем, господин Хаутлътн — каза Катрин. — Разбираме ви, наш колега беше обвинен в убийство миналата година.

— И какво стана?

Сара каза:

— Беше невинен.

Катрин се усмихна искрено приятелски на Хаутлътн.

— Все още понякога има и щастливи развръзки.

— Е, да — каза Хаутлътн, клатейки подобната си на тиква глава. — Но не и за онова сладко хлапе Джена.

Десет минути по-късно напуснаха „Липътн Кънстракшън“ със списъка, фотокопия на фактурите и две торби с електрическите кабели от двата пикапа. Катрин отново се обади на Конрой и детективката съобщи, че е на път към апартамента на Джена Патрик. Дали още искаха да се срещнат там?

Катрин каза „да“, прекъсна и се обърна към Сара:

— Нали нямаш нищо против? Готова си да отидем?

— Така и така вече толкова работихме извънредно — каза Сара зад волана с крива усмивка. — Защо не?

Катрин се засмя тихо.

— Предпочиташ да работиш, вместо да спиш, а?

— Разбира се. Ти също, Катрин.

Катрин не каза нищо, това си беше истината. Обичаше работата си, обичаше да разрешава загадки. Само се плашеше, че може да се превърне в Грисъм или дори в Сара.

Апартаментът на Джена Патрик беше в една пряка на „Ескондидо“, близо до Университета на Лас Вегас. Таурусът на Конрой стоеше вече пред сградата, когато Сара отби и паркира на отсрещната страна на улицата. Отвън триетажната сграда приличаше на мотел от

началото на 60-те, целият от ръждиви тухли и прозорци, които се отваряха с лост. Бетонна стълба се катереше в дясната част на сградата, а отзад изглежда имаше малък паркинг.

Трите жени — детективката и двете криминалистки — се срещнаха на тротоара, където Катрин и Сара предадоха на Конрой какво бяха научили в „Липтън Кънстракшън“. След това трите се заизкачваха една след друга по стълбата (Конрой, после Катрин и накрая Сара) до третия етаж, заобиколиха отзад и отидоха в далечния край на сградата до апартамент 312. Пред тях се изправи френски прозорец, чийто завеси бяха спуснати, та да не позволят нито лъч да се промъкне вътре.

Стриптийзърките също работеха нощна смяна.

Конрой почука на бялата дървена врата. Нищо. Почакаха, Конрой почука отново и каза високо и решително:

— Полиция.

Вратата бавно се откряна, веригата си остана на мястото и една уморена жена надзърна навън.

— Какво?... Ужасно рано...

Конрой размаха значката си.

— Вие ли сте Тера Джеймсън?

Окото, което се подаваше иззад вратата, се отвори толкова, че да види значката.

— Аз съм.

— Госпожице Джеймсън, бихте ли отворили вратата, ако обичате.

— Да, разбира се. — Въздишка и вратата се затвори. Чуха как верижката драци по резето и вратата отново се отвори. Сега вече гласът на тяхната домакиня беше по-бодър.

— Какво става?

Трите влязоха и Тера Джеймсън затвори вратата зад тях. Имаше голям бюст, къдравата ѝ кестенява коса се стелеше по гърба и обрамчваше сърцевидно лице. Височка, може би 175 см, тя носеше единствено футболна фланелка на „Форти Найнърс“ пет номера по голяма от нейния и чифт размъкнати сиви памучни къси панталонки.

Всекидневната беше разтребена, макар и задръстена от типичните за апартамент под наем мебели. Пред дивана имаше ниска тъмна ниска масичка със стъклен плот и купчини списания, а до

стената вдясно стоеше огромен кафяв фотьойл с възглавничка пред него. На стената отсреща двайсет и пет инчов цветен телевизор заемаше кленов шкаф, заедно със стерео уредба, видео, DVD и, естествено, касети и дискове.

— Благодаря ви, госпожице Джеймсън — каза Конрой и като посочи към дивана, продължи: — Може би е по-добре да седнете. Страхувам се, че имам лоши новини.

— Какви лоши новини? — Тъмните очи на жената проблеснаха, но тя последва съвета на Конрой, плъзна се към канапетото и седна.

Сара седна на разстояние от нея, за да не я притеснява. Катрин зае огромния фотьойл, докато Конрой клекна пред Тера Джеймсън като родител пред детето си.

— Става дума за вашата съквартирантка — каза Конрой. — Знам, че сте били приятелки.

— Най-добри приятелки — каза Тера. После очите ѝ отново се разшириха и тя повтори: — ... били!

Конрой въздъхна и кимна.

— Съжалявам, но трябва да ви съобщя, че Джена Патрик почина снощи.

Ръката на Тера се стрелна към устата ѝ, зъбите ѝ се забиха в кокалчетата, докато сълзи потекоха по високите ѝ скули, надолу по лицето.

— О, Господи. Но... тя беше в цветущо здраве!

— Страхувам се, че е била убита по време на работа снощи.

— Какво искате да кажете с „убита“? Някакъв нещастен случай...

— Убита.

Тера покри лице с ръце и захлипа. Конрой се наведе и сложи успокоително ръка върху рамото на танцьорката.

— Госпожице Джеймсън, много съжалявам.

Сега известен гняв изглежда се надигна в скръбта.

— Какво... какво по дяволите се е случило с нея?

— Джена е била в една от задните стаи... и е била удушена.

— Казвах му аз на Тай, че ония стаи за танци в скута са опасни. Мамка му! Аз не бих танцувала... Отказах. Мамка му!

Катрин попита:

— По едно време и вие сте работила в „Дрийм Долс“, нали, госпожице Джеймсън?

— Да... работя в „Шоугърл Уърлд“ от колко... три месеца? — Тера издърпа салфетка от кутия на масичката пред себе си и попи около очите си. — Хванахте ли го?

Конрой, все още на колене, премигна.

— Моля?

— Оня задник Рей Липтън. Той е бил, нали? Той трябва да е бил. Навеждайки се напред, Катрин попита:

— Защо мислите така? Той е неин годеник, обичал я е.

Тя се изсмя, устната ѝ влажна от сълзи.

— Той е абсолютен маниак. Мразеше танците ѝ... и мразеше, че живее с мен, пак танцьорка... Аз бях „лошото влияние“! По дяволите, та той я срещна в клуба! О, господи!

Катрин наклони глава.

— Господин Липтън каза, че се щели да се женят скоро. Излъгал ли ни е?

— Да. Не... Искам да кажа, да, такива бяха плановете — щяха да се женят. Джена почти не живееше вече с мен. За да е доволен Рей, се изнесе отгук преди около месец.

Сара попита:

— Щеше ли да спре да танцува заради него?

— Планираше в някакъв момент да го направи. Искам да кажа, повечето от нас смятат да се махат, рано или късно. Аз имам диплома за медицинска сестра, нали разбирате. Но тя искаше да продължи да танцува още няколко години след сватбата, да помага в изграждането на семейното гнездо. Знаете ли колко струваха циците ѝ?

— Около десет хиляди — отвърна Катрин.

Конрой попита:

— Тя живееше ли тук или не?

— Името ѝ все още стои в договора за наема, но тя общо взето се беше изнесла при Рей. Още има някои неща тук, но повечето са вещи, които още не беше опаковала.

Конрой — краката ѝ вече сигурно бяха изтръпнали от клечене — се премести и седна до Тера. Попита:

— И защо мислите, че Рей би я убил?

— Вероятно заради танците, че не е напуснала, че иска да продължава да се занимава с това... Беше му дори по-неприятно, че танцува, отколкото, че живее с мен. На нея ѝ харесваше тук — смените ни бяха сходни, близко е до работа — но тя се премести при него, за да... как се казва... да укроти звяра.

Конрой попита:

— Мислите ли, че Рей ви мрази?

На Тера изглежда ѝ стана неудобно.

— Знам, че ме мрази. Нали разбрахте за ограничителната заповед, която Тай му извади, и каква беше причината?

— Знаем, че се е опитал да удуши клиент — каза Катрин.

— Историята беше особено пикантна. Аз издърпах задника му от оня нещастник, на когото беше скочил. Неведнъж, когато все още работех в клуба, правеше проблеми, заради приятелството ни с Джена. Щом ни виждаше да стоим заедно или да седим на бара и да се смеем, го подгонваше параноята. Започваше да ми крещи. Сигурно ми викаше толкова, колкото и на Джена.

— И защо така? — попита Конрой.

— Нали знаете какви са мъжете понякога... ревнуват от най-добрата приятелка на гаджето си. Тъпо е, толкова типично мъжкарско. Мислеше, че имам... не знам, някаква власт над нея. Че съм зла вещица, която се опитва да ги раздели.

— И защо мислеше така?

Тера сви колене под себе си и остана седнала така. Беше вирнала брадичка.

— Защото ѝ казах да не се връзва на простотиите му. Ако щяха да се женят, тя трябваше да си остане вярна на себе си и да отстоява правата си, като това да танцува, ако така ѝ се иска. Просто най-общо я окуражавах да прави това, което иска.

— И на Рей това не му харесваше.

— По дяволите, не. Рей е типичен маниак за власт. Смяташе, че ако я отдели от мен, ще я накара да се съобразява с неговите планове. Че ще я накара да живее с него, да спре да танцува и да прави каквото той каже.

— Рей опитвал ли се е някога да влезе във физически контакт с вас?

— Не. — Тя изпъна гръб. — Той е страхливец, освен това знае, че съм тренирала таекуондо. Сещаше се, че докосне ли ме, ще му изпратя топките в гърлото му... така си беше.

— Добре — каза Конрой, като в гласа ѝ се прокрадна нотка на неудобство. — Имате ли нещо против да поогледаме наоколо?

— Не, изобщо. На ваше разположение съм. — Тера поклати глава, тъмните ѝ къдрици блестяха. — Нейната стая вляво, срещу банята. Или поне беше.

Изведнъж резкият тон на Тера се загуби в нов пристъп на сълзи, които скоро преминаха в мъчителни хлипания.

Конрой остана при танцьорката, прегърна я и се опита да я успокои, докато Сара и Катрин се запътиха към спалнята. Нахлузиха гумени ръкавици и влязоха.

Думите на Тера се оказаха верни — Джена определено се беше изнесла, нямаше нито легло, нито тоалетка, нито каквито и да е мебели, само няколко дрехи висяха в дрешника и малка купчина компактдисккове стояха вътре в стаята, последните вещи от живота на Джена Патрик в този малък апартамент.

Двете криминалистки се върнаха във всекидневната, където Конрой продължаваше да седи на дивана до Тера Джеймсън и да държи ръката ѝ — нещо, което Катрин се съмняваше, че Джим Брас би направил и което би озадачило Грисъм. Катрин улови погледа на Конрой и поклати глава: не бяха открили нищо.

Конрой се надигна, гледайки младата жена с тъжна усмивка.

— Госпожице Джеймсън, съжаляваме за вашата загуба.

Тера, която бършеше очите си със салфетка, кимна храбро.

Конрой се присъедини към криминалистките на вратата.

— Ако възникнат още въпроси — каза тя на Тера — ще се свържем с вас... Имате визитката ми, ако се сетите за нещо, което ви се струва важно.

— Да, ще го направя... и благодаря.

— Ходили ли сте в „Дрийм Долс“, откакто напуснахте?

Тера поклати глава, дългата ѝ коса се разлюля.

— За нищо на света. Добре, че се отървах от тая помийна яма.

Катрин познаваше това чувство.

— Благодаря — каза Катрин и си размени учтиви усмивки с жената.

Скоро трите жени от полицейското управление на Лас Вегас стояха до колата на Конрой. Катрин попита:

— Все още не си обискирала апартамента на Липтън, нали?

— Не — отговори Конрой. — Само отидохме до тях и го арестувахме. Трябва да го направим.

— След като е задържан — каза Сара — може би може да почака до довечера. Смяната ни отдавна е свършила, а би ми било много неприятно мръсните пръсти на дневната смяна да пипат там.

Конрой каза:

— Не би трябвало да имаме проблеми е това. Междувременно, ще питам Липтън дали ни позволява и ще видим дали ще ни трябва разрешително за обиск или не.

— Мислиш ли, че ще престане да ни сътрудничи? — попита Катрин.

Конрой повдигна вежда.

— Ти нямаше ли да го направиш, ако си на път да получиш присъда за убийство?

— Да, предполагам, че да... освен ако съм невинна.

— И ти мислиш, че той е невинен?

— Ами, досега ни сътрудничеше, не е скрил нищо.

Сара каза:

— Тера не го описа много ласкателно.

— Но и не го описа чак толкова агресивен — отбеляза Катрин. — Липтън и Тера са се мразели, но само са си крещели, не се е стигало до юмруци.

Трите си размениха погледи, в които имаше колкото изтощение, толкова и объркване.

Катрин махна на Конрой и заедно със Сара тръгнаха обратно към тахото. Имаха много работа, въпреки че част от нея можеше да почака и до довечера и, както тя се надяваше, уликите щяха да им предоставят правилните отговори.

Концентрирай се върху онова, което не лъже — обичаше да казва Грисъм — фактите.

Чувайки стъпки, Катрин се обърна и видя Конрой точно зад себе си.

— Мисля си да се отбия в „Съркъс, съркъс“ на връщане. Вие, момичета, проявявате ли интерес към още малко извънредна работа?

Катрин погледна към Сара и двете въздъхнаха и вдигнаха рамене — вече беше все едно.

Двайсет минути по-късно отбиха в закрития гараж на „Съркъс, съркъс“. После тръгнаха през лабиринт от помещения към казиното на втория етаж, където познатите звуци — въртящи се ротативки, крупиета, които обявяваха карти, подскачащи топчета на рулетка — не съответстваха на часа за закуска. Огромното помещение беше пълно с ротативки, а пред половината от тях имаше хора. Кабинката на касиера беше веднага вдясно. Охраната — някакъв испано-американец — водеше лек разговор със сладка червенокоса мацка от другата страна на решетките.

Конрой се приближи към него и показа картата си и професионалната си усмивка.

— С кого мога да поговоря за един ваш служител?

Набитата охрана с тъничък мустак имаше радио микрофон, прикрепен към еполета на лявото си рамо. По микрофона се обади на някой си господин Уолър, който се съгласи да приеме екипа от полицията на Лас Вегас в кабинета си. Той се оказа на първия етаж, след рецепцията, в дъното по пуст коридор, зад врата с надпис „Охрана“.

Висок и слаб мъж в добре ушит сив костюм и вратовръзка в черно и сиво протегна ръка към Конрой още докато охраната ги въвеждаше. С усмивка, която беше съвсем леко прекалено широка и зъби, които бяха съвсем леко прекалено бели, човекът от казиното се представи като Джим Уолър. Показаха се карти за самоличност, стиснаха се ръце. Катрин намери ръкостискането на мъжа за прекалено слабо, а дланта му за леко влажна.

Уолър отиде зад бюрото и седна в масивен тъмно кафяв кожен фотьойл, зад него жужеше компютър, а скрийнсейвърът бе изпълнен с плуващи риби. Посочи към трите кожени кресла пред огромното си бюро от тъмно дърво.

Уолър беше типичен шеф на охрана на казино: безотказно учтив и услужлив с полицията, но невероятно бдителен.

— Как мога да ви помогна, полицаи? Разбирам, че става въпрос за наш служител? Въпросът криминален ли е?

— Да, господин Уолър, въпросът е криминален — каза Конрой и усмивката на мъжа се стопи, всичките му големи блестящи зъби

потънаха в лицето. — Но в престъплението не е замесен ваш служител.

Конрой обясни положението и скоро Уолър вече викаше Марти Флеминг по радиостанцията.

— Ще бъде тук след не повече от три или четири минути — каза Уолър.

Минаха пет. Появи се охрана, която ескортираше мъж с паднали рамене, среден на ръст, в края на четирийсетте, със сламена коса, лоша кожа и бифокални очила в златни рамки. От левия крачол на мъжа се подаваше гипсова шина. Катрин реши, че изглежда доста нещастно. Уолър се надигна, излезе иззад бюрото и се приближи към мъжа.

— Марти — каза той, обръщайки се към крупнето, въпреки, че при заведение с такива размери не беше много вероятно Уолър наистина да познава служителя — тези полицаи искат да говорят с теб.

Лицето на крупнето доби притеснено питащо изражение, докато вниманието му се премести от Уолър към жените.

— Детектив Конрой — продължи Уолър — ще бъде на рецепцията, докато си свършите работата тук.

— Много мило от ваша страна — каза Конрой.

Охраната и Уолър с неговата мазна усмивка ги оставиха на мира.

— З-з-за какво става дума — попита Флеминг.

Сара се надигна и освободи стола до Конрой, правейки знак на Флеминг да го заеме с думите:

— Защо не седнете, господин Флеминг, сигурно с този гипс не ви е много удобно прав.

Той седна, Конрой представи останалите и обясни целта на посещението им, разказвайки за трагичната смърт на Джена Патрик.

— Мамка му — каза Флеминг, клатейки глава. На лицето му постоянно беше изписано „Защо точно аз?“ — Казах на Тай, че не е важно. А той го разтръбява на полицията.

Катрин каза:

— Господин Флеминг, важно е... и господин Капелос постъпи правилно, като ни каза. Ако Рей Липтън се е опитал да ви удуши, това може да се окаже негова склонност да си служи с насилие, стигнала до кулминация с убийството на онази млада жена.

Флеминг поклати глава.

— Това е толкова тъжно... тя беше най-милото момиче. Толкова красива. Мила и красива.

Катрин го притисна.

— Истина ли е това, което Тай Капелос ни каза? Рей Липтън наистина ли се хвърли да ви души в „Дрийм Долс“ преди три месеца?

Флеминг кимна бавно. Изглежда му беше неудобно.

— Ами тогава, може би малко преди това ме беше видял да излизам от една от задните стаи с неговата приятелка — бях си поръчал... ъ-ъ, нали разбирате, танц на четири очи. Вижте, нали няма да говорите с жена ми?

Конрой каза:

— Не, господин Флеминг.

— Искам да кажа, че тя ще ме убие и после и това ще трябва да разследвате.

— Разкажете ни за онази нощ, господин Флеминг, нощта, в която Рей Липтън ви нападна.

Той въздъхна, замисли се какво точно се беше случило, бутайки очилата си нагоре по носа, където те пак не останаха задълго.

— Джена ме прегърна, нали разбирате, на излизане от стаичката. Обикновено не го правят... когато танцът приключи, всичко свършва. Но тя беше мило момиче и аз си поръчвах да ми танцува няколко пъти седмично.

Катрин кимна, колкото да го накара да продължи.

— Та значи, тя ме прегърна и аз я погалих по бузата и в следващия момент тоя тип бе вече върху мен като гаден булдог. Събори ме, прикова ме към пода в оня, нали го знаете, тесен коридор. Там на пода, заби пръсти в гърлото ми. Лицето му беше цялото червено... предполагам, че и моето също. Момичето крещеше и така нататък, и започнах да губя съзнание. Казвам ви, мислех, че съм умрял.

Конрой попита:

— И после какво стана?

Той преглътна, бутна отново очилата си нагоре.

— Онази брюнетка, една от другите танцьорки, го хвана за косата и го дръпна назад. Един вид ме спаси. Тя не беше много приятна... една такава студена, тая де, другата, тъмнокосата. Веднъж си поръчах танц от нея, прекалено... бррр! Но тя наистина ме спаси де, от оня тип Липтън. Както и да е, тя вече не работи там.

— За Тера Джеймсън ли говорите? — попита Сара.

Флеминг вдигна рамене.

— Не обърнах внимание на името ѝ, тя не ми хареса. Пък и да е, момичетата танцуват под различни имена различните вечери... Та тогава те двамата започнаха да си крещят един на друг. Изглеждаше сякаш иска да я удари, но запази дистанция. Аз станах и няколко от момичетата ми помогнаха да стигна до гримьорната... единственият път, когато съм ходил там.

Спря и се усмихна при спомена за случката.

Конрой го подкани:

— Господин Флеминг?

— Да, както и да е, останах отзад при танцьорките в тяхната гримьорна, докато Тай и оня диджей, Червея, изкараха тоя тип Рей от клуба.

— Гипсът от тогава ли е?

Добивайки леко овче изражение, Флеминг каза:

— Не, това стана преди около месец... злополука вкъщи. Нали знаете, там стават повечето злополуки.

Може би жена му наистина щеше да го убие, помисли си Катрин.

Конрой попита:

— Оная вечер в клуба, тогава ли беше последният ви контакт с Рей?

— Да.

— Сигурен ли сте?

— Мога ли да го забравя?

— Предполагам, че е така. — Конрой му се усмихна. Благодаря ви, господин Флеминг.

Той въздъхна и кимна.

— Нали няма да говорите с жена ми?

— Няма да говорим с жена ви.

Флеминг стана и излезе, а трите жени се помотаха още малко в кабинета на Уолър и после го последваха.

Спряха на рецепцията, Конрой благодари на Уолър и после излязоха от шумното святкащо казино, станало пионер в превръщането на Греховния град в „семеен приятел“.

Подкараха обратно към централата, където най-сетне приключиха нощта, която отдавна беше преминала в ден.

8

Езерото Мийд е създадено от язовир Хувър, който прегражда водите на река Колорадо. По-надолу по течението и язовирът Дейвис образува езерото Мохави и тези две сътворени от човека водни пространства заедно с околната пустиня представляват Националният парк за отдих „Лейк Мийд“ — шест хиляди квадратни километра площ, заделени през 1964 г. от федералното правителство за почивка и забавление на американския турист. Хладните води на езерото Мийд бяха идеални за плуване, разходки с лодка, водни ски и риболов.

Но някои хора имат странни разбирания за забавление, поради което криминалистите познаваха добре района. Ник Стоукс и Уорик Браун тъкмо си тръгнаха в края на още една дълга смяна в деня, след като „Тойотата Авалон“ беше открита на летище „Маккарън“, когато се получи телефонно обаждане и Грисъм ги прати да действат, съобщавайки им ново разкритие, този път зловещо.

И така, за пореден път, трима криминалисти от нощната смяна заедно с шефа си влачеха уморени кокали под слънчевите лъчи. Или поне Уорик и Ник бяха уморени. Грисъм никога не изглеждаше точно уморен, но пък и никога не изглеждаше особено енергичен, освен когато улика раздвижваше адреналина му.

Скоро Уорик вече караше едно от черните тахота на екипа по булевард „Лейк Мийд“, Шосе 147, покрай възвишението Френчмънс Маунтин и към парка, следвайки виещия се път на запад от притока Джипсъм Уош и после надолу по панорамния път покрай езерото. Пейзажът беше див и неспокоен като самия Стар запад, ръбест и хаотичен. Господ се беше изявил като художник абстракционист, издялквай скалите в безброй форми в дъга от сурови цветове — снежнобели, облачно — сиви, нежно — виолетови и огненочервени.

Уорик зави в паркинга за организирани разходки из езерото Мийд, след него таурусът на Брас отби и паркира до тях.

Есенната утрин беше хладна, като за яке. На този етап никой не се занимаваше с полевите инструменти: първо искаха да добият

представа за терена, или може би по-скоро за езерото — безкрайната шир, която блестеше наблизно. Грисъм и Ник излязоха от колата и тръгнаха след Уорик. На няколко крачки се спряха пред мъж в кафеникава униформа, който стоеше до пикап на Американското дружество за защита на рибите и дивите животни.

— Уорик Браун — представи се криминалистът, посочвайки личната карта на врата си. — От криминалния отдел на Лас Вегас.

— Джим Тилсън, от Американското дружество за защита на рибите и дивите животни.

Двамата си размениха учтиви усмивки и ръкостискания — Уорик още не си беше сложил латексовите ръкавици.

— Това е Ник Стоукс, криминалист — продължи Уорик, когато останалите членове на групата се присъединиха, и нашият шеф Гил Грисъм и капитан Джим Брас от отдел „Убийства“.

Тилсън им кимна — още учтиви усмивки, още ръкостискания.

Уорик изучаваше мъжа, смръщил вежди.

— Имам чувството, че ви познавам, господин Тилсън.

Искрена усмивка набръчка лицето на Тилсън, разкривайки редица неравни, но много бели зъби.

— Играх малко баскетбол, в „Невада Рино“, после в Континенталната баскетболна асоциация за няколко години... докато не си прецаках глезена.

Щраквайки с пръсти, Уорик каза:

— Да, да, спомням си ви! Скачащият Джими Тилсън. Играхте известно време и в „Нъгитс“.

Тилсън кимна.

— Беше отдавна.

— Господин Тилсън — каза Грисъм — защо ни се обадохте?

Тилсън заобиколи пикапа.

— Ей там... не е приятна гледка.

Грисъм се усмихна леко.

— Гледката рядко е приятна.

Прекошиха паркинга и отидоха до брега на езерото, където малки вълнички се плискаха в наклонения цимент. Плоскодънната лодка на дружеството беше привързана на кея, където спираше корабчето за излети. Ако човек се вгледаше, можеше да види корабчето в далечния край на езерото, но не това бяха дошли да видят. Уорик се втренчи в

плоското дъно на лодката — в средата лежеше нещо, покрито с брезент.

— Сутринта бях на езерото за проби — каза Тилсън мрачно.

— Проби ли? — попита Грисъм. Тилсън сви рамене.

— Проверяха химическите замърсявания на езерото на различна дълбочина. Това е постоянна грижа на нашето дружество. Както и да е, взимам контейнера и започвам да вдигам котва, за да се преместя на друго място. И тогава тъпата котва се закачва за нещо. — Отново свиване на рамене. — Случва се от време на време. Доста боклук се е наслоил в това езеро с годините.

— Представям си — каза Брас, колкото да поддържа разговора.

— И така — продължи природозащитникът, — започвам значи аз да дърпам веригата на котвата, за да я прибера, а тя, мамка му, тежи адски. — Тилсън се приближи към лодката, хвърли един поглед на паркинга, за да се увери, че наоколо няма никой, и отметна брезента. — И ето какво се оказа.

Дори Грисъм потрепери.

— Страшен улов — каза Ник тихо.

Езерото беше избелило парчето плът до сиво-бяло, като цвета на стар вестник. Някой беше разрязал тялото точно над пъпа и близо до върха на бедрената кост, оставяйки само задника, вагината и горната част на бедрата. Разнесе се тежка миризма на разложено и Уорик се насили да диша през устата.

— Това ли е всичко, което открихте? — попита Ник, гледайки намръщено парчето труп.

— Да, това е всичко.

Грисъм се бе вторачил в езерото.

— Господин Тилсън, можете ли да ни кажете точно къде намерихте това тяло?

Тилсън погледна към водата и махна с ръка.

— Право напред, на повече от километър и половина.

— Имате ли GPS? Глобална позиционираща система.

Кимайки, Тилсън каза:

— Включих я, но тъпото нещо изгасна. Предполагам, че батериите са се скапали.

— Можем да пратим водолази — предложи Ник. Грисъм и Тилсън едновременно поклатиха глава, но Брас беше този, който каза:

— Прекалено дълбоко е.

— Близо двеста метра на места — допълни Тилсън.

— И освен това — каза Грисъм — няма как да разберем на колко различни места са били изхвърлени частите.

— Ами ако минем езерото с драга — попита Ник. Тилсън каза:

— Не може да се мине с драга езеро от шестстотин трийсет и два квадратни километра, което човече, е само водата, да не говорим за хиляда и стоте километра бряг. А ако вземем целия район, имаме два пъти площта на Роуд Айланд.

— А тук идват над десет милиона посетители годишно, нали господин Тилсън? — попита Грисъм.

— Точно така, сър.

— Доста заподозрени — каза Уорик.

И въпреки това всички знаеха, че ако този торс е на една конкретна изчезнала жена, един определен заподозрян щеше да оглави техния списък. Уорик, освен това знаеше, че Грисъм, чийто мозък сигурно трескаво обмисляше възможността това да са останките от Лин Пиърс, никога не би поощрил такова прибързано заключение.

— Ясна ми е картинката — казваше Ник. — Какво тогава можем да направим?

Уорик се усмихна мрачно и предложи:

— Можем да направим ДНК изследване на тази част от тялото, и да се надяваме, че ще идентифицираме жертвата.

И отново нито криминалистите, нито детективът от полицията изрекоха онова, което всички си мислеха.

— Господин Тилсън — каза Брас, готов да включи миникасетофон — можете ли да ни кажете какво точно се случи тази сутрин? С подробности?

Въпреки че новата версия на историята отне повече време, тя добави съвсем малко към първия, по-наситен разказ на Тилсън.

— Видяхте ли нещо необичайно на езерото тази сутрин? — попита Брас.

Тилсън погледна Брас ококорено и посочи към лодката.

— Освен онова — каза детективът бързо. — Други лодки, подозрителни действия, каквото и да е, което да си заслужава да се отбележи?

Природозащитникът се замисли внимателно върху въпроса. Най-сетне рече:

— Имаше няколко лодки... но лодки винаги има. Не видях нищо странно, като например някой да изхвърля нещо във водата. А ние следим за такива неща.

Брас продължи да разпитва Тилсън още няколко минути, без да научи нищо ново. Тилсън поиска разрешение да говори с някои от служителите на парка, които нервно се мотаеха отстрани. Брас потърси с поглед съгласие от Грисъм и разреши.

Най-накрая Брас се обърна към Грисъм:

— Не можем да тръгнем по къщите със снимка на това и да питаме дали някой няма да го разпознае.

Бяха застанали до плоскодънната лодка. Грисъм вторачен в торса, сякаш очакваше да проговори. После каза на Брас:

— Има цяла камара улики тук.

— Майтапиш ли се?

Грисъм откъсна поглед от торса и погледна Брас изпепеляващо. После отново прикова очи в уликите и каза:

— Виж ръбовете.

Криминалистът посочи първо кръста, а после и нащърбените прорези върху бедрата. Уорик и Ник гледаха с интерес.

Грисъм каза:

— Ще разберем с какво са направени разрезите — това ще ни помогне. Тя ще ни проговори... вече ни говори.

Ник снимаше, докато Уорик внимателно претърси лодката за други улики. След като Ник засне торса, както си беше в лодката, двамата криминалисти го отделиха от омотаната котвена верига и внимателно го преобърнаха.

Ник потрепери.

— Остави белег...

— Грис! — извика Уорик. — Ела да видиш нещо.

Докато идваше от мястото, където си беше говорил с Брас, Грисъм се провикна:

— Какво?

Уорик вдигна вежда и посочи торса с драматичен жест.

Поглеждайки надолу, Грисъм видя как от прорез в гърба се подаваше чревна тъкан, като салфетки „Клинекс“ от картонена кутия.

Брас се присъедини към групата.

— Открихте ли нещо?

— Тоя, който я е нарязал, е направил грешка — каза Грисъм. — Опитал се е да пререже пелвисната кост. Но каквото и инструмент да е използвал, той се е оплел и когато го е издърпал, острието се закачило за червата.

Уорик не знаеше кое беше по-зловещо: торсът или задоволството, с което Грисъм съобщи за „грешката“ на касапина. Но също така отбеляза и че Грисъм неволно нарича неизвестния убиец „той“.

На криминалистите им трябваше един час да си свършат работата, през който се появи линейка, както и новинарските минибуси на четирите местни телевизионни канала. Униформени полицаи държаха репортерите и операторите на разстояние, но Брас нямаше как да се измъкне, без да говори с тях.

Гил Грисъм не завиждаше на Брас за тази част от работата му. Шефът на криминалистите наблюдаваше как детективът отива при тълпата репортери. Това беше пресметнат ход от страна на Брас: ако камерите бяха фокусирани върху него, нямаше как да снимат натоварването на тялото в линейката.

Грисъм гледаше как четирима репортери и техните оператори си търсят място, като всеки тикаше микрофона си в затворената уста на Брас. Грисъм разпозна Джил Ганайн. Тя го беше интервюирала неведнъж и за журналистка му беше симпатична. До нея Стан Купър се опитваше да избута Ганайн настрани, без да си личи. Катлийн Трайнър се блъскаше напред-назад около другите двама като териер, докато нейният грубоват оператор не успя с лакти да си проправи място до Купър и да ѝ осигури малко пространство. Ганайн зададе първия въпрос.

— Капитан Брас, това тялото на Лин Пиърс ли е, изчезналата видна общественичка на Вегас?

Остави на пресата да зададе въпроса, който никой от тях не беше изрекъл. И кога точно преоткрилата Бога домакиня от предградията Лин Пиърс беше станала видна обществена фигура?

На Грисъм му се щеше телевизионните хиени да не бяха стигнали толкова бързо до заключението, че това е Лин Пиърс. Още повече му се щеше самият той да можеше да се въздържа от това заключение. Торсът би могъл в края на краищата да е на някоя от стотиците изчезнали жени. Улики, каза си той, само чакай уликите и всичко ще стане ясно.

— Нямаме нови сведения за Лин Пиърс — каза Брас.

Купър го прекъсна.

— Но сте намерили тяло?

Брас изглежда не беше сигурен как да отговори.

— Не е съвсем вярно — каза той най-сетне.

Беше добро измъкване, помисли си Грисъм, но докато слушаше репортерите и детектива да си играят на въпроси и отговори, Грисъм държеше под око Нед Пети. Придвижвайки се внимателно, репортерът с невинната физиономия беше почти минал лентата, поставена от полицаите и заедно с оператора се приближаваха към линейката. Репортерът беше вдясно от Грисъм, ходеше прегърбен и изглежда никой друг, освен Грисъм не забелязваше приближаването му.

Грисъм се промъкна зад линейката, за да не го хванат камерите, заобиколи, скри се зад отворената задна врата на линейката и зачака.

Санитарите закараха носилката до задната врата на линейката. Торбата с тялото беше кацнала най-отгоре и доста странната форма на съдържанието се виждаше ясно през черния найлон. Пети пристъпи напред с вдигнат микрофон и каза:

— „Бърза помощ“ на окръг Кларк натоварват тялото...

— Мога ли да ви помогна? — попита Грисъм мило, като излезе иззад вратата и застана точно на пътя на обектива.

На Пети не му мигна окото. Репортерът се извъртя и каза:

— Тук е един от топ следователите на Лас Вегас, самият той понякога е повод за противоречия — Гил Грисъм. Господин Грисъм, какво можете да ни кажете за жертвата?

И Пети ръгна микрофона в лицето на Грисъм като пистолет.

Запазвайки самообладание, Грисъм разкри възможно най-малко пред камерата — безизразно лице и няколко думи:

— На този етап, нищо.

Пети заговори в микрофона мелодраматично:

— Това на носилката не изглежда като човешко тяло.

Микрофонът се върна рязко при Грисъм, но той каза само:

— Това не е въпрос.

— А вие мислите ли, че сте намерили Лин Пиърс?

Отново повдигане на рамене, този път подчертано от рязкото „Без коментар“.

Най-сетне вратите на линейката се затвориха зад него, от „Бърза помощ“ натовариха всичко и колата тръгна — без сирена, закъде да бърза? Но въпреки това групата репортери се изсипа от паркинга и се втурна в преследване на линейката.

Останали сами, Ник, Уорик и Грисъм си събраха нещата и най-сетне си тръгнаха, та езерото Мийд да започне да се връща към нормалния живот — туристите скоро щяха да се радват на отразеното в езерото слънце, без да подозират за мрачните събития от сутринта.

Тази нощ, няколко часа преди официалното начало на неговата смяна, Грисъм, облечен със синя престилка върху всекидневните си дрехи, се намъкна в моргата, където д-р Робинс все още не беше прибрал торса от масата.

Цяло тяло, женско тяло, на Лин Пиърс. Вече е мъртва. В тясна баня, тялото лежи във ваната, лишено от женственост, лишено от достойнство. Електрически трион кашля и се дави и плюе, оживява и после ръмжи като побеснял звяр.

Първо ръфа ръцете при раменете, после краката над бедрената става. Ръфащото острие яде врата, прекъсва гръбначния стълб, нерви и мускули. Тялото е без крайници, без глава.

Животното се храни, но господарят му се насочва прекалено надолу и триона засича в средата на костта на пелвиса и острието е издърпано зверски, изтегляйки с него и кълбо черва. С изръмжаване острието отново се връща към живота и този път господарят се насочва по-нависоко и пронизва тялото точно над пъпа.

Слага парчетата в пликове за боклук с нещо за тежест и ги нахвърля в багажника на кола, отива с колата до езерото Мийд, натоварва ги на лодка под прикритието на нощта и ги изхвърля в тъмните води, тук-там, разпръснати по пясъчното дъно, за да не бъдат открити никога. Но едно парче някак си се освобождава, избягва от

дълбините, изплува по повърхността, без ръце, без крака намира пътя към лодката на природозащитника.

При приближаването на Грисъм, Робинс вдигна поглед. Патологът беше работил е Грисъм при толкова много аутопсии, че двамата отдавна бяха изгубили бройката. Робинс също носеше синя престилка.

— Нали знаеш — каза патологът, представяйки внимателно очевидното, — че ДНК изследването ще отнеме време, неизбежно е.

Грисъм вдигна рамене.

— Дойдох да разбера сега какво знаеш.

С помощта на единствената си метална патерица, Робинс изнавигира около масата.

— Мога да споделя предварителните си наблюдения.

Само сянка на усмивка се появи в ъгълчето на устата на Грисъм.

— Защо не?

— Виж това. — Робинс посочи белег от шев до вагината. — Родила е поне едно дете.

Грисъм кимна рязко и продължи:

— Преди или след смъртта е била разчленена?

— След смъртта. — Робинс махна с ръка. — Няма натъртвания при разрезите. Ако е била жива...

— Щеше да има натъртвания по ръба на разрезите. Ако не е починала от разчленяването, тогава от какво?

Робинс поклати глава и повдигна вежда.

— Няма други рани. Резултатите от изследванията за токсини ще са готови най-рано след няколко дни... Честно да ти кажа, Гил, нямам и най-малка представа как е умряла.

— Тя е мъртва.

— Да. Спор няма. Но ако изследванията за токсини не покажат нещо, а аз се съмнявам, че ще покажат, може и никога да не разберем причината за смъртта.

— Други добри новини?

— Едно много полезно разкритие — петно по раждание на лявото бедро. — Придърпвайки светлината по-близо към торса, Робинс освети мястото, което самият Грисъм беше мярнал още на езерото.

Грисъм потри чело.

— Бъди така добър да откриеш още нещо.

— Ами, всъщност тъкмо започвахме — каза Робинс, докосвайки ъгъла на масата, сякаш така можеше да установи връзка с жертвата на масата пред него.

— Какво още?

— Ще отделим плътта от торса.

— Добре. Може би костите ще ни проговорят.

— Да. Да се надяваме, че имат да ни казват нещо интересно.

— Често е така — каза Грисъм. — Благодаря, докторе. Пак ще дойда.

— Сигурен съм.

Грисъм се върна обратно в стаята за почивка, където Уорик и Ник седяха, всеки с чаша кафе, сгъшена в ръката. Кафето миришеше на изгоряло, а хладилникът в ъгъла беше започнал да жужи досадно. Въпреки че му беше приятно да работи „гробарската“ смяна — защото му помагаше да избегне доста от политическите глупости и досадните чистачи от девет до пет — Гил Грисъм се чудеше защо неговият колега от дневната смяна, Конрад Екли, така и не се наканваше да оправи хладилника... да не говорим пък да научи хората си да не оставят кафето в каната толкова дълго, че да приюти нови форми на живот. Това беше един от малкото научни опити, на които той беше противник.

Предавайки на Ник и Уорик думите на Робинс, Грисъм заключи:

— Искам да знам коя е тя.

Уорик поклати глава.

— Може да трябва много време.

Тонът на Грисъм стана леден.

— Искам сега да знам. Не след месец или дори след седмица, когато имаме резултатите от ДНК изследванията, а сега. Намерете начин, хора — нареди Грисъм, отправяйки се към вратата, — намерете начин.

Като продължаваше да клати глава, Уорик извика:

— Грис! В този град всеки месец изчезват двеста души, както знаеш... и много от тях са жени. Как ще намериш само една от тях без ДНК?

Вече на вратата, Грисъм отвърна:

— Елиминирайте изчезналите жени, които не са раждали.

Уорик, се замисли и добави:

— И онези, които не са бели.

Ник кимаше.

— И после ще установим коя е имала такова рождено петно на лявото бедро.

— Виждате ли — каза Грисъм с онази ангелска усмивка, която подлудяваше хората му. — Имаме доста неща.

Минути по-късно Грисъм вече се беше върнал в кабинета си и седеше зад бюрото под обвинителния поглед на организмите в бурканите по рафтовете. На бюрото го чакаше доклад от гласовия анализ на касетата, доставена от семейство Блеър и той го прочете нетърпеливо.

Никога не би си признал пред репортерите и със сигурност не и пред екипа си, но Грисъм се бореше със слаб, ала настойчив глас в дъното на главата му, който му казваше, че току-що бяха открили Лин Пиърс.

И тъй като един от основните му принципи беше, че доказателствата не идваха сами при теб, а ти отиваш при тях, Грисъм вдигна телефона и набра Брас.

— Джим, имаш ли подробно описание на Лин Пиърс, освен снимката, която съпругът ѝ ни даде?

— Нямам, но служителят, който говори с Оуен Пиърс по телефона... има. Защо, какво искаш да знаеш?

— Отличителни белези?

Чуваше как Брас прелиства някакви листа.

— Малък белег на лявата ѝ ръка — каза Брас — белег от шев при раждане, синкаво рождено петно на дясното рамо...

Торсът нямаше лява ръка, нито дясно рамо.

— ... и друг рожден белег ъ-ъ... на лявото бедро.

Грисъм издиша дълго и бавно.

— Джим, това е била тя в езерото Мийд.

— Мамка му — каза Брас, разочарованието си личеше в тона му. — Надявах се...

— Аз също.

— Но ако е била убита, поне имаме нещо, за което да се захванем. Трябва да посетим Пиърс преди медиите... — Телефонът замря.

— Джим, какво има?

— Тъкмо включих телевизора, за да проверя... закъсняхме. Вече го дават по осми канал.

— Ще ти звънна отново веднага — Грисъм затвори и тръгна бодро към стаята за почивка, като извади в движение мобилния си телефон и набра Брас. В стаята за почивка — Уорик и Ник отдавна си бяха тръгнали — включи портативния телевизор на бара и натисна осми канал. Чу телефонът да изписува веднъж и Брас вдигна.

— Включил съм го — каза Грисъм.

Гледаха как Джил Ганайн стои до Оуен Пиърс. Терапевтът, облечен в тъмен анцуг, бе надвиснал над дребната репортерка, на портата на къщата си.

— Господин Пиърс, — каза Ганайн с професионален глас и подходяща усмивка — както знаете, разчленените останки на една жена бяха извадени от езерото Мийд тази сутрин. Мислите ли, че това е жена ви?

Пиърс поклати глава.

— Както казах на полицията, Лин ни напусна... мен и дъщеря ми. Лин и аз имахме някои проблеми и тя искаше да остане сама за известно време... Ние непременно ще получим известие от нея.

— Но, господин Пиърс...

— И аз трябва да вярвам, че бедната жена, открита днес е някоя друга... — Той докосна очите си, избърсвайки сълзите... или преструвайки се. — Не пожелавам на никого такава трагедия, но... аз... съжалявам... Мога ли да кажа нещо на жена си?

Камерата от едър план на болезнено напрегнатата Ганайн се фокусира върху Пиърс. Едрият мъж се успокои, прекара ръка през лицето си и погледна в обектива.

— Искам само да кажа на Лин, ако слушаш или гледаш, моля те, обади се вкъщи, обади се на Лори... това е важното. Така искаме да чуем гласа ти.

Кимайки леко с разбиране, Ганайн се обърна към камерата, докато Пиърс изчезваше зад външната си врата.

— Това е нашият репортаж от къщата на Пиърс, където малкото семейство все още се надява, че госпожа Пиърс е жива и здрава... че скоро ще им се обади... С вас бях аз, Джил Ганайн от „KLIS News“.

Грисъм изключи телевизора с щракване.

— Вярваш ли на тия глупости? — попита Брас в ухото на Грисъм.

— Аз какво вярвам няма значение. Мелодраматичните телевизионни новини нямат никакво отношение към случая. Важни са единствено доказателствата.

— Като например рождено петно?

Грисъм каза:

— И касетата.

— Мамка му! Почти бях забравил за тая касета.

Грисъм каза:

— Тъкмо получих гласовия анализ и със сигурност говори Пиърс. Заплашва да нареже жена си на малки парченца, а ние намираме парче от жена му...

— Обаче не „малко“ парченце.

— Не, но с рождено петно като онова, което се знае, че жена му е имала. Мога ли да предположа, капитан Брас, че скоро ще посетите Оуен Пиърс?

— Да се срещнем при моята кола.

9

Докато Гил Грисъм имаше среща с Джим Брас на паркинга, Катрин Уилоуз седеше пред монитора на компютъра в кабинета си. Дистанционното сякаш се бе сраснало с ръката ѝ, докато по екрана бягаха кадри със снежинки — тя връщаше назад, после отново пускаше напред, връщаше назад...

Въпреки изцъкления ѝ поглед — Катрин се занимаваше с това от три часа — вниманието ѝ не беше отслабнало и в съзнанието и проникна миризмата, която не можеше да бъде обърквана с нищо друго — на пуканки. Колкото и да беше отдадена на работата си, тя се обърна към вратата. Там стоеше Сара Сайдъл, както винаги небрежно облечена в джинси, синя жилетка и памучна блуза и държеше в ръка отворен плик пуканки за микровълнова, сякаш ги предлагаше в жертва на някое ексцентрично божество.

— Ако миришеха малко по-хубаво — каза Катрин на колежката си — щях да се строполя на земята и да умра щастлива.

Сара остави димящия плик на барплота, на разстояние от купчината касети, които преравяха, и си придърпа стол до този на Катрин.

— Внимавай да не се опариш.

— С тая професия? Че кога не сме се опарвали...? — Катрин си взе няколко пуканки, духна ги и ги хвърли в устата си. — По принцип не ям, докато съм на работа, нямам твоя младежки метаболизъм.

— О, да... И кога яде истински за последен път? На Коледа?

— Ами... може би на Нова година.

Сара се изсмя тържествуващо.

— Точно това казвам и аз. Все пак човек трябва да яде нещо от време на време, нали?

— Ще си направим почивка, когато му дойде времето. Просто ми е някак гузно да спирам, преди да сме постигнали напредък.

— Едно е да се чувстваш гузно — каза Сара, подхвърляйки ѝ отново плика, — а друго да ти прималее от глад.

Катрин погледна Сара — когато обсебена от работата си колежка ти препоръча да намалиш темпото, може би трябва да я послушаш. И въпреки това Катрин продължи да работи, мъглявите кадри пълзяха по екрана. В момента гледаше касетата от камерата зад бара. В кадър влезе мъжът с шапката, тъмните очила и якето с надпис „Липтън Кънстракшън“, премина и изчезна. Тя върна назад. Отново.

— Това би могло и да е Липтън — каза тя, като се наведе и присви очи. — Но пък при този образ може да е и Зигфрид или Рой.

— Или дори тъпият им тигър — Катрин въздъхна и поклати глава. — Трябва ни по-добър образ. Къде е Уорик, между другото?

Уорик беше специалистът по аудио-визуален анализ. Сара вдигна рамене.

— Тръгна с Грисъм и Ник. Затънали са до гушата в убийството на жената на Пиърс.

Катрин погледна остро Сара.

— Идентификацията на онзи торс сигурна ли е?

— Достатъчно, че Грисъм да я сметне за научно обоснована, а не за интуиция. И мисля, че вероятността да им заемем Уорик в обозримо бъдеще е...

— Чакай, сецаш ли се за оня тип?

Веждата на Сара подскочи.

— Че съм добра, добра съм, но ми трябва малко повече информация, за да разбера за какво говориш.

Сара замени дистанционното с мобилния си телефон и набра Грисъм.

— Грисъм — каза гласът на шефа, надвиквайки глухото жуженето на двигател и шумове от улично движение, които ѝ подсказаха, че е на път. Всъщност караше заедно с Брас към къщата на Оуен Пиърс.

— Гил, имам проблем.

— Джена Патрик?

— Да — каза Катрин. — Видеозаписите са с толкова лошо качество, че дори и майката на Липтън не би могла да идентифицира нашия заподозрян. Предполагам, че не можеш да се лишиш от Уорик...

— Обикновено, когато предполагаш нещо, правиш и себе си и мен на глупаци. Това е един от редките случаи, когато не е така.

Катрин забели театрално очи към Сара. Едно просто „точно така“ щеше да е достатъчно. Попита в слушалката:

— Гил, кой беше оня тип?

Сара отново повдигна вежда. Грисъм обаче без проблем разшифрира за кого говори Катрин и без да се двоуми каза:

— Даниъл Хелпингстайн.

— Хелпингстайн — повтори Катрин кимайки. — Точно така, точно така.

— Още нещо?

— Мога ли да взема Уорик?

— Не.

— Тогава ще трябва да похарча малко пари.

— Точно толкова пари имаме — малко. Но добре, давай.

И двамата затвориха, без да намират за нужно да си казват „чао“. Сара стана и отиде зад бюрото си. Седна и бързо намери кожен класьор за визитни картички в едно чекмедже и запрелиства пластмасовите страници.

— Хелпингстайн? — попита Сара, все още озадачена. Мразеше да не знае какво става.

— Да. — Катрин прелистваше страниците. — Предполагам, че си била някъде по задачи, когато той се отби — представител на някаква фирма — производител от Лос Анджелис, който беше тук преди... може би шест месеца... А, ето го. Рекламираше някакво ново устройство, наречено „Тектив“, което подобрява качеството на видеозаписите — не е компютърен софтуер, а отделен апарат.

— И какво прави?

Катрин отново започна да натиска бутоните на клетъчния си телефон.

— Горедолу всичко, освен да показва убиеца в оня филм на Запрудър, ако може да се вярва на Хелпингстайн. Току-виж при записа от охранителната камера се оказал дори по-добър от Уорик.

На другия край на линията телефонът иззвъня веднъж, два пъти, три пъти, след което се включи съобщение, записано с пискливия тенор на Хелпингстайн и представящо офиса на „Тектив Интерактив“ на Западното крайбрежие.

Катрин изчака сигнала за запис и каза:

— Едва ли ще се сетите коя съм, господин Хелпингстайн. Аз съм Катрин Уилоуз от криминалния отдел в Лас Вегас. Ако можете да ми се обадите възможно най-скоро...

Чу, че някой вдига слушалката и самият писклив тенор каза:

— Госпожице Уилоуз! Разбира се, че ви помня. За мен е удоволствие отново да ви чуя.

— Е, вие наистина си сте нощна птица, господин Хелпингстайн.

— Кабинетът ми е вкъщи, госпожице Уилоуз, и така се случи, че тъкмо чух как оставяте съобщението. Вие работите нощна смяна, ако си спомням правилно.

Тоя тип беше печен. Тя почти чуваше как му потичат лигите при мисълта за евентуална продажба.

— Точно така — каза Катрин. — Нощна смяна. Не съм си и мечтала да ви хвана тази вечер...

— Колко време мина, госпожице Уилоуз, шест месеца? С какво мога да ви помогна? Притесненията с ограничения бюджет вече са зад гърба ви, надявам се.

Може би щеше да успее да свърши работа, без да похарчи дори и „малко пари“.

— Господин Хелпингстайн, все още ли сте склонен да ни направите на място демонстрация на „Тектив“?

Дишането му се учести.

— С удоволствие! Както ви казах, когато се запознахме, колкото и добри да са стандартните ни демонстрации, за нас е много по-добре да ви помогнем с нещо, така че... — чу бързо прелистване на страници — ... какво ще кажете за четвъртък?

— Знам, че това е ужасно кратък срок, но... дали не бихте могли да долетите тук утре?

Последвалата тишина показа, че обмисля въпроса.

— Това не е... просто демонстрация, нали?

— Не — призна Катрин. — Става дума за убийство.

— Нека да проверя полетите и ще ви се обадя.

— Имате ли ми номера?

— О, да. В моя малък тефтер.

Почти го чу да се усмихва.

Катрин затвори и каза на Сара с хитра усмивчица:

— Мисли, че ми има номера.

— Така е справедливо, нали? — Сара потупа очите си. — Ти нали имаш неговия?

Върнаха се към касетите и пуканките и след по-малко от половин час телефонът иззвъня. Тя вдигна и Хелпингстайн попита:

— Някой може ли да ме посрещне на летище „Маккарън“?

Катрин се усмихна — това се казваше обслужване.

— Кажете ми на кой изход и в колко часа, господин Хелпингстайн. Някой ще ви чака, вероятно моята колежка Сара Сайдъл или аз самата.

Чу го да записва името на Сара, после ѝ даде нужната информация, завършвайки с думите:

— И, моля ви, наричайте ме Дан.

— С удоволствие, Дан. А аз съм Катрин. До скоро.

Катрин затвори и Сара попита:

— Колко скоро?

— В шест и половина.

— Утре вечерта?

Катрин се ухили.

— Не, тази сутрин.

Сара също се ухили.

— Той да не си пада по теб или какво?

— Мисля, че си пада по парите — този малък уред се продава средно за петцифрена сума. — Тя въздъхна. — Това означава, че можем да престанем да броим снежинките по тези записи, докато той дойде, и да насочим вниманието си към други неща.

— Като например?

— Бихме могли да хапнем нещо, ако искаш.

Полуусмихната, полусвила рамене, Сара възрази:

— Всъщност съм преяла.

— Дяволските пуканки. Винаги съществува и възможността да претърсим къщата на Липтън.

Погледът на Сара блесна.

— Крайно време беше!

Протягайки се към телефона на бюрото си, Катрин каза:

— Ще се обадя на Конрой.

Час по-късно на алеята пред къщата на Рей Липтън в „Тинсли Корт“, недалеч от „Хилс Сентър Драйв“ се срещнаха с детектив Ерин Конрой, излъчваща професионализъм в своя сив костюм с панталон. Къщата — на две нива, в бебешко синьо, построена през 80-те, беше кацнала на наклонена ливада и изглеждаше добре поддържана в квартал с общо взето спретнати къщи, винаги тих, особено в този час на нощта. Алеята минаваше покрай сградата, към двойния гараж отзад.

Детективката стоеше до своя таурус, с разрешително за обиск в ръката, която висеше отпусната покрай тялото, почти небрежно.

— Изкарах го, да влизаме.

— Как ще влезем? — попита Сара.

— Виж какво ми даде нашия приятел Рей... — Конрой размаха ключ. — Разрешителното е само, за да сме перфектни. Липтън продължава да ни сътрудничи, настоява, че е невинен.

Както всички невинни — помисли си Катрин — но пък и като повечето виновни...

Трите надянаха гумени ръкавици, детективката отключи вратата и те влязоха.

— Горния етаж ли искаш или долния? — попита Катрин своята колежка.

— Готините неща са винаги в мазето — каза Сара с усмивка на радостно очакване. — Взимам него.

— Нека първо да хвърлим бегъл поглед — каза Конрой.

И така трите прекосиха мазето, след което Катрин и Конрой тръгнаха нагоре.

Стъпала от антрето водеха към всекидневната. Катрин отбеляза качествения мокет в кафяво и жълтеникаво. Тежките завеси от кафяв брокат, които висяха от корнизи с орнаменти, бяха плътно дръпнати и допускаха да се прокраднат вътре само няколко лъча, тънки като косъм. Така, загърната изцяло в мрак, къщата създаваше впечатление, че е била затворена много по-дълго от двайсет и четири часа. Едва вчерашен брой на „Лас Вегас Сън“ лежеше на масичката за кафе, отворен на кръстословицата — знак, че животът продължава. Зад масичката кремавата гипсова стена беше заета от огромен диван, украсен с нахвърляни жълто-кафяви възглавнички. Над дивана висеше пустинен пейзаж, купен на разпродажба от някой умрял от глад художник. Колкото и да беше спретната всекидневната, нещо в нея

сякаш показваше мъжко присъствие: стаята беше превърната в огромно домашно кино.

Трийсет и шест инчов цветен телевизор „Тошиба“ владееше положението от шкафче на колелца в ъгъла. Бежов фотьойл с висока облегалка стоеше отляво на Катрин, която беше застанала на найгорното стъпало. Близнакът на стола беше на срещуположния край на стаята, до дивана.

И двата бяха под ъгъл на канапето и гледаха към телевизора. По стените из цялата стая бяха закачени колони. Забеляза и малка черна тонколона за ниски честоти на пода до шкафчето за телевизора. DVD уредба и видео бяха набутани на долния рафт на шкафа и през вратичка от опушено стъкло се виждаше редица DVD-та.

— За какво му е на човек да ходи на кино? — попита Конрой.

— Да се чудиш наистина — каза Катрин.

— Може пък и да си е бил вкъщи и да е гледал мач.

— Ще видим...

С помощта на своя „Маглайт“ Катрин прегледа набързо DVD-тата, после другите рафтове на шкафчето с телевизора, на един, от които имаше няколко оригинално записани видеокасети и много за домашен запис, някои с надписи: „Приятели — последен сезон“ или „Събота вечер с Джон Гудман“ и други.

Прегледа видеото — вътре нямаше касета. Въпросът бе, дали Липтън е записал мача на „Колтс“ срещу „Чийфс“, за да го гледа, след като убие Джена Патрик, и после е изхвърлил уличаващата касета, така че мачът да е неговото алиби?

Разбира се и по-странни неща се бяха случвали, но на Катрин не ѝ се вярваше много Липтън да е удушил приятелката си, да се е върнал вкъщи и да е изпил може би една бира, докато гледа записа на мача, като през същото време е приготвял версията си за пред полицията. Това ѝ се струваше малко трудно постижимо.

Въпреки това събра всички касети, включително и незаписаните и ги натрупа пред телевизора. Каза на Конрой да прибира всички видеокасети, на които се натъкне, и даде същите указания и на Сара. Щяха да ги опаковат всичките като доказателства.

Катрин и Конрой провериха възглавничките по мебелите и гърба на рамката на пейзажа над дивана, но не откриха нищо, дори изпаднали монети. Придвижиха се през трапезарията, като Конрой

спря за момент да прегледа купчината писма на масата. Не откри нищо, което да става за опаковане.

Кухнята беше малка и тясна с бъбрековиден плот на отсрещната стена, двойна мивка с няколко мръсни чинии и чаша отстрани. Печката и хладилникът бяха в един и същи оттенък на мръсно бялото. Катрин откри в хладилника по-здравословна храна, отколкото очакваше от ерген. Във фризера и шкафовете не видя нищо, което да заслужава внимание.

На хладилника висеше бележка, прикрепена за вратата с рекламен магнит на „Уолъс и Громит“ — списък с имена и телефони. Конрой сложи списъка в плик за доказателства и върна магнита на хладилника.

— Досега не сме намерили кой знае какво — каза детективката.

— Е, знаем, че Джена е живяла тук — каза Катрин. — Или може би познаваш мъж, способен да поддържа една къща толкова подредена?

— Не много — призна Конрой.

Тръгнаха надолу по коридора, където две врати се отваряха една срещу друга. Тази вдясно водеше в спалнята за гости, вляво беше банята. Конрой взе банята, Катрин — спалнята. Оскъдно мебелирана само с тъмна ракла и единично легло, покрито с бежова покривка, стаята със своите кремави гипсови стени приличаше на монашеска килия.

Зад плъзгащи се двойни дървени врати се криеше дрешник. Катрин отвори от единия край и видя кутии от обувки и от други неща, натрупани от пода до рафта и още кутии върху него.

Чу Конрой да идва от банята.

— Там няма нищо — каза детективката. — Отивам да проверя спалнята.

— Добре. Аз ще прегледам тези кутии.

В четвъртата кутия на задната купчина долу — на цветя, от обувки „мутси тутси“ — имаше подарък за Катрин. Отваряйки кутията, единствената от женски обувки в купчината — тя откри фалшива брада, мустаци и кафяво шишенце с лепило за перука и мустаци.

Усети как надеждите ѝ, че Липтън може би казва истината, избледняват, тъй като откритието, изглежда, потвърждаваше онова,

което беше видяла на видеокасетата, че наистина си е сложил фалшива брада и мустаци, за да заблуди хората и въпреки това беше имал глупостта да носи яке с името на своята компания, изписано на гърба.

Липтън не изглеждаше толкова тъп, но много други престъпници бяха правили и по-големи тъпотии при престъпленията си. Сети се за един Дон Доусън, който беше работил в „Кастауейз Боулинг Сентър“. Дон беше достатъчно умен да се сети, че шефът му има камера в кабинета си, и когато беше влязъл да разбие сейфа, носеше чорап на главата. Маската си отиваше с коприненото яке с надпис „Кастауейз Боулинг Сентър“, избродиран на гърба и неговото име, „Дон“, на гърдите. Доусън беше издържал почти трийсет секунди разпит, преди да си признае за обира.

В кръговете на криминалистите изобилстваше от подобни истории. Като например за двете спортни звезди, които обрала местна закувалня „Бъргър Кинг“, където снимките им висели почетно на стената, или за многото банкови обирджии, които подават на касиерите бележки „Това е обир. Дай парите“ върху попълнени с данните им вносни бележки.

През годините Катрин беше видяла достатъчно сравнително интелигентни престъпници да правят доста тъпи неща и знаеше, че всичко е възможно. Внимателно пусна брадата и мустациите в плик за доказателства, шишето с лепилото в друг и самата кутия от обувки в трети. Сара се появи на вратата.

— Някакъв напредък?

Вдигайки плика с фалшивата брада, Катрин каза:

— Ударихме джакпота.

Сара се приближи с поглед, в който се четеше „Уха“ и разгледа съкровищата, които Катрин беше изровила.

Катрин каза:

— А ти?

— Ами, намерих в мазето кутия с две якета на „Липтън Кънстракшън“. Изглеждат нови, никой никога не ги е обличал.

— Нещо друго?

Сара сви рамене, леко потисната.

— Там долу има куп неща, които не подхождат на Рей. Повечето изглеждат като да са на Джена Патрик — книги с диети, „Мъжете са от

Марс“, стари броеве на „Космополитън“ и някои други модни списания, цял куп „Вог“.

Конрой се върна от спалнята.

— Там няма нищо. Дрехи на двамата. Джена очевидно е живяла тук. Искаш ли да хвърлиш един бърз поглед наоколо?

Думите ѝ бяха отправени към Катрин, но Сара я изпревари:

— Аз ще отида, когато вие свършите тук. Съгласна ли си?

Катрин кимна.

— Добре.

Прекара още час в преравяне на кутиите, но не откри нищо. Когато Сара и Конрой се върнаха с плик с работните обувки на Рей, тя разгледа уликите с любопитство.

Сара попита:

— Ти нали взе отпечатъци от обувки от стаята за танци в скута?

— Точно така — каза Катрин усмихната, — а Липтън носеше маратонки, когато Конрой го арестува... Добро попадение, Сара!

— Благодаря.

— Това единственият чифт обувки в къщата ли е?

— Не видях други.

— Уорик казва, че винаги всичко се свежда до отпечатъци от обувки... Ще видим сега дали е така.

Когато се върнаха в централата, двете криминалистки и детективката в продължение на няколко часа регистрираха доказателствата. Катрин инструктира Сара да хване няколко стажанти да преровят кутията с видеокасетите и да търсят запис на мача на „Колтс“.

Смяната беше почти свършила и слънцето тъкмо изгрываше, когато Катрин отново караше едно от тахотата, завивайки по 515-та към 15-та южна, за да стигне до летището, без да трябва да се бори със сутрешното движение по „Стрип“.

Хелпингстайн пристигаше с полет 826 на „Саутуест Еърлайнз“, което означаваше изход С на Първи терминал. Беше си далечко, но след като беше прекарала нощта на закрито — пред монитора, после клекнала в дрешника на Липтън и най-накрая в регистриране на

доказателства в централата — разходката щеше да ѝ се стори освежаваща почивка.

Докато пресичаше голямата зала, Катрин се мъчеше да си представи лицето на мъжа, когото посрещаше. Бяха се срещали само веднъж, за кратко, преди около шест месеца. Паметта ѝ най-сетне се раздвижи, когато високият мъж на около четирийсет — с очила, кацнали на чип нос, черна къса коса на път вляво, посивяваща на слепоочията, лек сив костюм, на който подобаващо му личеше, че е спал с него — я разпозна мигновено и закричи към нея с широка усмивка и протегнатата ръка.

— Госпожице Уилоуз — с носов, но не и неприятен акцент, който показваше, че някой от рода му е от Чикаго — радвам се да ви вида отново.

— Господин Хелпингстайн — каза тя усмихнато, оставяйки го да продължи да стиска ръката ѝ, — толкова мило от ваша страна, че дойдохте при такова кратко предизвестие и при това толкова бързо.

Той вдигна пръст и на шега ѝ се скара.

— Аз съм Дан, нали си спомняш.

— И Катрин — каза тя, като закричи редом с него.

— Страхувам се, че трябва да минем да приберем моя „Тектив“ от багажното. Обяснимо е, че са предпазливи с ръчния багаж.

Багажът на Хелпингстайн се състоеше от шушляков спортен сак с надпис „Лейкърс“ и квадратен сребрист куфар на колелца, в който Катрин предположи, че се намира „Тективът“.

Тя го поведе по обратния път към тахото. Пътуващият търговец продължаваше да води лек разговор за това колко добре се приема „Тектив“ в различни големи полицейски управления. Но когато Катрин се опита да обърне разговора към случая Джена Патрик, той махна с месестата си ръка.

— Нека изчакаме да видя записа.

— Имаш право, Дан. Ти си шефът.

— Имам и още една молба.

— Кажете ми.

— Не ни дадохме никаква храна по време на полета. Можем ли да минем през някоя закусвалня?

Тя изведнъж се сети за закуската с пуканки със Сара преди сто години. Стомахът ѝ изказа мнението си по въпроса с ръмжене.

— Мисля, че мога да удовлетвори тази молба.

Поръчаха си закуска в „Макдоналдс“, върнаха се в централата и седнаха да се хранят в стаята за почивка.

Сара подаде глава.

— Подушвам нещо, което силно се доближава до истинска храна... Какво сте ми донесли?

Катрин ѝ подаде закуска „бурито“, вегетарианска разбира се. Сара си придърпа стол и скоро набиваше така сякаш не беше яла от времето на Рейгън.

— Дан, кокетното цвете вляво от теб е Сара Сайдъл.

Сара кимна и продължи да дъвчи.

— Дан Хелпингстайн — каза той — от „Тектив Интерактив“.

— Чух за теб, Дан, и изгарям от нетърпение да те видя как правиш чудеса. — Между зальците „бурито“, Сара каза на Катрин: — Има много отпечатъци от обувки в стаята за танци в скута и в коридора.

— Да, дузина — каза Катрин между зальците от сандвич в плик. — Страшно много токчета. Спомням си.

— Но само един чифт работни боти.

— И това помня.

Сара поклати глава, вдигна рамене и започна второ „бурито“.

— Все още не съм ги сравнила внимателно, нищо научно по класацията на Грисъм... но с просто око се вижда, че обувките, които взехме тая нощ от къщата на Липтън са по-големи от отпечатъците, които взехме от стриптийз клуба.

Катрин каза:

— Ще проверим това по-внимателно, веднага щом свършим с видеокасетите.

Установиха се в кабинета на Катрин и сложиха Хелпингстайн да работи с апаратурата си и купчина касети от „Дрийм Долс“.

— Първо ще ги дигитализираме — каза той, останал по риза, — а после ще видим какво можем да видим.

— Колко време ще отнеме дигитализирането? — попита Катрин.

— Колко дълги са касетите?

Катрин му обясни какви бяха касетите, какво искаха и защо. За момента щяха да се съсредоточат само върху кратки сегменти, заснети от двете камери — едната зад бара и другата в края на коридора.

Оставиха представителя на „Тектив“ да си върши работата и се върнаха към отпечатъците от обувки. Работеха в стаята за оперативки. Свалиха отпечатъци от обувките на Липтън и ги сравниха с онези от стриптийз клуба.

— Този отпечатък — каза Сара, като имаше пред вид току-що изкарания — със сигурност е по-къс от онзи в стаята за танци в скута.

— А ние сигурни ли сме, че Липтън е носил тези обувки онази нощ? — попита Катрин. — Възможно ли е те да принадлежат на друг, а ние да сме пропуснали да вземем отпечатък от обувките на Липтън? Може би някои от отпечатъците на маратонки, които открихме, са негови.

Сара поклати глава.

— Маратонките, с които го арестуваха, ги изключихме... а отпечатъкът от подметката беше най-странният в стриптийз клуба, пък и най-пресният. Искам да кажа, че беше най-отгоре... и затова предположихме, че е на убиеца.

Катрин не знаеше дали да се радва ли не за този знак, че Липтън е невинен. Грисъм би я посъветвал да не се поддава на чувствата.

Така че тя каза спокойно:

— Първо ще проверим видеозаписите и после, ако не излезе нищо, се отправяме обратно към къщата на Липтън и вземаме всичките му обувки.

— Хубав план.

Върнаха се в кабинета на Катрин и видяха Хелпингстайн прегърбен над черната си кутия с нейната клавиатура и вграден монитор.

— Готов ли си да ни кажеш нещо? — попита Катрин. Спецът по техниката кимна.

— Тези касети, разбира се, са пълен боклук. Далеч от телевизионно качество.

Катрин се наведе и го потупа по рамото.

— И точно затова ти си тук, Дан, нали така?

Той хвърли на двете жени крива усмивка.

— Точно аз ви трябва... Вече съм поизчистил малко образа и на някои кадри мога да изолирам вашия човек.

— Виждат ли се обувките му?

Той отново се съсредоточи върху апарата.

— Да видим.

Катрин и Сара седнаха от двете му страни, обърнати към монитора на „Тектив“, а Хелпингстайн пред клавиатурата. Натисна няколко клавиша и екранът оживя. Касетата беше заснета от камерата високо зад бара.

— Това на мен ми изглежда едно и също — каза Сара. — Не се обиждай.

— Не се обиждам — каза Хелпингстайн. — Само почакай. Натисна още клавиши и картината се оправи, изостри се, дефектите на записа леко се почистиха.

Но си оставаше разочарование и Катрин изпъшка:

— Дан, надявах се на по-добра...

— Ей, чакай малко — каза той леко обидено. — Така отведнъж мога да направя само мини чудо. Ако искате Божие дело, ще отнеме известно време.

— Добре тогава, покажи ни мини чудо.

С няколко почуквания по клавишите Хелпингстайн очерта силуета на Липтън в кадър. След това екранът стана целия черен, с изключение на фигурата на убиеца в центъра.

— Виж, това е интересно — каза Сара.

Убиецът нямаше крака под нивото, където би трябвало да е барът, но се виждаше целия от кръста нагоре, с изключение на петно на раменете му, където главата на някой клиент беше застанала между него и обектива. Едва се различаваше логото на „Лас Вегас Старс“ върху бейзболната шапка, а огромните тъмни очила му придаваха вид на грамадно насекомо.

— Можеш ли да изкараш по-ясен образ на лицето му? — попита Катрин.

Още малко работа с клавишите и образът се поизчисти с една идея.

— Бързата работа толкова може — каза Хелпингстайн.

Катрин се наведе напред в стола си.

— Това наистина е фалшива брада, нали?

— Да — каза Сара. Залепи се за монитора. — А също и мустаци... Биха могли да са онези, които намери в къщата на Липтън.

Катрин попита компютърния специалист:

— Да имаш още бързи трикове да ни покажеш?

С мишката Хелпингстайн премести образа на убиеца в ъгъла. После пръстите му полетяха по клавиатурата и той намери нов кадър, показващ убиеца отзад, как дърпа Джена Патрик надолу по коридора, към стаята за танци, където е била убита. След още няколко натискания на клавиши и всичко в бара изчезна, с изключение на Липтън и Джена.

След малко и мъглявият образ се изостри и надписът „Липтън Кънстракшън“ се откри рязко. От този ъгъл, показващ само едната страна на полуобърнатата глава на убиеца, ясно се виждаше фалшивата брада.

— Това обувка ли е? — попита Катрин, посочвайки тъмно петно на края на крака на убиеца.

Хелпингстайн каза:

— Прилича на върха на някакви боти.

Катрин и Сара се спогледаха.

Убиецът стоеше съвсем изправен, наведе се леко само когато протегна ръце обратно към Джена. Тя изглеждаше по-висока от него, но пък беше на онези невъзможни тънки високи токове.

— Ти да не си си играл с пропорциите? — попита Сара. — Образът да не е сплескан или разтегнат по някакъв начин?

— Съвсем не — каза консултантът им. — Това е реалността, видяна от евтина охранителна видеокамера.

— И почистена със скъпа електронна четка — отбеляза Катрин.

Сара настоя.

— Какво не му е наред на образа?

Дълго време изучаваха застиналата картина. Най-сетне Хелпингстайн каза:

— Главата му изглежда прекалено голяма. Това ли имате предвид?

Въпросът беше зададен на Сара, но Катрин отговори:

— Може би отчасти е това... но има и нещо друго.

— Какво? — попита Сара. — Това ме подлудява... Просто ми изглежда... сбъркано.

Катрин посочи:

— Виж раменете. Рей Липтън нямаше ли по-широки рамене?

— Искаш да кажеш, че това не е Рей Липтън? — изговори Сара.

— Наречи го интуиция — каза Катрин.

Сара я погледна ококорено.

— Нали знаеш какво би казал Грисъм? Остави интуицията на детективите, ние следваме уликите.

— Да го направим тогава — каза Катрин. Обърна се към Хелпингстайн с думите:

— Можеш ли да поостанеш?

— Абсолютно — каза той.

— По някое време днес си викни такси, регистрирай се в хотел... има доста в града... и запази касовите бележки.

— Ей, Катрин, дошъл съм тук да помогна, безплатно.

— Тук си да рекламираш продукта си, но няма да се възползваме от теб. Може да се наложи да пренощуваш. Ще покрием разноските.

Той вдигна рамене.

— Добре.

Обясни му, че смяната им за почва в единайсет вечерта, но му даде номера на телефона и на пейджъра си в случай, че открие нещо по-рано.

— Свършваш ли работа сега? — попита Хелпингстайн.

— Не, Дан. Имам още малко работа, преди да приключа за нощта.

— Или за деня — каза Сара с ръце на хълбоците. — Какво имаш предвид?

— Ще проверя алибито на Рей Липтън.

Сара, се ококори още повече:

— Но той няма алиби.

Катрин повдигна рамене и се усмихна.

— Да последваме уликите и да видим дали си права.

10

В замъка на Пиърс тази вечер не светеха толкова лампи — няколко на долния етаж, една на горния. Далечното улично движение надделяваше над шумовете на тихо дремещия квартал, където се чуваха единствено приглушените гласове на Джей Лено и Дейвид Летърман^[1].

Оуен Пиърс, пуснат под гаранция по обвинението за притежание на наркотици, отвори вратата още при първото почукване на Брас, сякаш ги беше очаквал. Красивото лице на терапевта беше помръкнало, блясъкът на сините му очи бе заменен от безчувствена празнота. Стоеше отпуснато в своята черна фланела, сиво долнище от анцуг и маратонки „Рийбок“ като бегач, който е прекалено уморен дори да се задъха. Погледът му мина покрай шефа на отдел „Убийства“ и се спря върху Грисъм.

— Онова, което открихте... — започна Пиърс — то... Лин ли е?

Но отговори Брас:

— Може ли да влезем, господин Пиърс? Да седнем и да поговорим?

Той кимна с безразличие, махна им с ръка да влязат и скоро след това Брас и неговият домакин вече седяха на дивана с тапицерия на кръстосани пушки и знаменца, а Грисъм си позволи да си придърпа кленов стол в колониален стил, така че двамата с Брас небрежно да обградят заподозрения.

— Лин е, нали? — каза Пиърс смазан. Беше отпуснал ръце между бедрата си и преплел пръсти.

— Така мислим, господин Пиърс — каза Грисъм. — Резултатите от ДНК изследванията ще са готови след известно време, но фактите говорят, че е много вероятно да сме открили... част от тялото на жена ви.

Пиърс гледаше втренчено в килима и клатеше бавно глава. Дали се опитва да не се разплаче? — зачуди се Грисъм. — Или пък се опитва да се разплаче...

Грисъм държеше полароидна снимка в ръка. Подаде я с лицето нагоре, така че Пиърс да я види — беше направена от толкова близко, че се виждаше само плът.

— Жена ви е имала рождено петно на лявото бедро... същото ли е?

Преглъщайки, той погледна снимката, след което главата му клюмна. Кимна почти незабележимо, но все пак кимна.

— Истина ли е?

Брас попита:

— Какво дали е истина, господин Пиърс?

Той вдигна зачервени очи.

— Онова... онова, което казаха по телевизията. — Гласът на Пиърс беше напрегнат и той сподави леко ридание. В ъгъла на лявото му око стоеше сълза и заплашваше да падне. — Че Лин е била... нарязана?

Брас стоеше под ъгъл срещу заподозрения.

— Да, вярно е... Искам да чуете нещо, господин Пиърс.

Брас извади от джоба на сакото си малко касетофонче с касета и натисна PLAY.

Ядосаният глас на Пиърс се разнесе от миниатюрния говорител.

— Направиш ли го — каза Пиърс — ще те убия, благочестива кучко...

Друг глас, на ужасената Лин Пиърс, каза:

„Оуен! Не! Не казвай...“

„И после ще те накълцам на малки парченца.“

Брас изкриви лице в невесела усмивка.

— После става леко гадно... Не бихме искали да ви разстройваме допълнително, докато скърбите.

Пиърс изглеждаше като съсечен с брадва.

— Откъде имате това?

Брас остави въпроса без отговор.

— Може би сега е моментът да ви посъветваме за правата ви, господин Пиърс.

Помръкналите очи на терапевта изведнъж блеснаха. Стана, надвеси се над детектива и криминалиста и вероятно престорената му мъка се превърна в истинска ярост, която не можеше да бъде сбъркана с нищо друго.

— Арестувате ме! За какво? За това, че сме се карали с жена ми?

— Вие сте заплашили да я нарежете на парчета — каза Брас — и скоро след това... тя е на парчета. Според нас това не е съвпадение.

— Тази касета най-вероятно дори няма да бъде приета в съда. Кой ви я даде? Кой, Блеър ли? Тия религиозни фанатици? Най-вероятно са фалшифицирали записа...

— Изследвахме внимателно лентата — каза Грисъм. — И гласът е вашият, а записът е автентичен.

Полувъздишка, полуизгрухтяване се изплъзна от гърдите на терапевта и той отново седна тежко, разклащайки дивана и избутвайки леко Брас.

Пиърс втренчи зачервените си сини очи в Грисъм.

— Вие женен ли сте?

— Не.

Пиърс се обърна към Брас.

— А вие, детектив? Женен ли сте?

Брас каза:

— Моето семейно положение не е...

— Ха! — Пиърс посочи капитана от отдел „Убийства“. — Разведен!... И предполагам, че никога не сте заплашвали жена си? Никога не сте й казвали „Просто ще те убия“! Някой ден, Алис, бум, прас и право на луната?

— Ралф Крамдън — посочи Грисъм — никога не е заплашвал да разфасова жена си.

Брас погледна криминалиста, изненадан от културната препратка.

Пиърс би отбой. Прокара ръка през челото си, за да изтрие несъществуващата пот.

— Разбирам логиката ви, хора, наистина... Имам избухлив характер, но само... говоря. Казвам ви, тогава просто съм загубил...

— Контрол над емоциите си — допълни Брас.

— Да. Определено.

— Загубили сте самообладание, убили сте жена си, разфасовали сте я. Вие сте физиотерапевт и имате някакви познания по анатомия.

— Не съм я убил. Беше само скандал, непрекъснато се карахме, откакто тя... повярва в ония простотии за връщането към Христовата вяра. Но сериозно ли мислите, че бих убил жена си заради религиозните ни различия?

Брас тъкмо щеше да отговори, когато външната врата се отвори и в антрето влезе едно момиче.

Грисъм не можа да го познае — беше с къса сплескана черна коса, пиърсинг на веждата, толкова почернени мигли, че би засенчила Елвира, черни впити джинси и черна фланелка, вързана на възел над пъпа. Зачуди се дали това не е някоя приятелка на дъщерята на Пиърс, Лори, дошла на гости.

— Татко, какво става? — попита момичето с тънко гласче, което не си отиваше с нейния пънк — готик имидж.

Пиърс премести поглед от Брас към Грисъм и после към момичето.

— Лори — каза той бавно, — тези полицаи имат информация за мама.

Грисъм се вгледа по-внимателно — това наистина беше Лори, която преди имаше руса коса и доста здрав вид, а сега може би отрано беше започнала да се подготвя за празника на Все светии.

Момичето замръзна ококорено. Бялото на очите ѝ контрастираше рязко с тежката черна спирала.

— Тя... д-д-добре ли е? Онова, което показаха по телевизията, че са открили, то нали...?

Пиърс се изправи, закима сериозно и размаха ръка.

— Ела тук, скъпа, ела тук.

Лори издиша рязко и остро, след което се хвърли в обятията на баща си, а той я прегърна силно с думите:

— Нея вече я няма, скъпа... мама вече я няма.

Останаха дълго прегърнати. Най-сетне Пиърс се отдръпна от дъщеря си.

— Как е станало! — попита Лори.

Нелепият ѝ грим на зряла жена тежеше над пълните с детска болка очи.

Пиърс поклати глава.

— Не, скъпа. Моментът не е подходящ. Трябва да се оправя с тези... с властите.

— Татко...

— Лори, ще говорим за това по-късно.

Тя се отдръпна от прегръдката му.

— Искам да знам, сега.

Грисъм го побиха тръпки, разпознавайки почти същите думи, които той самият беше казал на Уорик и Ник за Лин Пиърс.

Брас се изправи. Приблужи се до бащата и каза, почти шепнешком:

— Защо не ми позволите аз да говоря с нея, господин Пиърс. Имам дъщеря, малко по-голяма от нея.

Извъръщайки лице към него, Пиърс каза доста горчиво:

— Ценя съчувствието ви, детектив. Но не мисля, че идеята е добра.

— Трябва да задам няколко въпроса на дъщеря ви — настоя Брас. — Сигурен съм, че искате да ни помогнете... и двамата.

Момичето гледаше напрегнато, изражението ѝ бе парализирано, сякаш не можеше да реши дали да закрещи, да се разплаче или да избяга.

— Лори преживява голям шок — каза Пиърс и в думите му имаше основание. — Това не може ли да почака?

— Честно казано, господин Пиърс... не. Разследваме убийство. Всяко закъснение е скъпо.

Отчаян, Пиърс се обърна към Грисъм.

— Не можете ли да спрете това? Изглеждате почтен човек.

С лека загадъчна усмивка на лицето Грисъм се изправи и каза:

— И вие изглеждате почтен човек, сър... Може би двамата с вас трябва да оставим Лори и капитан Брас насаме, за да поговорят... а вие можете да ми покажете гаража.

Пиърс гледаше Грисъм сякаш криминалистът се беше превърнал в клоун.

— Какво?

— Вашият гараж — каза Грисъм любезно и посочи с ръка. — Натам е, нали? — Тръгна към кухнята.

С нежелание и въздишка, сякаш целият свят му беше писнал, и след като хвърли последен поглед на дъщеря си, Пиърс последва шефа на криминалистите.

— Седни, Лори, моля те — каза Брас, посочвайки дивана. — Нали нямаш нищо против да те наричам Лори?

— Наричайте ме както си щете — изсумтя Лори. По лицето ѝ се стичаха сълзи, спиралата рисуваше абстрактни шарки в черно по бузите ѝ. Тя го погледна скептично и после попита:

— Ще ми кажете ли какво се е случило с майка ми?

— Лори, моля те, седни.

Тя седна. Той също.

— Аз съм детектив Брас. Можеш да ми казваш Джим, ако искаш. Отговорът ѝ беше предизвикателен, но подкопан от сълзливата нотка в гласа ѝ, която напомняше на мишката Снифълз^[2].

— Чувствам те толкова близък... Джим.

Брас си пое дълбоко въздух и издиша бавно през устата. Нямаше как да представи нещата в по-мека светлина. В края на краищата момичето беше гледало новините по телевизията. Каза:

— Майка ти е била убита.

Наблюдаваше я как приема новината. През лицето ѝ преминаваха различни чувства, едно по едно, но всяко траеше само миг — учудване, страх, гняв, — докато се мъчеше да разбере и да приеме това, което ѝ беше казал. Нейната вътрешна борба, без да разкрива почти никакви чувства като изключим неспирните сълзи, напомняше силно на Брас за собствената му дъщеря. Чудеше се дали Ели е плакала, когато жена му ѝ е казала, че ги е напуснал. Чудеше се къде ли е Ели сега и дали още го мрази.

— Добре ли си? — попита той момичето.

— Не, не съм добре... Да, добре съм, чувствам се жестоко! Страшно си тактичен, нямам думи!

Брас се почувства като глупак, точно така го караше да се чувства често и дъщеря му. Разбира се, че Лори не „беше добре“ и най-вероятно никога нямаше да бъде. Не беше нормално да убият майка ти.

После момичето изгуби самоувереността си.

— Аз... аз не мога да повярвам — успя да каже тя най-сетне.

— Трудно е да загубиш близък роднина — каза той. — Особено родител. Дори и да не сте се разбирали. Понякога това дори влошава нещата.

Боядисаното на ивици лице го погледна по-различно.

— Ти...?

Той се огледа, за да се увери, че са сами.

— Да, моите и двамата ги няма вече. Но не беше толкова тежко, колкото при теб, Лори.

— Така ли?

— Умряха от естествена смърт, а и аз вече бях възрастен.

— Но... въпреки това беше тежко?

— Винаги е тежко, Лори. Колкото и да не ми харесва цялата тая работа, ние всички дължим нещо на майка ти — трябва да разберем какво ѝ се е случило и да разчистим тая каша, доколкото това е възможно.

— Като че ли това ще я върне!

— Разбира се, че няма да я върне. Но би могло да ти помогне... да намериш покой. И ти и таткото ти.

— Покой, а? Всички говорят за покой. А знаете ли аз какво мисля, детектив? Мисля, че хората придават прекалено голямо значение на тъпия покой.

— Може и да си права, Лори... но сега трябва да ти задам няколко въпроса. Готова ли си?

Тя си пое дълбоко въздух и кимна, сякаш му казваше да върви на майната си.

Брас мразеше тази част от работата си и се чудеше откъде да започне. Ако засегнеше оголен нерв, момичето — което се беше сближило мъничко с него — можеше съвсем да се разстрои и тогава щеше да му е страшно трудно да я накара да отговаря на въпросите му. Ако сериозно се разстроеше, щеше да се наложи да вика Социални грижи да говорят с нея... и неговото разследване щеше да мине на заден план.

Най-добре да се стъпва внимателно, помисли си той.

— Разбрахте ли се с майка ти?

Свиване на рамене.

— Ти на колко години си, Лори? На шестнайсет?

Кимане.

— И така, разбрахте ли се с майка ти?

— Вече ме пита.

Поне я накара да каже нещо.

— Така е, Лори, но ти всъщност не ми отговори.

Отново свиване на рамена.

— Всъщност, не много добре. Тя не ми позволяваше нищо.

— Какво значи „нищо“?

— Ами, да излизам с момчета, да ходя по концерти, да си намеря работа. Искаше да съм момиче в саксия. Едвам издържаше гаджетото ми Гари.

— Разкажи ми за твоето гадже.

Този път в кимването ѝ имаше известен ентусиазъм.

— Гари Блеър. Той е пич.

— Пич? Семейство Блеър не са ли доста консервативни?

Лека усмивка се появи на лицето ѝ.

— В общи линии, да. Той обаче си е готин. Техните са в църковната група на мама... иначе не мисля, че щеше да ме пусне дори да излизам с него.

— Майка ти много строга ли беше?

Тя изсумтя.

— Много повече от строга, тя е... — Изражението ѝ стана вгълбено. — Искам да кажа, беше много повече от строга.

На Брас му идеше да се изяде от яд за грешката си с миналото време. Тя тъкмо беше започнала да се отпуска и той така да оплеска нещата. Сега трябваше да намери начин да продължи разпита, преди хлапето да се е затворило в себе си.

— Какво обичате да правите двамата с Гари? — попита Брас. — Да ходите на кино? Да танцувате?

Лори, потънала в размисъл, сякаш не го чу. Беше все още на предишния му въпрос, мърмореше си нещо:

— Да, мама се държеше така, че в сравнение с нея „Клуб 700“^[3] са направо нормални.

— А ти и Гари?

Тя сякаш се отърси от предишното си състояние.

— Ами, ходим на кино, киснем в центъра. Понякога просто си стоим тук.

— Ходите ли у семейство Блеър?

— Рядко. Майка му е странна... сякаш през тялото ѝ тече ток, като надрусано чихуахуа.

Брас се усмихна, въпреки че препратката към наркотиците беше смущаваща.

— А когато с Гари киснете тук, какво правите?

Отново повдигане на рамене.

— Слушаме дискове в моята стая, гледаме DVD, такива неща. Понякога сърфираме из мрежата. Влизаме в чатове и се правим на други хора. Аз например се преструвам на нимфоманка или на нещо друго, обичайните простотии.

Брас вече започваше да се чуди дали свиването на раменете не е нервен тик или просто жест, типичен за това поколение — неговата нацупена дъщеря все свиваше рамене последния път, когато се видяха. Свиването на рамене постепенно се беше превърнал в заместител на речта.

— Случвало ли се е Гари да е тук, когато вашите се карат?

Погледна го странно, изкосо. Провлече едната сричка като поне три.

— Не.

— А ти? Виждала ли си ги да се карат?

— Не... не знам дали е редно да говоря за такива неща... Това е нещо лично. Семейна работа.

— Няма проблем, Лори. Аз съм... служител на реда. Опитвам се само да ти помогна... да помогна на семейството ти да преживее това.

Тя се отдръпна.

— Това са глупости.

Той застина, после се засмя.

— Да, предполагам, че е така. Лори, извършено е престъпление. Трябва да разбере какво се е случило с майка ти. Ако не говориш с мен, все някога ще трябва да говориш с друг. Защо да не приключиш веднъж завинаги с тая работа?

Лори се замисли за момент, преди да отговори.

— Е, добре. Понякога се караха, като всички родители. Нали всички женени двойки са така?

— Да.

— Не мисля, че се караха по-често от другите. Е, никога не съм виждала родителите на Гари да се карат, но те са толкова... зомбясали.

Родителите на другите ми приятели се карат, поне онези, които са все още заедно.

Навън в големия и подреден гараж Пиърс стоеше отстрани, скръстил ръце, докато Грисъм с гумени ръкавици на ръцете тършуваше наоколо.

Едното място за кола беше празно, а синият „Линкълн Навигейтър“ на терапевта заемаше другото. Работна маса, направена от греди пет на десет сантиметра и шперплат, заемаше по-голямата част от отсрещната стена. Над нея на табло с кукички висяха инструменти, по-големите електрически машини лежаха на рафта отдолу. Три велосипеда и два комплекта стикове за голф в скъпи кальфи стояха в редица покрай най-близката стена. На шперплатовия таван имаше капандура, през която по подвижна стълбичка можеше да се стигне до ниското пространство отгоре.

— Имате ли електрически трион? — попита Грисъм вежливо.

— Електрически трион! — Очите и ноздрите на Пиърс почервенияха. — Възмутен съм от този тормоз! Опитвам се да...

Вдигайки ръка като катаджия, Грисъм го прекъсна:

— Това не е тормоз, господин Пиърс.

— На мен така ми се струва.

— Съжалявам, че така ви се струва. Просто си върша работата, която е да откривам и да елиминирам заподозрени на базата на доказателства.

— Предполагам, че автоматично ставам заподозрян, защото съм съпругът.

— Като се има предвид онази касета, която чухте да ви пуска капитан Брас, няма да е пресилено да кажем, че сте се карали с жена си и сте я заплашили с насилие... И когато после тя се оказва мъртва, убита по начина, който сте описали, кажете ми, не е ли логично да ви смятаме за възможен извършител на престъплението?

Терапевтът изглежда загуби дар слово.

— Ами...

— Вашето съдействие ми помага да ви елиминирам като заподозрян. Не го забравяйте.

Пиърс се примири и с въздишка се приближи към криминалиста.

— Съжалявам, господин Грисъм. Знам как изглежда отстрани, но загубих контрол.

Въпросът, помисли си криминалистът, в как жена ти си е загубила главата. Но Грисъм беше остатъчно разумен и тактичен да не изрече мислите си на глас.

Вместо това каза само:

— Напълно разбираемо, господине. Напълно разбираемо.

— Лин и аз си бяхме толкова щастливи преди тя да се... върне към християнството. Казвам ви, сякаш се присъедини към някакъв култ. Знаете ли какво ми каза веднъж — колко било тъжно, че добри хора като Ганди и майка Тереза трябвало да отидат в ада, защото не били спасени като нея. Няма да ви лъжа, господин Грисъм, ние определено летяхме бясно към развод.

— Електрическият трион?

Пиърс въздъхна и посочи:

— Под пейката... Искате ли да ви го...?

Грисъм кимна, последва го и видя как Пиърс издърпа два електрически триона и един по един ги вдигна на пейката. Единият, чисто нов STIHL, си беше все още в кутията.

— Тази кутия е запечатана — каза Грисъм, след като я разгледа внимателно отблизо.

— Да, купих го едва вчера. Имам и касова бележка. Другият, стар „Пулан“, беше толкова ръждясал, че дори нямаше да тръгне, камо ли да разреже човешко тяло.

— За какво използвате електрически трион обикновено, господин Пиърс?

— Основно режа дърва за камината. Купчината е отзад.

Грисъм кимна към вратата, която водеше навън.

— Може ли?

— Заповядайте.

Зад къщата, на светлината на луната, Пиърс показва на Грисъм купчините дърва. Криминалистът клекна и е помощта на джобно фенерче разгледа няколко купа.

— Нарязани са скоро, господин Пиърс. — Изправи се. — Имате един трион, който не работи и друг, който е все още в кутията си. Как тогава имате прясно нарязани дърва?

Пиърс не трепна.

— Съседът, Мел Чарлз, ми услужи със своя електрически трион.

— Кога?

— Преди няколко дни. Обичам да има огън в камината... помага ми да мисля, да се отпусна. И затова си нарязвах малко дърва. Това също действа отпускащо — напрегам мускули, които не използвам в работата си.

Грисъм кимна. Щеше да прати Брас да разпита съседа. Върнаха се в гаража и Пиърс каза:

— Това ли беше всичко, господин Грисъм?

— А ниското пространство над гаража?

Пиърс дръпна стълбата и Грисъм със своя „Маглайт“ се качи да огледа. Нищо. Щеше да накара Уорик и Ник да го пресеят по-късно.

Терапевтът поведе Грисъм обратно в къщата, където Брас и Лори почти приключваха. При влизането им Брас вдигна поглед, но продължи да разпитва Лори.

— Лори, ти доста си се променила — каза той. — Боядисала си си косата, направила си си пиърсинг на веждата. Не се ли притесняваше какво ще каже майка ти, когато се върне?

Лори стрелна с поглед баща си, но не каза нищо. Пиърс седна до дъщеря си, прегърна я през рамото и каза:

— Лори беше толкова разстроена, когато си мислехме, че Лин ни е напуснала, че... реших, че малко промяна няма да навреди на никого, а ще ѝ помогне да излезе от това състояние.

— Но майка ѝ нямаше ли да се ядоса? — попита Брас.

Пиърс махна в знак на несъгласие.

— Лори беше тази, която имаше пълното право да е ядосана. Или поне така смяташе тогава.

Брас премести поглед към Грисъм. Шефът на криминалистите поклати глава: нищо в гаража. Брас стана и каза:

— Благодаря ти, Лори. Наистина оценявам помощта ти.

Момичето вдигна рамене, но леката ѝ крива усмивка показва, че Брас е установил слаба, ала важна връзка. Брас се обърна към Пиърс:

— Сигурен съм, че ще имаме още въпроси към Лори в процеса на разследването. Но ви обещавам, че ще направим това, което е най-добро за нея.

— Сигурен съм — каза Пиърс сухо.

— Ще имаме още въпроси и към вас.

— Значи не ме арестувате?

— Не — каза Брас с нотка на „не този път“ в гласа, — но може би е добре да се посъветвате с адвокатата си.

Отговорът на Пиърс беше леко язвителен.

— Защото правите това, което е най-добро за мен.

Следователите излязоха и Пиърс затвори безмълвно вратата след тях.

Щом се озоваха на двора, Грисъм махна с ръка към съседната къща — огромна, подобна на ранчо сграда с гипсова мазилка.

— Трябва да се отбием у съседите.

— Късничко е.

Грисъм обясни какво му беше казал Пиърс за електрическия трион.

— Трябва ми този електрически трион веднага.

— Да не би да искаш да кажеш, че Оуен Пиърс е взел назаем триона на съседа си, за да нареже жена си?

— Възможно е да го е направил. Откъдето и да го погледнеш, този трион ми трябва.

Прекошиха добре поддържания двор с плодово дръвче — джудже кацнало в средата на кръг от тухли, заобиколен със слама. Брас натисна звънеца.

— Страшно ще ни се зарадват — каза Брас.

Но само след миг жена с червеникава коса на около трийсет години отвори вратата. Носеше джинси, маратонки и фланелка с надпис „Тичайте за здраве“ отпред. Имаше зелени очи, млечнобяла кожа, малко вирнато носле като заешка муцунка и питащо изражение. Но не изглеждаше раздражена.

От всекидневната се чуваше глухо гласът на Конън О'Брайън. Добре, помисли си Брас, не сме събудили никого.

— Обикновено не отварям, когато някой звъни толкова късно — каза тя. Гласът ѝ, макар и тих, беше властен. — Но съм ви виждала по-рано да се отбивате у съседите, а също и по телевизията... вие сте полицаите, които работят по случая Лин Пиърс, нали?

Брас вече беше извадил личната си карта, за да я покаже.

— Точно така, госпожо. Аз съм капитан Джим Брас, а това е криминалистът — следовател Гил Грисъм. Мел Чарлз вкъщи ли е?

— Мел е съпругът ми, аз съм Кристи Чарлз. — Усмивката ѝ изчезна. — Вкъщи е хаос. Имате ли нещо против да викна Мел тук?

— Съвсем не — каза Брас. — Няма да се бавим.

— Ще се радваме да помогнем с каквото можем. Лин е много готина, но мъжът ѝ... Е, отивам да извикам Мел.

Скоро Мел Чарлз изпълни касата на вратата. Жена му, застанала точно зад гърба му, попиваше всичко. Изглеждаше доволна, сякаш се радваше на посещението на полицията.

— Господин Чарлз — каза Грисъм — давали ли сте на заем на своя съсед, господин Пиърс, електрически трион?

— Преди няколко дена — отвърна Чарлз.

— А друг път давали ли сте му триона?

Чарлз се замисли за момент и после поклати глава.

— Дотогава не му е трябвал. Той си имаше собствен. Непрекъснато реже дърва.

— Защо му беше вашият?

— Каза, че неговият бил ръждясал и че не е имал възможност да си купи нов.

— Вие близки ли сте с господин Пиърс, господин Чарлз? Събирате ли се, излизате ли, услугвате ли си често с градинарски инструменти?

— Не. Само си кимаме. Кристи и Лин са приятелки, от време на време пият кафе заедно... но не бих казал, че сме близки.

— Явно сте гледали новините за изчезването на Лин Пиърс и за онова, което беше открито в езерото Мийд днес...

На лицето на госпожа Чарлз се изписа ужас.

— Нали не искате да кажете... че е използвал нашия трион, за да... О, Господи... извинете ме.

И изчезна. Брас каза:

— Жена ви е харесвала госпожа Пиърс.

Веждите му изскочиха над рамките на очилата в стил Бъди Холи.

— Говорите сякаш Лин е мъртва, капитан Брас.

— Фактите клонят натам, да.

Чарлз поклати глава, свил уста.

— Жалко. Господи, колко жалко. Тя беше наистина мила прекалено консервативна, но мила.

— Консервативна? — повтори Брас като ехо, спомняйки си, че сам беше използвал същата дума при разговора с Лори.

— Нали знаете, върнала се към християнството, консервативна колкото си ще.

— Ами господин Пиърс?

Свивайки рамене Чарлз каза:

— Ние всъщност не ги познаваме много добре. Но имам чувството, че той не от ония, които ходят на църква.

— Защо мислите така?

Чарлз явно се чудеше доколко е редно да сподели.

— Виждал съм разни съмнителни типове да се отбиват у тях.

— Можете ли да идентифицирате някой от тях?

— Има един... не искам да звуча като расист...

— Чернокож? Латино? Азиатец?

— Чернокож. С дълга къдрава коса, накити, бейзболна шапка, с козирката назад.

— Често ли?

— Не. Няколко пъти, когато жената на Пиърс я нямаше. Водеше си и различни жени вкъщи, когато Лин беше на гости у роднини или просто по църковни задачи.

Брас се намръщи.

— Различни жени? А не една и съща?

— Предполагам, че проститутки. И то вкъщи.

— Ами дъщеря му? Тя присъстваше ли?

— Тя не си стоеше много вкъщи, особено когато майка ѝ я нямаше.

Госпожа Чарлз се намеси. Беше се върнала и изтриваше очите си със салфетка, може би беше повръщала.

— Дъщерята какъв речник има само... но предполагам, че хората мислят така и за нашите деца.

Брас не беше изненадан, че семействата Чарлз и Пиърс не са близки — типично за кварталите на град, който растеше така бързо, както Вегас. Това беше едно от нещата, заради които Брас мразеше, че живее в най-бързо разрастващия се град на Щатите. През последните десет години населението бе нараснало с числеността на Минеаполис, а всекидневно го посещаваха толкова хора, колкото бяха жителите на

Солт Лейк Сити. Живееше в град на непознати — някои добри, други лоши, и един от тях беше убил и разчленил Лин Пиърс.

Мел Чарлз нямаше нищо против Грисъм да прибере електрическия трион като улика.

В колата на връщане Брас се обърна към Грисъм:

— Какво мислиш?

— Ако Пиърс е използвал този трион, всичкото чистене на света не е могло да махне кръвта. Луминолът ще покаже.

Но час по-късно Грисъм беше в кабинета си и говореше по телефона с Брас.

— С този трион не е рязано нищо друго, освен дърва.

— Господи — каза Брас. — Тоя тип Пиърс има отговор на всичко.

— Прекалено много отговори, Джим, и прекалено удобни. Не се отчайвай, това ни говори много.

— И какво ни казва? Електрически трион без кръв по него? Това не ни казва нищо, мамка му!

Грисъм каза търпеливо:

— Казва ни, че някъде има изчезнал трион... най-вероятно на дъното на езерото Мийд.

— Където никога няма да го открием. Но как реши...

— Трябваше да се досетя — каза Грисъм възмутено, — когато Пиърс само дете не ме заведе при оня съсед. Прати ни за зелен хайвер, Джим, като междуременно се опита да си създаде алиби. Обаче не се получи.

— Защото има трети трион ли? — Гласа на Брас беше пълен със скептицизъм.

— Не, има четири триона. Помисли си, Джим. Пиърс има някакъв древен ръждясал електрически трион. Не е използван отдавна. Но съседът го е виждал съвсем доскоро да реже дърва.

— Освен това има един чисто нов, още неразопакован трион.

— Да, на мястото на онзи, с който е била разфасована Лин. Онзи, който се предполага, че сега лежи на дъното на езерото.

Брас започна да схваща.

— И след като е метнал онзи трион в езерото, взел назаем от съседа... за да нареже малко дърва и да ни подведе.

— Именно. Да направи да изглежда така, сякаш в къщата на Пиърс не е имало трион след ръждясалия и преди неразопакования.

Брас се изсумтя мрачно.

— Е, Гил, ще те оставя ти да занесеш новото ни доказателство на областния прокурор. Това е една от най-косвените косвени улики, за които съм чувал.

— Не съм казал, че ще издържи в съда. Но е парченце от пъзела, а на нас ни трябва всички парченца, до които успеем да се доберем.

— Особено след като имаме само едно парче от Лин Пиърс. Виждаш ли вече картината на пъзела, който редиш, Гил?

— Мога да ти кажа, че Оуен Пиърс е нарязал жена си с липсващия трион.

— След като я е убил?

— Виж, това не мога да кажа — каза Грисъм.

— Жестоко. Ако успеем да докажем, че е нарязал жена си, но не и че я убил преди това, можем да го хванем за другото му престъпление.

— Какво друго престъпление? — попита Грисъм.

— Замърсяване на околната среда.

После Грисъм чу слушалката да се затваря.

[1] Популярен американски комик и телевизионен водещ на популярното „Късното шоу на Дейвид Летърман“ на телевизия „CBS“.

— Б.ред. ↑

[2] Популярен анимационен герой на Дисни — Б.ред. ↑

[3] Популярно предаване на живо на християнски теми. — Б.пр.

↑

11

Смяната на Катрин Уилоуз отдавна беше свършила, но тя още продължаваше да работи, когато умората изведнъж я връхлетя. Седеше на бюрото си и говореше с адвокат, и, което беше най-странно, идеята за това си беше чисто нейна.

Говореше с Дженифър Удс, юрисконсулт в „ISPN“ и тъкмо се беше представила. Жената, чийто глас беше нисък, самоуверен и професионален, не изглеждаше никак учудена или дори впечатлена, че ѝ звъни криминалист от полицейското управление на Лас Вегас.

— С какво мога да ви помогна, госпожице Уилоуз?

— Госпожице Удс, имаме заподозрян в убийство, който твърди, че е гледал телевизия по време на убийството.

— Наша програма, предполагам.

— Точно така.

— Кой ден, в колко часа?

Катрин продиктува от записките си:

— Четвъртък, 25-ти октомври, от пет и половина тихоокеанско време до полунощ, да речем.

— И какво ви трябва, госпожице Уилоуз?

— Първо програмата ви и второ, видеозапис, ако си водите архив. Както вече казах, проверяваме алибито на заподозрян в убийство.

Пауза, обмисляше ситуацията.

— Добре, госпожице Уилоуз, ето как стоят нещата. Трябва да ни изпратите писмено искане. Не е ли черно на бяло, за нас такава молба не съществува.

— Мога ли да я пратя по факса?

Мълчанието на адвокатката издаваше колебание.

— Можете да я пратите по факса, за да задействаме нещата, но не мога да ви дам никаква информация, нито видеозапис, преди да получим писмото по пощата.

— Разследваме убийство.

— Именно, госпожице Уилоуз. А ние сме юридическият отдел на голяма компания.

— Ще се радваме на всякаква помощ, която бихте ни оказали — каза Катрин, овладявайки яда си. Колкото и да ѝ се щеше да се разтичат, всъщност разбираше колебанието им: в този момент Катрин Уилоуз беше просто глас по телефона. — Ще ви пратя по факса молбата до десет минути, а утре ще я получите и по пощата. Какъв е вашият адрес и номерът на факса ви?

Удс ѝ ги каза и добави:

— Веднага ще се заема с това. Ще ви се обадя, щом разбере нещо.

Катрин издекламира всичките си телефонни номера и завърши с думите:

— Благодаря ви. Наистина правите голям жест, като се захващате с това.

— Не ви обещавам нищо.

После адвокатката затвори.

Пет минути по-късно Сара влезе рязко в стаята, с определено уморен поглед след поредната безкрайна смяна.

— Откри ли нещо?

Поклащайки глава, Катрин каза:

— Освен че дори и когато ми правят услуга, пак не ги обичам адвокатите.

— От телевизията ще помогнат ли?

— След като адвокатите им ги уверят, че няма опасност някой някога да ги съди, загдето са изпълнили гражданския си дълг, мисля, че да.

— А ние какво ще правим междувременно?

— Имам предложение: защо не си ходим?

Сара вдигна вежди и кимна.

— Добра идея.

— Склонна ли си да дойдеш час-два по-рано? Може би дотогава добрите духчета ще са ни лъснали ботушките. — Катрин се пресегна към чантичката.

— Добри духчета като Грег Сандърс — уточни Сара, докато вървяха по коридора към съблекалнята, — и Дан Хелпингстайн ли?

— Големи добри духове като тях, да.

И двете жени се прибраха да проспят деня, както правят знаменитостите на Вегас.

Градът беше загърнат със синята патина на здрача, а небето бе пронизано от нишки избеляло оранжево по хоризонта, накъсан от буцестия гръбнак на дремещ звяр, за какъвто напомняше тъмносинята планинска верига. Гъсти сиви облаци като заводски дим подканяха нощта.

Облечена със стилно черно кожено яке, тюркоазена блуза, нови черни джинси и черни остри ботушки, Катрин Уилоуз пресече бодро паркинга. Чувстваше се освежена, отпочинала и готова да се захване отново с разследването на убийството на Джена Патрик. Все още не си беше признала, че този случай има особено значение за нея, че се беше развълнувала от това как една млада жена, решила да започне друг живот, е направо лишена от него преждевременно.

Взе Сара от стаята за почивка, където криминалистката с кестенява коса милостиво изпращаше кафето за дневната смяна на заточение през сифона на мивката.

— Здравсти — каза Сара.

— Здравсти — отвърна Катрин. — Да видим какво са направили добрите духчета.

— Да започнем с Грег, а?

Катрин кимна.

— Почваме с Грег.

Грег Сандърс се беше надвесил над модерната си апаратура. Господи, колко е млад, помисли си Катрин. С тази щръкнала коса и палава усмивка приличаше повече на хлапе, отколкото на талантлив учен. Въпреки това талантът му беше безсъмнен.

Катрин застана срещу стройната фигура в синя престилка, а Сара, все още леко сънена, се подпря на плота. За тях двете това си беше сутрин, в края на краищата.

— Какво си ни приготвил? — попита Катрин.

Сандърс прегледа някакви листа и се усмихна, което можеше да означава както провал, така и успех — с него човек никога не знаеше.

— Ще започна отзад напред. Фалшивите брада и мустаци, които открихте в къщата на Липтън, сещате ли се? От човешки косми са.

— Косми от човешки скалп — уточни Катрин.

Сара се намръщи, не можеше да разбере за какво говорят.

Сандърс продължи мисълта на Катрин.

— От коса от човешки скалп се правят най-качествените перуки.

— Извади два плика, които съдържаха брадата и мустаците.

— Добре — каза Катрин, разбирайки какво има предвид Сандърс, но не съвсем. — И какво следва от това?

Той разпери длани.

— Ами, космите на брадата и мустаците от дрешника на Липтън не отговарят на нито едни от космите, които донесохте от „Дрийм Долс“.

— Наистина ли?

Той вдигна малък плик, в който имаше един-единствен кафяв прав косъм.

— Да. Този например е от клуба и го идентифицирах като косъм от перука, но от евтините... не е човешки косъм, а изкуствен.

— Добре — каза Сара, все още неподготвена да разгълкува тази информация. — И какво друго?

Сандърс им показва още два плика за доказателства.

— Бутилката с лепилото и кутията за обувки, в която намерихте всичките тези неща? Единствените отпечатъци по нея са на жертвата, Джена Патрик.

Сара вдигна рамене.

— Значи Рей Липтън или е носил ръкавици или е забърсал бутилката и кутията.

Сандърс вече клатеше глава.

— Не е много вероятно.

— Защо? — попита Катрин.

— Няма следи от забърсване, а само множество ясни отпечатъци. Отпечатъците на Патрик щяха да са размазани, ако кутията е била забърсвана. Струва ми се, че само Джена Патрик се е докосвала до тези вещи.

— Добре — каза Катрин. — Значи Рей Липтън не ги е пипал. Може би това са някакви други фалшиви мустаци и брада, колкото и невероятно да звучи... Ами задната стая в стриптийз клуба?

— Да — каза Сара нетърпеливо. — Някакви следи от нашия човек там?

Сандърс въздъхна, отпи глътка кафе и поклати глава.

— Донесохте ми цял тон улики. Мога да ги преглеждам чак до пенсия. Знаете ли, не съм и предполагал, че женските пубисни косми могат да бъдат такава досада.

Сара направи физиономия.

— Благодаря за откровението, Грег.

— Както и да е, нито един от отпечатъците не е на Рей Липтън. Няма и негови косми.

Сара изведнъж се оживи, най-сетне разсънена.

— Почакай, Грег. Какво искаш да кажеш? Че Липтън не го е направил?

— Не съм казал това. Все пак остава видеозаписът, нали?

— Тая работа започва да става леко съмнителна — обади се Катрин.

След като отпи още една глътка кафе, Сандърс вдигна едновременно вежди и рамене и заобяснява:

— Не че Липтън не е могъл да го направи, но просто няма никакви истински доказателства от стриптийз клуба, че го е направил, с изключение на записа от охранителната камера. И ако мислите, че това не е той на касетата... какво се оказва тогава?

Сара се обърна към Катрин:

— Какво се оказва?

— Ами какво? — каза Катрин. — Че се връщаме в изходна точка: трябва да открием доказателства, че Липтън го е направил... или доказателства, които го оневиняват.

— И да се надяваме, че сочат към някой друг — каза Сара. — Грег, имаш ли още нещо за нас?

— Отпечатъци от пръсти, огромно количество. Косми, влакна и ДНК. Само дето не знаем на кого са. Трябват ми проби от танцьорките и от клиентите.

Катрин поклати глава.

— Имаме списък на клиентите, които са били там, когато е открит трупът. О'Райли и Вега ги разпитаха и им взеха отпечатъци. Може би от дневната смяна могат да ни помогнат и да съберат малко материал.

— Няма да е лошо — подкрепи я Сандърс. — А що се отнася до клиентите, които може да са били там по-рано през деня или нощта —

продължи тя — или, още по-важно, тези, които са се измъкнали преди тялото на Джена да бъде намерено... няма начин да ги проследим.

— Освен ако не са редовни клиенти — каза Сара, — и ако оня тип, Капа... какво му беше името, не ни насочи към някои от тях.

— Капелос — каза Катрин. — Може и да помогне. — Набра по мобилния си телефон детектив Ерин Конрой и обяви:

— Трябва да посетим „Дрийм Долс“ още веднъж.

— Да не би да имаме следа?

— Може и да имаме, след като поразпитах още малко... Чакай ни със Сара там и ще ти разкажа, като се видим.

Петнайсет минути по-късно се срещнаха с детективката на почти празния паркинг пред стриптийз клуба. Шикозният надпис „Дрийм Долс“ танцуваше неоновия си танц за отсъстващите посетители.

— Защо е такова мъртвило? — зачуди се Сара на глас.

Катрин огледа празните места за паркиране.

— Ранна вечер е, обикновен работен ден.

И въпреки това паркингите пред стриптийз клубовете във Вегас рядко бяха празни, независимо от часа.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш — попита Конрой със свити устни, — защо се връщаме на тази прекрасна сцена на престъпление?

— Рей Липтън — каза Катрин тихо — може и да не е нашият човек.

Приближи се някакъв мустанг кабрио и мъжът в него подвижна на трите жени на паркинга, най-вероятно вземайки ги за стриптийзборки на път за работа. После мина ниско БМВ с надънена музика, от която прозорците на по-старите сгради наоколо се раздрънчаха.

— Липтън не е нашият човек? — попита Конрой в недоумение.

Катрин поклати глава. Конрой се намръщи.

— Защо, по дяволите? Хванат е черно на бяло на касетата.

— Онова може и да не е той — призна Сара. — А ако е бил той, някак е успял да не остави нито един отпечатък.

— Вие криминалистите да сте чували за ръкавици? — попита Конрой.

— Не е толкова просто — каза Катрин.

Разказа на Конрой как Грег тълкува уликите и как Хелпингстайн е подсилил предварително записа, при което появилата се фигура не съответства напълно на тази на Липтън.

Конрой попита доста унило:

— Някакви предложения?

Катрин каза:

— Аз и Сара ще вземем кръв и косми от танцьорките, та си помислих, че може би ще искаш да ги разпиташ повторно.

— Да — каза Конрой. — Май е добра идея. Но дали не трябва да си поговорите малко повече със собственика.

Конрой помогна на двете криминалистки да извадят оборудването от тахото и после се отправиха към клуба. Катрин, следвана от Сара и Конрой на почтително разстояние, се приближи към Тай Капелос, който се разпореждаше зад бара. Беше облечен като че ли със същата бяла риза с дълги ръкави от предната вечер.

— Здравсти, Тай — каза тя.

— Здравсти, Кат... знаех си, че не можеш дълго без нас. Липсвах ти, нали?

— Така си е, Тай — каза Катрин. — Ти си неустоим.

В клуба беше тихо. Само няколко момчета на колежанска възраст киснеха близо до сцената, а по масите тук-там седяха мъже с костюми и връзки — дали конгресни туристи или местни бизнесмени „на делова среща“, Катрин не можеше да определи. Слава Богу, че музиката не свиреше. Червея си беше в кабинката, преглеждаше дискове и търсеше парчета, напомняйки й на Грег Сандърс, когато изследваше улики. В момента на сцената нямаше танцьорки.

— Ей, Тай — каза Катрин. — Добре, че нямам акции в проспериращия ти бизнес.

Капелос вдигна рамене.

— Време за почивка, Кат. Знаеш как е. Момчетата се преобличат отзад.

— Това ли е всичко, Тай?

Доброто му настроение изчезна и той й отговори шепнешком.

— Нищо друго не убива бизнеса така както убита танцьорка.

— Със сигурност. Твоите ценители на красотата обичат дискретността. Има ли убийство, никога не знаеш кога ченгетата ще се появят пак.

— Ти го каза, Кат, не аз... Шерифът поне имаше благоразумието да ни прати хубави полицайки.

— Ти си все така галантен, Тай — каза тя и обясни каква беше целта на посещението им.

— Разбира се, давайте — съгласи се Капелос.

Катрин се обърна към Конрой, която я погледна многозначително. Криминалистката кимна едва забележимо, разбрала намека и каза:

— Вие двете тръгвайте... аз ще ви настигна.

Конрой се усмихна леко и заедно със Сара тръгнаха към коридора отзад.

Катрин насочи отново вниманието си върху Капелос и попита:

— Коя от танцьорките ти носи най-много пари?

Той вдигна рамене, лъскайки една чаша.

— Е, хайде де, Тай, аз да не съм от финансовото разузнаване. Не искам да правя мръсен номер на никого, най-малкото пък на теб. Искам само да знам дали Джена е имала завистници.

Отново повдигане на рамене, този път по-дружелюбно.

— Да, може и така да се каже... Тя беше наистина сладка, ако ме разбираш, държеше се не принудено. Изкарваше доста добри пари дори преди да си направи пластичната операция на циците, която излезе много успешна и я направи още по-търсена. Това не се харесваше особено на някои момичета. Знаеш как е.

Катрин знаеше, че животът на Джена в „Дрийм Долс“ не ще да е бил лесен. А като сложим и ревнивия приятел, Джена едва ли е била много щастлива. Нищо чудно, че е искала да се махне.

— Джена говорила ли е някога за напускане?

Капелос махна с ръка, омаловажавайки въпроса.

— Разбира се. Като всички.

— Значи не си взимал насериозно приказките ѝ за напускане.

— Въпросът е дали тя самата ги е взимала на сериозно. По дяволите, знаех, че гаджето ѝ Липтън иска тя да се махне... въпреки че той се запозна с нея именно тук... Тя обикновено отваряше дума за това, след като се бяха карали. „Може би Рей е прав, може би тук наистина се продавам като проститутка.“ Много отдавна се научих да не хващам вяра на такива приказки. Това са объркани момичета, нали

знаеше, Кат... с ниско самочувствие, често са наркоманки, много от тях са жертви на кръвосмешение.

— Джена взимаше ли наркотици?

— Не знам за личния ѝ живот. Не е нужно да ти казвам, че не разрешавам такива боклуци тук, където е моят бизнес. Но какво правят в свободното си време, как си харчат парите, които изкарват, това си е тяхна работа.

— Джена някога да е споменала, че с Липтън ще се женят?

— Да, обаче реших, че само си говори, за да задържи Липтън на куката. Е, вярно, че е избухлив, но изглежда добре и има успешен малък бизнес.

— Значи мислиш, че е искала да се омъжи за него?

— Да, но предполагам, че е смятала да поработи още няколко години и да спести малко парици, нейни си собствени, преди да напусне шоубизнеса и да се превърне в машина за правене на деца.

— Тя казвала ли го е? Намеквала ли е, че Липтън иска голямо семейство?

— Да. Щеше да бъде обикновена домакиня, по нейните собствени думи. Виж, не е нужно да ти казвам, че „Дрийм Долс“, та дори и по-излъсканите клубове като „Шоугърл Уърлд“ и „Олимпик Гардънс“ далеч не са Бродуей или Холивуд... но все пак си е шоубизнес, а Джена беше звезда в своята малка вселена... Трудно се обръща гръб на такава слава.

— Но нали Джена все пак е искала да се омъжи за Рей — повтори Катрин, притискайки Тай. — Ако не сега, все някога.

Капелос разпери ръце.

— Никой не знае. Да познаваш някого, който да говори за женитба и да е с всичкия си?

Изведнъж лицето на нейния бивш съпруг Еди изскочи в паметта ѝ като клоун на пружина. Тя поклати глава, за да се отърси от образа.

— Абсолютно — каза Капелос, разбирайки погрешно жеста като съгласие.

Катрин реши, че не си струва да го поправя.

— Коя от танцьорките според теб ненавиждаше Джена най-много?

Капелос се възмути.

— По дяволите, коя ли не! Вече не е като едно време, когато вие, момичетата, се поддържахте една друга. Тия сега по-скоро ще се заплюят в лицето, отколкото да си кажат „здрассти“. Бизнесът е попечеливш, отколкото когато ти напусна, Кат. Някои от тези момичета изкарват по шестцифрени суми.

Катрин примижа. Добре ли чу?

— Сериозно?

— Сериозно като инфаркт... и Джена беше едно от тези момичета. Гледаше си добре работата, правеше сериозни пари в зелено, но това за нея не беше нищо необичайно... Когато работеше в Лос Анджелис, порно продуцентите я преследваха непрекъснато.

— Тя проявяваше ли интерес?

Замисли се и между дебелиите му вежди се появи бръчка.

— Честно казано, струва ми се, че може и да се е въртяло в главата ѝ. Каза ми, че някои от топ момичетата в секс индустрията работят няколко години и после се оттеглят като милионерки.

— Липтън знаеше ли, че тя обмисля порно кариера?

— Ако е знаел, тогава...

— Тогава какво, Тай?

— Щях да кажа... че е щял да я убие.

Приковаха поглед един в друг за няколко дълга мига, после Катрин се усмихна насила и каза:

— Благодаря, Тай. Отивам отзад да им помогна. Знам, че детектив Конрой ще има още въпроси, най-вероятно за редовните клиенти. Ще се радвам ако и с нея си толкова откровен, колкото с мен.

Капелос се ухили.

— Никакъв шанс, Кат, никакъв шанс.

Тя се закикоти, а Капелос прикова вниманието си върху едно от колежанчетата, което се беше приближило до бара.

Катрин се промуши през завесите в края на коридора и прекрачи в обратната страна от живота в „Дрийм Долс“.

Гримьорната беше много по-светла от тъмния бар и ѝ трябваша няколко минути, за да привикнат очите ѝ. Когато звездичките се разпръснаха, откри, че помещението беше по-дълбоко, отколкото си спомняше. Беше дълго около девет метра, с място за девет малки тоалетки покрай всяка от двете стени. От средата на тавана висяха глобуси, прикрепени върху четири вентилатора. Тай най-сетне се беше

отървал от онези флуоресцентни лампи, които боядисваха танцърките в призрачно бяло, помисли си Катрин. Стените в пастелно зелено правеха стаята мека и приветлива в сравнение с тъмнината, властваща отвъд тежките завеси.

Конрой стоеше в далечния ляв ъгъл и разпитваше гъвкава танцърка с шоколадова кожа, облечена само с червена прашка с пайети. Почти по средата на дясната стена Сара взимаше кръвна проба от блондинка в червени бикини, пищно момиче на около дваайсет.

Още седем или осем жени стояха наоколо, повече или по-малко разсъблечени и никоя от тях ни най-малко не се притесняваше от голотата си, нито дори забелязваше трите напълно облечени жени сред тях. Безмилостното осветление разкриваше целулит, белези от бременност и други несъвършенства, които слабата синкава светлина навън прикриваше. Телата на някои бяха покрити с лъскав слой пот, от което Катрин заключи, че доскоро са танцували.

Една червенокоса жена с бюст, който беше толкова истински, колкото и цвета на косата ѝ, закрачи напред на тънки остри токчета, които я правеха метър и осемдесет висока. Около трийсет, дори трийсет и пет... направо древна за тази професия, както Катрин добре знаеше, пищната танцърка имаше студените очи на ветеранка и тясно и остро лице с малка кръгла устица, която изглеждаше постоянно нацупена. Приблужи се, бършейки се с голяма бяла кърпа за плаж и каза:

— Ти с тях ли си?

Кимна към задната част на стаята. Катрин също кимна, представи се и добави:

— От криминалния отдел. А вие сте?

— Бясна... Благодаря, че попитахте. — Тя уви кърпата около тялото си като саронг, взе пакет цигари от близката тоалетка и запали. Издиша и каза: — Чудех се кога ли ще свършите тук, та да можем ние да започнем отново да изкарваме пари.

Без да обръща внимание на войнственото настроение на стриптийзьорката, Катрин попита:

— Казах ви името си, а вашето е...?

Вирнала брадичка, танцърката каза гордо:

— Белинда Пищната.

Катрин се изсмя на глас.

— Това случайно да не е артистичен псевдоним?

Червенокосата се огледа, увери се, че никой не чува, и прошепна:

— Пат Хенсли.

— Другите момичета не знаят ли истинското ви име?

— Не сме толкова близки. Обичам личният ми живот да си е лично мой, това е всичко... Имам да храня мъж и две деца.

Катрин приседна на ръба на една тоалетка.

— Значи парите са попресъхнали тук?

Разтърсвайки своята огненочервена грива, танцърката каза:

— И преди беше доста трудно да се изкарват пари, докато Джена беше жива... Тук не е точно „Фламинго“^[1], нали разбирате. Но сега...

— Как е сега?

— Кой би си мечтал да иде в клуб, където е извършено убийство? Джефри Дамър може би? Или Тед Бъни? А тези двамата не ходят много-много по клубове напоследък. Прибави и ченгетата, дето се мотаят тук нонстоп, откакто Джена хвърли топа.

Направо да се разчувства човек.

— Е, има някакви клиенти навън. Пък и още е рано.

— Предполагам, че толкова ще си останат цяла нощ.

Бързайки да използва, че танцърката се е разприказвала, Катрин попита:

— Случайно да имаш представа колко е изкарвала Джена Патрик?

Хенсли се изсмя презрително.

— По дяволите, не. Шегуваш се, нали?

— Значи и ти си докарваш добри пари?

Като посочи с добре поддържания си маникюр към деколтето си, танцърката отвърна:

— Ако познаваш поне малко този живот, бъди сигурна, че докато си ги имам тези двенките, винаги ще изкарам по нещо.

— А да знаеш дали Джена Патрик беше истинското ѝ име?

Войнственото настроение изчезна.

— Да, това беше истинското ѝ име. Звучеше добре. Сега много стриптийзърки се казват Джена, това е модерното име за порно звезди.

— Значи ти знаеше, че това е истинското име на Джена, но тя не знаеше твоето?

— Ей, само защото ме боли сърцето за бизнеса, да не си мислиш, че се радвам, дето Джена вече я няма. Истината е, че бяхме приятелки. Разбирам се и с нейната съквартирантка.

— Тера Джеймсън ли имаш предвид?

— Точно така. Виждала ли си я как танцува? Тя е висока класа. Родила се е със страхотен балкон, учила е балет и други глупости. Да, преди Тера да отиде в „Шоугърл Уърлд“, ние трите си бяхме доста гъсти.

Катрин хвърли един поглед към Конрой, която продължаваше да говори с афроамериканката.

— Детектив Конрой говори ли вече с вас?

Танцърката вдигна рамене.

— Миналият път, когато идвахте.

— А сега не?

— Не, защо?

— Бях останала с впечатлението — каза криминалистката — че момичетата тук не са толкова близки.

Пат кимна.

— Това е доста вярно, но аз съм нещо като... лъвицата майка. И ние трите, Тера, Джена и аз, киснехме доста заедно. Ходехме на пазар, от време на време закусвахме заедно след работа, такива неща.

— Колко добре познаваш приятеля й?

— Рей Кибритлията ли? Съвсем слабо — Пат се усмихна кисело.
— Малко бях учудена, когато Джена се хвана точно с него.

— Учудена? Защо?

Танцърката отново се огледа, за да се увери, че никой не чува.

— Никога не съм знаела какви са точно отношенията между Джена и Тера, не съвсем...

Катрин кимна, въпреки че нямаше представа с какво се съгласява.

— ... но предполагам, че... нали разбираш...

Антените на криминалистката потрепнаха, докато казваше:

— Не... не разбирам.

— Понеже Тера нали беше лесбийка, предполагам, че и Джена е същата. Затова и бях толкова учудена, когато Джена се хвана с Липтън. Искам да кажа, не знаех, че Джена е бисексуална, ама на кой му дреме. След като й е гот...

Катрин заби поглед в танцърката.

— О, мамка му — каза Пат, очите ѝ станаха големи като бюста ѝ.
— Вие да не би да не знаехте, че Тера е с такива наклонности, а?

— Не беше ставало дума досега. Знаехме само, че са живели заедно. Но никой не беше споменал за връзка между двете, освен че са съквартирантки.

— Не сте ли говорили още с Тера?

— Говорихме. Но тя не обели и дума за това.

Танцърката вдигна рамена.

— Е, дори и в днешно време хората невинаги го афишират.

„Ти обаче знаеш, че тази бисквитка със сексуална информация ще доведе до ново посещение на апартамента на Тера Джеймсън“, помисли си Катрин.

Криминалистката реши да продължи да упорства. В края на краищата Пат беше близка приятелка на загиналата.

— Имаш ли някаква представа кой би могъл да завижда на Джена, независимо дали тук в клуба или... знам ли, може би някой близък до Липтън? Може би някой негов колега в строителната компания?

Пат се огледа бавно из помещението.

— Тук в „Дрийм Долс“? Всички тези момичета, които не са успели да спестят за нови цици, ѝ завиждаха. А нейните станаха много хубави... Аз отделям за ремонт и на моите.

Катрин обходи с поглед съблекалнята и осъзна, че думите на Пат важаха за всяка от останалите танцърки. Това означаваше, че ако Липтън наистина е невинен, няма да им липсват заподозрени.

Сара се присъедини към тях и огледа Пат.

— Готова ли си да дадеш проби в кабинета?

Пред очите на Катрин, Пат Хенсли изчезна и на нейно място застана Белинда Пищната, завърнала се в цялото си предизвикателно великолепие.

— За какво ви е притрябвало и това? Не ви ли стига дето ни пречите да си изкарваме прехраната?

Сара сви устни.

— Можеш да го направиш или по собствено желание или ние ще изкараме заповед от съда. Направиш ли го сега махаме ти се от главата. Изборът си е твой.

Звездата стриптийзъорка Белинда Пищната изнесе цял спектакъл, преди да се съгласи да последва Сара отзад и да даде кръвна проба. Обръщайки се незабелязано към Катрин, Пат надзърна иззад маската на Белинда и прошепна:

— Да не забравят коя е истинската дива в тая помийна яма.

Докато Конрой и Сара си вършеха работата, Катрин се върна в малката стаичка, където беше станало убийството. Със своето швейцарско войнишко ножче криминалистката преряза жълто-черната лента, ограждаща местопрестъплението и отвори вратата. Топла застояла миризма на спарена стая блъсна Катрин в лицето, сякаш нито атом въздух от климатика не беше проникнал през печата на полицията.

Надяна гумените ръкавици и влезе вътре. Нещо им убягваше — нещо важно, помисли си тя, и може би точно тук вътре беше пропуснатото...

Застанала на прага на убийството, Катрин видя как е станало.

Липтън — с фалшива брада и мустаци, тъмни очила, нахлупена ниско шапка, надписът „Липтън Кънстракшън“ на якето му се откроява с тъмни червени букви на синкавия фон — върви надолу по коридора, води Джена Патрик по познатата пътека към стаичките за танци в скута. Гола, само по ефирна прашка в бледо виолетово, Джена го следва на няколко крачки, на красивото ѝ лице грее усмивка на недоумение, докато се чуди защо приятелят ѝ предизвиква съдбата като идва тук. Все пак Джена се възбужда от това, че той е готов да се дегизира, за да бъдат заедно тук, на това вече забранено за него място, „Дрийм Долс“...

Влизат в малката стаичка, той сяда на стола и Джена затваря вратата. Тя отива при него, може би дори се целуват. Той, в края на краищата, не е обикновен клиент. Джена се завърта, сядва в скута му и започва да се извива в такт с музиката, която се процежда през колоните, докато зад гърба ѝ той си слага ръкавици, изважда електрическия кабел от джоба си и в критичния момент го прекарва през главата ѝ и го увива около тънката ѝ шия.

Стяга го здраво. За секунди прекъсва притока на кръв към каротидните артерии. Тя се мъчи да го хване, очите ѝ се оцъклят от страх и болка и предателство и мъка, но е прекалено късно... На практика в безсъзнание, мозъчната смърт вече е на няколко кратки

минути, тя спира да се бори, когато електрическият кабел свършва ужасното си дело. Липтън седи тихо и я гледа как умира.

Когато е мъртва, паднала на пода, той трябва само да стане и да прекоси бара, да излезе през вратата навън в студената нощ, където го чака нов живот, където ще намери някоя друга жена, която няма да излъже очакванията му и няма да води такъв мизерен, отблъскващ начин на живот.

— Добре ли си? — попита Конрой.

Катрин се отърси от картината в съзнанието си. Дори не беше чула детективката да идва зад гърба ѝ.

— Да, добре съм. Просто се чудех как е станало.

Сара излезе в коридора.

— Четири от момичетата ги няма, но са на работа утре. Можем да отскочим до тях или да се върнем утре.

— По-добре утре — каза Конрой, докато трите жени обсъждаха нещата в коридора. — Имам си достатъчно работа засега.

— Нещо интересно? — попита ги Катрин.

Конрой вдигна рамене.

— Трудно е да се каже. Танцърката, която говори с теб... — Тя погледна бележките си... — Белинда Пищната, известна също и като Пат Хенсли?

— Е и?

— Тя изкара най-вече някои неща, в които може би си струва да поровим. Особено, ако все още имаш съмнения за Липтън.

— И по-точно, че Тера Джеймсън е лесбийка — каза Катрин, — а Джена бисексуална.

— Ами — каза Сара, приемайки информацията мимоходом. — Мисля, че трябва отново да се отбием у съквартирантката.

— Да — каза Конрой. — Това е жестока идея — детективката изпусна дълга въздишка. — А как мислите, да пуснем ли Липтън? Сигурни ли сте, че не е човекът?

— Съвсем не е сигурно — каза Катрин. — Имаме Джена, която може да е имала любовна връзка със своята съквартирантка, но Тай ми казва, че Джена е била ухажвана от някакви порнографи от Лос Анджелис, които ѝ предлагали света на син филмов поднос. С изключение на задръстеното му алиби и касетата от охранителната камера, всичко при Липтън е много съмнително... и ако този спец,

който сме хванали да работи върху касетата каже, че това все пак не е Липтън, тогава...

— Това всъщност не отговаря на въпроса ми — каза Конрой. — Пускаме ли го на свобода или не?

Катрин се замисли. После попита:

— Колко време можете да го държите?

— Без да повдигаме обвинения ли? — Сега Конрой се замисли. — Може би срокът изтича. Щеше вече да е на улицата, ако беше поискал адвокат.

Сара попита:

— Можете ли да го задържите като свидетел?

Конрой разпери пръсти.

— Как? Ако Рей не е бил там, значи не може да е свидетел, а ако е бил там, това го превръща в основния ни заподозрян. Дами, по-добре поговорете с нашия видео експерт и разберете какво е положението.

След малко повече от половин час, с благословията на детектив Конрой, Катрин отново се намираще в стаята за разпити заедно с Рей Липтън. На масата пред нея стоеше средно голяма кутия за доказателства с капак.

Строителният минимагнат имаше ужасен вид. Последните четирийсет и осем часа изглежда го бяха сдъвкали, очите му бяха зачервени, подути и застинали в празен поглед, който издаваше, че не е съвсем сигурен къде точно се намира. Не се беше бръснал, нито къпал и излъчваше тежката кисела миризма на пот, неизбежна, когато човек живее в едни и същи дрехи в една и съща клетка прекалено дълго. Стоеше сам на масата с клюмнала глава. Въпреки че беше физически много по-дребна, криминалистката сякаш бе надвиснала над него.

Гласът му беше нисък и дрезгав, сякаш не бе пил вода от последния път, когато го бяха видели.

— Трябва ми адвокат, нали?

— Ако искате, ваше право е да се обадите по телефона.

В едната си ръка Катрин държеше факс от Дженифър Удс от правния отдел на „ISPN“. Освен строго напомняне да пусне писмото, Удс беше пратила списък на всички предавания от обед до среднощ на 25-ти октомври 2001 година. По „Федекс“ пътуваше видеокасата.

— Но преди да се обадите — добави Катрин, — бих се радвала да поговорим още малко за това ваше алиби.

— Нямам никакво алиби. — Той поклати глава. — Казах ви, госпожице Уилоуз, бях си сам вкъщи и гледах мач.

— Точно за това говоря, господин Липтън. Мачът може да ми помогне да ви намеря алиби.

Той вдигна поглед.

— Будалките ме, нали?

— Съвсем не, господин Липтън. Няма да ви оневини, но ще е добро начало. Така... кога казвате, че сте започнали да гледате мача?

Липтън вдигна рамене.

— Мачът започна в пет и половина. Прибрах се около седем, взех душ, пъхнах нещо в микровълновата за вечеря, сигурно съм седнал пред телевизора около седем и половина. Второто полувреме беше почнало. Както вече казах, Питърсън отбеляза фийлд гол, после тоя тип, за който никога не съм чувал, улови топката след кикоф за тъчдаун.

Катрин погледна листа в ръката си. Според „ISPN“ Доминик Роудс беше уловил топката след кикоф и отбелязал тъчдаун 4 минути и 50 секунди преди края на третата четвърт. Това беше станало в осем без двайсет и шест тихоокеанско време.

— Името Доминик Роудс говори ли ви нещо?

Лицето на Липтън светна.

— Да, това е човекът.

— И после какво?

— След няколко минути „Чийфс“ отбелязаха тъчдаун. Беше страшно полувреме... мисля, че имаше четири тъчдауна само четвъртата четвърт.

— Спомняте ли си по колко тъчдауна имаха двата отбора?

— По два — каза той уверено. Но после изражението му се помръкна. — Всъщност... бихте ли ми казали нещо?

— Ще опитам.

— Каква ми е ползата от всичко това?

— Мачът са го излъчвали директно, нали?

— Да. Разбира се. Не си падам по ония тъпи записи със закъснение.

— А вие записахте ли го?

Това изглежда изобщо не му беше хрумнало. Липтън поклати глава.

— Е, аз самата съм съвсем сигурна в това — му съобщи Катрин. — Във видеото ви нямаше касета, а проверихме всички видеокасети у вас и мачът не беше записан на никоя от тях. Трябва да сте го записали, да сте го гледали и да сте се отървали от касетата преди пристигането на полицията. И по-важното, трябва да сте предвидили, че ще ви попитаме за подробности от мача и трябва да сте били подготвен за нашите въпроси. Не е невъзможно, но в реалния живот, във времевата рамка, за която говорим, е твърде невероятно.

Погледът му се оживи.

— Това означава ли, че най-сетне съм свободен?

Катрин му се усмихна със съжаление и поклати глава.

— Все още не. Продължаваме да работим по касетата от охранителната камера.

Строителят въпреки това запази обнадежденото си изражение.

— Не се тревожа, онова на касетата не съм аз, защото не съм бил там... Вие самата също не мислите, че онова съм аз, нали, госпожице Уилоуз?

Като хвърли бърз поглед към стената от двойно огледало, зад която знаеше, че Сара и Конрой наблюдават, тя отби въпроса:

— Тук не става въпрос за моето мнение.

— Разбира се, че става. Не можете да ме убедите, че вашите хора не разглеждат доказателствата от определена гледна точка. Всеки знае, че инстинктът е също толкова важен, колкото и фактите.

Катрин знаеше, че Гил Грисъм не би се съгласил, но каза:

— Да кажем просто, че не съм убедена нито в едното, нито в другото.

Това леко попари ентузиазма му.

— Освен това очаквам от вас обяснение на ето какво. — Тя повдигна капака на кутията, която съдържаше пликите с доказателства от къщата: брадата, мустаците, лепилото и кутията от обувки.

Липтън ги погледна, без да докосва нищо. Вдигна рамене.

— Това са неща на Джена.

— Брада и мустаци?

— Да, от нейната сценка.

— Нейната сценка?

Липтън кимна небрежно.

— Често го правеше... слагаше си тия неща и танцуваше из бара, облечена като мъж на възраст. Не излизаше на сцената, нали разбирате. Докато още танцуваше някое друго момиче, Джена просто се появяваше в клуба, един вид тайно. — Той се ухили и разтърси глава при спомена. — Всички се хващаха.

— Наистина ли?

— О, да. Правеше го много добре. Отъркваше се в тия типове, докато се придвижваше из бара, вбесяваше ги, защото я мислеха за някой дърт педал, който се надява да му излезе късметът. Най-накрая стигаше до сцената и се качваше при момичето, което танцуваше там, и се отъркваше цялата в нея.

— Тъхъ.

— Това беше единствената част от танците ѝ, която ми харесваше. Вижте, другата танцорка се преструваше на вбесена от стареца и си тръгваше от сцената... и тогава този „старец“ започваше да се разсъблича. И когато тъпанарите най-сетне разбираха, че малко преди това са отблъснали точно нея, побесняваха. Всичките бяха в краката ѝ.

— Това сигурно ви е действало възбуждащо — каза Катрин.

— Не — отрече Липтън и поклати глава. — Тъкмо обратното. Това не беше евтина игра на секс. Сценката ѝ беше... нещо като огледало на обществото. Джена обичаше да показва такива работи. Тя беше умна, нали ме разбирате, и усещаше нещата. Не отблъсквай хората, преди да ги опознаеш. Много тънък намек, ама имаше адски повече значение, отколкото просто разсъбличането на Джена. Както вече казах, само това харесвах в работата ѝ.

— Защо никой не спомена за тази сценка досега?

— Не я беше играла от доста време. След като си направи... как да кажа, разкрасителната операция, вече не ѝ беше толкова лесно да се преструва на мъж... Това оневинява ли ме?

— Не.

Лицето му помръкна. Тя продължи.

— Трябват ми доказателства, че наистина е имало такава сценка.

— Оня тип Капелос ще ви каже.

— Ще му се обадя веднага и ще разбера — каза тя. — Нали ви казах още в началото, господин Липтън.

Сега погледът на заподозрения спря между надеждата и отчаянието.

— Ако сте невинен — каза тя — ще го разберем и ще хванем истинския убиец.

— Не заради мен... — каза той.

Тя не го разбра. Изражението ѝ питаше: Какво значи това?

— Заради Джена.

[1] Казиното с най-стара слава в Лас Вегас. — Б.ред. ↑

Докато Грег Сандърс обясняваше на Катрин Уилоуз и Сара Сайдъл своята версия за космите, Гил Грисъм в широка тъмносива риза с дълги ръкави и черни спортни панталони крачеше по коридора с папка в едната ръка, токовете му чаткаха тихо по покрития с плочи под. Най-сетне стигна крайната си цел и почука на врата, на която е релефни бели букви беше изписано „Капитан Джеймс Брас“.

— Отворено е — чу се приглушен глас от другата страна. Грисъм влезе и дари Брас с момчешката си усмивка.

Детективът седеше в огромен сив стол зад чиновническо сиво метално бюро.

Кабинетът беше добре осветена малка стая. Етажерки за папки запълваха лявата стена, а дясната беше почти изцяло покрита с черна дъска, под която имаше масичка с купчини документи. Бюрото на Брас, обаче, беше подредено и на него имаше само една отворена папка, телефон и снимка на дъщеря му Ели.

— Шик — каза Грисъм.

— По конкретен повод ли идваш или просто искаш да ме разведриш тази вечер?

Грисъм остана прав пред Брас, пренебрегвайки празния стол, и постави собствената си папка върху онази, която Брас беше разглеждал внимателно.

— Това са резултатите от токсикологичните изследвания на нашия торс: няма наличие нито на наркотици, нито на алкохол.

— Тяло на добър християнин — каза Брас, вдигайки вежда към папката. — Но дали е Лин Пиърс?

— Все още чакаме ДНК потвърждение. Репликирането на ДНК — то, многократното й затопляне и охлаждане отнема време.

Брас кимна, остави папката и се втренчи в криминалиста.

— Кажете ми, че имаме нещо, по което да работим дотогава.

— Доктор Робинс отдели плътта от костите и им направи някакъв анализ, който дава значителна информация за тяхната история.

Въпреки, че навремето Брас оглавяваше криминалния отдел, по-голямата част от думите на Грисъм му бяха неразбираеми.

— Кое то на човешки език означава какво?

Ник Стоукс — в бежова фланела с дълги ръкави и спортни панталони в тъмно бежово — се появи в рамката на вратата, но не ги прекъсна. След като Брас му махна да влезе, Ник отиде до стената и се облегна на шкафа в ъгъла.

— Означава — каза Грисъм, — че торсът е принадлежал на бяла жена на възраст между трийсет и пет и четирийсет и пет, около петдесет килограма, висока към метър и шейсет... и със сигурност е била разчленена с електрически трион.

Брас потресено поклати глава и попита:

— Робинс е изкарал цялата тази информация от костите на пелвиса?

— Да, както и че е тренирала усилено... Правила е доста коремни преси.

— И ти можеш да ми кажеш всичко това, включително и че е била разчленена с „Блек енд Декър“...

— Не знаем марката. Все още.

— Но не можете да потвърдите коя е и как е умряла? Това донякъде е така. Но съпругът разпозна рожденото петно, а сега вече имаме и доста нова информация.

— Като например?

— Жена, на възраст между трийсет и пет и четирийсет пет, тежи петдесет килограма, висока около метър и шейсет... на кого ти напомня това?

Брас вдигна рамо.

— Е, да. Отговаря на Лин Пиърс... но и на колко още изчезнали жени?

Грисъм бавно каза:

— Ами факторът рождено петно и шевове от раждане?... В Невада няма друга.

В малкия кабинет се възцари тишина.

— Е... — въздъхна Брас. — Вече знаехме, че е Лин Пиърс, нали?... И въпреки това нямаме нищо, с което да приклещим тоя мръсник мъжа й.

Грисъм се втренчи в Брас, след което и двамата бавно обърнаха поглед към Ник, застанал отстрани, облегат на шкафа.

С лека и тайнствена усмивка, Ник се изправи.

— Може пък и да е в ръцете ни... Вие ще ми кажете.

— Добре — каза Брас. — Давай.

— Работя по данните от компютъра и кредитните карти на Лин Пиърс.

— Някакво движение, откакто е изчезнала? — попита Брас.

— Нищо на имейл фронта. Продължава да получава писма — от няколко приятели, църковни новини, реклами, но не е отговорила на никое от тях от деня, преди да изчезне. Няма нищо ново и по кредитните ѝ карти, не е теглила пари от автомат.

— Коя жена не използва кредитната си карта? — попита Грисъм.

— Само мъртвата — призна Брас.

Ник каза:

— Натъкнах се на още нещо, нещо наистина интересно. Докато рових из разписките от старите ѝ кредитни карти, открих това. — Пристъпи напред с хартийка в ръката.

Брас взе листчето и започна да го изучава.

— Касова бележка за кутия патрони четирийсет и четвърти калибър... — Наклони глава настрани. — Пиърс не каза ли...

— ... че никога не е притежавал оръжие? — довърши Грисъм. — Да, каза... Господа?

Брас някак успя да пристигне пред къщата на Пиърс за по-малко от десет минути. Слънцето отдавна беше потънало зад хоризонта и небето бе станало мораво като огромна синина. Вечерта беше хладна, в подобната на замък къща светеха само няколко лампи. Грисъм и Ник ускориха крачка, за да не изостават от Брас, който стигна до градинската порта, подмина звънеца и задумка с юмрук по входната врата.

Пиърс, с разкопчана тъмносиня фланелка и тъмносини джинси, отвори вратата със същото гузно изражение, което бяха видели и при последното им посещение.

Беше небръснат. Може би, предположи Грисъм, терапевтът е решил да не ходи на работа и днес.

Брас му подаде ксерокопие на касовата бележка като човек, който настоява да му се плати отдавна дължимата сума. Дори не изчака негостоприемния им домакин да каже нещо.

— Вие ни излъгахте, Пиърс! Казахте ни, че никога не сте притежавали оръжие — тогава как ще ни обясните тази касова бележка за покупка на патрони?

Докато говореше, детективът продължаваше да върви, избутвайки Пиърс обратно в къщата с устрема си и силата на думите. Грисъм и Ник ги последваха, а Грисъм затвори вратата зад себе си, когато групата се събра в антрето до витата стълба.

— И не се опитвайте да ни пробутвате, че сте ги купили за приятел — предупреди го Брас. — Този път искам истината.

Най-сетне, когато детективът млъкна, за да си поеме дъх, Пиърс успя да се каже нещо.

— Добре! — каза терапевтът. — Добре, признавам... Аз, аз... имах пистолет вкъщи... известно време.

Брас тъкмо се готвеше да изригне пак, но това изявление го сепна. Той се втренчи в Пиърс.

— Имали сте пистолет?

— Имах пистолет — повтори Пиърс.

Брас рязко вдигна ръка с разперени пръсти към дясното си слепоочие, сякаш се опитваше да прогони ужасна мигрена или неочакван удар. Според Грисъм нито една от двете възможности не предвещаваха нищо добро.

Терапевтът вдигна ръце в знак едновременно на капитулация и помирение. Поведе ги към всекидневната и махна към тапицирания със знаменца и пушки диван.

— Заповядайте, заповядайте... седнете. Нека ви обясня.

С театрален шепот към Грисъм, Брас каза:

— Очаквам първокласно изпълнение.

Брас обаче се намести на дивана, а Грисъм за пореден път приседна на ръба на кленовия стол отсреща. Ник се мотаеше отзад, докато Пиърс се настани дружески до скептичния детектив.

— Знам какво си мислите — започна Пиърс спокойно, с тон сякаш говореше на малки деца. — Кокаин в къщата, пистолет в къщата, жената преоткрила християнството... той трябва да е убиецът.

— Вие го казвате... — рече Брас.

Терапевтът прокара ръка през небръснатото си лице и въздъхна примирено.

— Е, да. Имах пистолет. „Магnum“, четирийсет и четвърти калибър, който купих от... един познат.

— И разбира се, не беше регистриран.

— Вашето отрицателно отношение, капитане, не прави думите ми по-малко верни.

— Името на вашия познат?

Пиърс се поколеба. Сарказмът в гласа на Брас беше заменен от сух, почти ведър професионализъм.

— Един от вас ще влезе в затвора днес следобед, господин Пиърс: или вие, или човекът, който ви е продал незаконно оръжие. Вие решавате кой.

— Не мога да ви кажа, капитане.

— Не можете? Искате да кажете, че не искате.

— Купих го от човека, от когото си купувах кокаин. Той дори не познава жена ми, той не е заподозрян по този случай.

Брас се намръщи шокиран.

— И вие го прикривате!

— Защиатавам себе си и дъщеря си. Трябва ли да ви обяснявам, че тези хора са опасни?

Грисъм каза:

— Били сте достатъчно добри приятели с този човек, че да си купите оръжие от него... защо, за да защитавате семейството си от хора като човека, от когото сте го купили?

— Може и така да се каже. Ей, хора... приятели... трудно е да признаеш такова нещо.

Брас се усмихна недружелюбно.

— Пробвайте.

Пиърс въздъхна.

— Известно време бях... когато Лин се хвана с нейната църква, все отсъстваше... А навремето каква беше... Господи!

Грисъм каза:

— Господин Пиърс, ако сте невинен, бъдете откровен с нас, за да не си губим времето. Разбирате ли?

Пиърс преглътна тежко и каза:

— Преди жена ми беше като дива котка... в леглото. Трябва ли да ви обяснявам още. Както и да е, когато тя... стана религиозна, някои неща изведнъж започнаха да ѝ се струват перверзни. Ние вече нямахме почти никакви отношения. Трябва да пия нещо. Вода.

— Ник — каза Грисъм и махна към кухнята.

Ник кимна и изчезна.

— Не се гордея с това — каза Пиърс, — но... Започнах да се срещам с проститутки. В този град не е особено трудно човек да си хване някоя. Водех ги в кабинета си, някой път на мотел, а понякога... ги водех тук.

Кучият му син потвърждаваше думите на съседа! Ник донесе чаша вода и Пиърс я взе с думите:

— Благодаря... Нали знаете какви са тези момичета, тези жени. Как понякога си водят сводниците или някой друг там... и моят... моят кокаинов дилър ми каза, че трябва да внимавам. Каза ми, че ми трябва защита вкъщи... и така купих „Магнума“.

Брас не каза нищо. Погледна към Грисъм, който вдигна рамене. Историята си я биваше.

— Добре, господин Пиърс — каза Брас тихо. — Къде е пистолетът сега?

Пиърс погледна надолу, после към Брас и после отново надолу.

— Размислих и реших, че не е хубаво да стои вкъщи, а пък и престанах да се виждам с такива момичета.

— Не отговорихте на въпроса.

— Изхвърлих го.

Грисъм трепна и повтори:

— Изхвърлили сте пистолета?

— Да.

— Къде?

— В езерото Мийд.

Грисъм се почувства сякаш му бяха зашлевили шамар. Погледна Брас, чието изражение показваше, че изпитва същото.

Брас попита:

— Имате ли лодка?

— Не. Отидох на една от онези организирани разходки и просто го метнах през борда, когато никой не гледаше.

Грисъм каза:

— Дали случайно не пазите билетчето от разходката?

— Не. Защо да го пазя? Как да ми хрумне.

Брас стана и посегна към белезниците. Грисъм, все още седнал на ръба на стола, докосна лакътя на детектива и после кимна на Брас да го придружи.

Ставайки, Грисъм каза:

— Веднага се връщаме, господин Пиърс. Ако нямате нищо против, ще отидем в кухнята за момент.

Пиърс отпи от водата.

— Заповядайте.

Тримата се оттеглиха в кухнята.

— Езерото Мийд, а? — каза Брас побеснял, въпреки че говореше тихо. — Нагло копеле!

— Не, така е добре — каза Грисъм, като махна с ръка и се усмихна леко. — Той е сладък. Мисли се за по-хитър от нас.

— Може би наистина е по-хитър — каза Брас.

— От някои от нас... може би. — Грисъм се усмихна мило. Брас клатеше глава силно раздражен, но Грисъм не беше основната причина за яда му.

— Ти, разбира се, ще го арестуваш заради пистолета? — Ник попита Брас също така тихо.

— Точно така — каза Брас. — Поне това можем да направим с кучия му син.

Сега беше ред на Грисъм да поклати глава.

— Никога няма да издържи пред съда, Джим, много добре го знаеш. Пистолет няма. Има само касова бележка за патрони отпреди шест месеца.

— Той призна, че има оръжие.

— Припомнете ми кой от нас му прочете правата.

Брас се беше зачервил и дишаше тежко.

— Не може да е истина! Това е лудост. Ненормална работа. Тоя изверг убива жена си, нарязва я и изхвърля парчетата в езерото. Все трябва да има някаква следа. Къде е справедливостта?

— Справедливост още няма — каза Грисъм внимателно, като докосна детектива за ръкава. — Но ще има. А сега да се махаме оттук, преди да прецакаме нещо.

Тръгнаха си тихо и кратко, оставяйки последната дума на Пиърс.

На вратата им каза:

— Надявам се, че съм ви помогнал поне малко.

Ник Стоукс се раздели с Грисъм и Брас в централата и се отправи към лабораторията, където работеше Уорик. Откри го залепен за монитора на компютъра.

— Какво става? — попита Ник.

— Опитвам се да проследя оня червен триъгълник върху пликчето с дрогата, което открихме у Пиърс.

— Тъкмо навреме — каза Ник. — Пиърс току-що призна, че от дилъра си е купувал не само дрога, но и пистолет.

Ник разказа на Уорик за поредното им посещение при краля на замъка Пиърс, включително и за отказа на терапевта да посочи доставчика си. После попита Уорик:

— Някакъв напредък?

— Все още не... но знам, че съм виждал този подпис някъде, напомня ми за нещо... смътно. Продължавам да ровя.

— Добре — Ник се прозя. — Изтощен съм. Грисъм ме викна отрано да прегледам ония компютърни файлове... Трябва да се прибера да поспя малко.

— Това е планът... По-късно.

— Ти самият също може да се опиташ да поспиш малко някой от близките дни — каза Ник на вратата. — И най-новото... казват, че разследването набира скорост.

Уорик пусна полуусмивка.

— Не и тук.

Уорик Браун продължи да работи, преглеждайки файл след файл с наркостилери, хванати от полицията в Лас Вегас през последните няколко години. Час по-късно все още преглеждаше файлове и търсеше странния малък триъгълник.

Почукване по касата на вратата го откъсна от работата. Обърна се и видя един от стажантите — младеж с тъмна, къдрава коса на име Джереми Смит, слабичък, в черна фланела с надпис на университета на Лас Вегас и сини джинси. Смит завършваше криминално право и

работеше почасово при тях през последните месеци, ту през деня, ту през нощта.

— Здравсти, Джереми — каза Уорик, леко раздразнен, че го прекъсват. — Какво става?

Смит влезе внимателно в лабораторията, сякаш не беше съвсем сигурен дали му е позволено.

— Говорих с всички стъklarски компании в града — нали се сещаш, проверих дали са подменяли страничния прозорец от страната на шофьора на „Авалон“, модел 95-та.

— А, да. И какво?

Младият мъж поклати глава.

— Пълна нула.

Уорик измърмори едно „мамка му“, но момчето пристъпи напред, вече по-уверен.

— И тогава реших да проверя и дилърите на коли.

— Това е било добро хрумване, Джереми. Извади ли късмет?

— Не съвсем.

— Е, нищо. Идеята обаче си я бива. Благодаря.

— Добре тогава... Уорик?

Уорик вътрешно въздъхна, изведнъж съжалявайки, че беше казал на хлапето да го нарича с първото му име.

Смит вече стоеше до компютъра, с блеснал като на шимпанзе поглед.

— Мога ли да направя още нещо?

Защо пък да не използва цялата тази енергия?

Уорик обмисли предложението за няколко секунди и каза:

— Автоморгите, Джереми. Провери автоморгите.

Смит кимна и се ухили.

— Вече го правя.

Момчето беше почти излязло, когато Уорик извика:

— И още нещо, Джереми! Някога да си виждал това?

Стажантът се върна и Уорик му подаде плика за доказателства с пакетчето кокаин.

Смит го разгледа внимателно, прехвърляйки го няколко пъти в ръка и после го върна.

— Да, виждал съм този знак.

Уорик знаеше, че стажантът беше работил дни наред и затова реши благородно да се усъмни.

— Операция, в която си участвал и ти ли?

Стажантът поклати глава и каза:

— Не, това съм го виждал в университета... Дребен дилър, продава основно трева. Не знам дали е вкаран в системата или не.

— Случайно да му знаеш името?

— Ами не, истинското му име не го знам, но уличното му е Лил Мо. Предполага се, че щом опиташ веднъж от дрогата винаги искаш... още малко.

Уорик изгледа Смит безмълвно. Джереми се изсмя нервно и размаха ръка като бездарен мим.

— Така само съм го чувал.

— Да бе!

— Честно, Уорик!

Веднага щом Смит използва част от неизчерпаемата си енергия, за да си изнесе задника, Уорик опита с „Лил Мо“ в базата данни с осъдените дилъри, но не излезе нищо. После провери следствените файлове и отново удари на сухо. Най-накрая потърси стажанта Джереми и го откри в стаята за почивка с телефонен указател в едната ръка, телефон в другата и бележник и молив пред себе си.

Момчето вдигна поглед, видя Уорик и каза:

— Започвам с автоморгите. Някои работят и нощем, нали знаеш. Дори и да не говоря с никого, поне ще имам списък с телефони, готов за утре.

— Зарежи това. Ще познаеш ли Лил Мо, ако го видиш?

— Разбира се.

— А аз как да го позная?

— Метър и седемдесет и нещо, много хърбав — около шейсет кила. С дълга, ситно къдрава коса, винаги носи плетена вълнена шапка на „Доджърс“.

— Плетена шапка във Вегас?

Смит вдигна рамене.

— Това го прави лесно откриваем.

— Къде?

— Мотае се около университета... но най-вероятно ще го намериш близо до „Томас енд Мак Сентър“.

Лесен за откриване от студентите — помисли си Уорик и кимна.

— Благодаря.

— А сега?

— Автоморгите.

— Автоморгите — каза Джереми и се върна към работата си.

Уорик откри Брас в кабинета му и сподели с него новата информация.

— Лил Мо, а?

— По-добре малко, отколкото съвсем нищо. — Уорик се изправи с ръце на кръста, вдигнал вежди. — Искаш ли да се поразходим малко и да се пробваме?

Брас вече беше на крака.

— Давай. Дори и наркодилър ще е по-добре от Оуен Пиърс.

Централата на баскетболните отбори „Рънин Ребълс“ — „Томас енд Мак Сентър“ — бе ниска сграда в югозападния край на района на университета на Лас Вегас. Таурусът приближи откъм университета. Детективът караше малко под позволената скорост, но не и прекалено бавно. Таурусът достатъчно се набиваше на очи и без да пълзят в очевидно търсене на нещо. Все още нямаше полунощ и университетът не спеше.

Тук-там по тротоарите имаше хора, главно хлапета, тихи студенти, които се прибираха към общежитията си, по-шумни, тръгнали към следващото буренце бира, някой и друг преподавател с куфарче или млад асистент, няколко бегачи, които изкарваха в хладната нощ стреса, натрупан през деня.

И още една прослойка в сенките, незабележима, непредвидима, дори опасна: някои търсеха наркотици и — което беше по-важно за Брас и Уорик — някои продаваха. При първата обиколка очите им опипваха сенките и входовете, но не видяха никой, който да отговаря на описанието на Лил Мо... нито при втората обиколка, нито дори при третата.

Когато стигнаха до четвъртата обиколка, полунощ беше минала и отминала, тротоарите бяха опустели, а от Лил Мо нямаше и помен.

— Може днес да е решил да не излиза — предположи Брас.

— Или може би разпознава колата. Само защото няма отличителни знаци, не означава, че Мо няма да познае, че е полицейска.

— Бихме могли да се дегизираме — коментира Брас сухо от волана — като клакьори.

— Имам по-добра идея... Пуснете ме навън.

Брас го погледна, без да каже нищо.

— Носиш ли си пистолета, Браун?

— Не, не го нося в лабораторията.

— Ние не сме в лабораторията. Искаш разрешение за някакъв полуидиотски импровизиран танц под прикритие и това не е...

— О, Брас, хайде стига! Не казвам да ме оставите сам. Просто ме прикривайте от разстояние. Да видим дали мога да го хвана този тип.

— Ти си криминалист, Браун, а не ченге.

— А ти си бял мъж на средна възраст. Кой от нас има повече шанс да успее?

Брас се замисли.

— Е, ясно е, че този план не работи.

— Ами тогава — план Б.

Уорик изскочи на ъгъла на „Хармън“ и „Таркейниън Уей“ и тръгна бавно по улицата, наречена на името на легендарния баскетболен треньор на Университета в Лас Вегас. С бавни крачки, за да не изглежда притеснен или разбързан, Уорик тръгна към стадиона, наслаждавайки се на прохладната вечер. В полумрака едва различи надписа „Административна сграда на управата на съоръженията“ (каквото и да беше това) отсреща на улицата. Подмина едноетажната сграда и продължи неотклонно към „Томас енд Мак Сентър“.

Уорик зави наляво, като баскетболното игрище остана вдясно от него, докато обикаляше сградата. Уличните лампи оставяха локви светлина на всеки десетина метра, създавайки усещане за сигурност на групичка шумни студентки, но у Уорик растеше чувството, че представлява движеща се мишена. Сенките се състиха и станаха неразгадаеми, в контраст с белите кръгове.

Хвърли бърз поглед и видя как таурусът на Брас зави от „Джим Роуд“ и влезе в паркинга на „Томас енд Мак“ близо до „Тропикана Авеню“. После се огледа, сякаш си зяпа безцелно, така че ако някой го наблюдаваше да не разбере, че държи под око немаркираната кола.

Криминалистът беше почти стигнал до Женски център „Джийн Найдич“, когато мъжки глас от храстите подвикна:

— Брато!

Уорик се обърна натам, но си остана на тротоара. Не каза нищо.

Гласът в тъмното каза:

— Търсиш ли нещо? Или просто си се загубил?

— Зависи. Ти как смяташ?

Някаква фигура направи крачка напред. Макар и все още в сянката, вече се виждаше като слабо, скицирано присъствие.

— Смятам, че търсиш наслада, брато, търсиш магистрала на щастieto.

Уорик спря на тротоара.

— Е, та кой няма нужда от малко щастие?

Типът направи още една крачка към светлината. Сега вече Уорик успя да го разгледа по-добре: висок, кльощав мъж в копринен анцуг, плетена шапка „Доджърс“, кацнала върху купа къдриви плитки. Едва хлапе, помисли си Уорик, на максимум двайсет и една.

— Ако търсиш щастие, имам. Ама не там на откритото, пич. От светлината ме болят очите. Свърни от пътеката.

След като се огледа, Уорик излезе от бледия кръг светлина от уличната лампа и навлезе в сенките пред мъжа, комуто описанието, дадено от стажанта за Лил Мо, му пасна като гумена ръкавица. Отдавна не бях удрял джакпота в тоя град, помисли си Уорик.

Дилърът тъкмо казваше:

— За какъв вид щастие си тръгнал на пазар?

— Може би ще се изненадаш, като разбереш какво ме прави щастлив.

— Ей, брато, аз се придържам стриктно към фармацевтиката... за странен секс потърси в жълтите страници.

— Не секс, Мо...

Очите и ноздрите му пламнаха.

— Откъде ми знаеш името? Никога не съм правил бизнес с теб?

— Информация, Мо... само това искам.

— От мен ли искаш информация, бе? Да не би да ти приличам на някоя Интернет търсачка? Какво съм аз, бе, да не съм ти нещо Яху или Гугъл?

Лил Мо щракна с пръсти и преди Уорик да успее да мръдне, някакъв друг човек го хвана за лявата ръка, изви я отзад и болка протече по ръката му и го прониза в рамото. Чу остро металическо прищракване и изведнъж усети върха на острие да се забива в шията

му, до адамовата ябълка. Застина, молейки се Брас да наблюдава това, някъде наблизно, и да вика подкрепление.

— Ще те питам пак, педи — каза Лил Мо, приближавайки се до Уорик, който бе изкривил лице и махаше с ръце като ядосан рапър. — Защо искаш информация точно от мен?

Ножът се заби по-дълбоко и Уорик усети ужилването преди нещо топло да започне да се стича по врата му. Зад гърба му оня, който държеше ръката му, беше силен и стискаше дланта му между лопатките. Мускулите му бяха разтегнати и готови да експлодират, ако нападателят счупи рязко костта.

Пред Уорик младежът е шапката на „Доджърс“ подскачаше от крак на крак, сякаш тротоарът беше пътека от въглени под скъпите му маратонки.

— Кой те праща, пич? Какво става тука?

Насилвайки се да забави дишането си и да остане спокоен въпреки ситуацията, Уорик трескаво обмисляше възможните изходи, повечето от които мрачни.

— Ще си платя за това, което искам — успя да каже Уорик.

— О, ти така или иначе ще си платиш. За кого работиш? С Дани Джи ли си?

Неговият невидим нападател дишаше на остри, бързи пресекулки. Уорик усещаше парещият му дъх по врата си, както и смрадта на алкохол и чесън. Нападателят си пое шумно дъх, сякаш за да не му потекат лигите при мисълта как ще забие острието в гърлото на Уорик.

А дилърът напяваше:

— По-добре говори, момче, докато все още имаш гласни струни.

Задъхвайки се, гласът му малко по-силен от прегракнал шепот, Уорик каза:

— Нали няма да ме наръгаш.

Лил Мо се втренчи в криминалиста и изведнъж започна да изглежда по-възрастен. Ядът му святкаше дори и в мрака.

— О, мамка му, Тони, наръгай го.

Още докато се стягаше за студеното нашествие на стоманата, Уорик почувства как натискът върху ръката му отслабва и острието се отдръпва от шията му. След това чу как ножът изтрополи на тротоара и тихият глас на Брас каза:

— Умно от твоя страна. Дори и не се наложи да ти казвам да го хвърлиш.

Погледът на Лил Мо стана див, ченето му увисна, но думи не излязоха. Той обаче се завъртя на пети и побягна така, сякаш чу изстрел за началото на състезание. Уорик се обърна и видя своя нападател, жилаво негърче е размъкната фланела на ласвегаския университет и още по-провиснали джинси на не повече от шестнайсет. Дулото на автоматичния пистолет на Брас целуваше дясното слепоочие на момчето.

— Ще си стоиш тука, докато ти изтече кръвта — Брас се обърна към Уорик, — или ще се опиташ да го хванеш?

Уорик разбра тънкия намек, завъртя се и спринтира след дилъра.

Мо имаше повече от двацет метра преднина. Но пък беше дрогиран, махаше диво с ръце, коленете му подскачаха нагоре-надолу и крачките му бяха ту по-къси, ту по-дълги, защото наркотиците му пречеха да тича равно. И вместо да се отпрати към групата сгради на изток, където би могъл да избяга и където при евентуалните препятствия младостта му щеше да бъде предимство, той тръгна към широкия паркинга.

На половината разстояние до „Тропикана Авеню“ Мо, започна да забавя и докато стигне другия край на паркинга Уорик го настигна и го хвана за якето, забавяйки го, докато и двамата продължаваха да тичат.

— Спри! Всичко свърши.

Лил Мо се бореше бясно с ципа, опитвайки се да се отскубне от якето, като същевременно продължаваше да тича. Наркотиците му пречеха да прави и двете неща ефективно. Извъръщайки се рязко надясно, Мо дръпна якето от ръката на Уорик, но се спъна, лактите и стъпалата му изхвърчаха в различни посоки и той се стовари на цимента, претърколи се, подхлъзна се и се спря на бордюра на паркинга, свит като зародиш, прикрил с една ръка лицето си, а с другата обгърнал ребрата, които бяха най-малкото пукнати, ако не и счупени.

Дишайки малко по-учестено, Уорик се надвеси над него.

— Това беше, свърши се.

Лицето на младежа беше обсипано с капчици пот и той сякаш се чудеше дали да се разкреши или да повърне. Гледаше втречено нагоре, цялата агресивност бе изчезнала от очите му.

— Добре, бе, човече, добре. Значи аз съм Лил Мо. А ти какво, ченге ли си?

Уорик се ухили.

— Криминалист.

— Какво, мамка му, е това?

— Не си давай зор за подробностите, при всички положения си загазил яко.

Брас се появи, влачейки за лакътя другия младеж с щракнати зад гърба му белезници.

— Браун, хванал си го — каза детективът много доволно. — Добре.

Уорик докосна раничката на гърлото си и отново съсредоточи вниманието си върху Лил Мо.

— Да имаш клиент на име Оуен Пиърс?

Младият мъж вече клатеше глава още преди Уорик да беше задал въпроса.

— Никога не съм чувал за този тип. Освен това няма да ви кажа и думичка, преди да се видя с адвоката си.

Поглеждайки дилъра, Брас попита:

— Име имаш ли си?

— Казах ви! Ще говоря с адвоката си.

— Признава, че е Лил Мо — каза Уорик.

— Какво е истинското ти име? — попита Брас.

— Докарайте ми адвокат или ме пуснете, Барни Файф^[1]!

Брас въздъхна.

— Кой ти е адвокатът?

Лил вдигна рамене.

— С.З., мамка му.

Брас забели поглед, а Уорик изведнъж се почувства много уморен. Служебна защита. Това щеше да е една дълга нощ.

— Имам лепенки в жабката — каза Брас.

Уорик каза:

— Случвало ми се е да се порязвам и по-лошо, докато се бръсна.

— Не се и съмнявам — Брас успя да пусне една от кривите си усмивки. — Но с това не можеш да се хвалиш.

После повлякоха наркодилъра и неговия мършав „бияч“ обратно към тауруса.

[1] Герой от много популярно американско телевизионно шоу. —
Б.пр. ↑

Точно преди два през нощта, докато чакаше на паркинга Катрин Уилоуз и Сара Сайдъл, детектив Ерин Конрой за стотен път се запита дали постъпи разумно, когато кандидатства за полицай в Лас Вегас. Колко бляскаво звучеше, колко привлекателна беше описана Пустинната Мека в туристическите книги и колко глупаво беше напълнила главата си с филми от мафиотската ера.

Едва наскоро Ерин призна пред себе си, че ѝ липсва семейството ѝ — майка ѝ и баща ѝ, сестра ѝ и зет ѝ — и почти веднага я обзе копнеж по смяната на сезоните. В Невада нямаше красиви есенни цветове, нямаше листа, които да изнасят последното си пищно представление, преди да напуснат сцената, за да дадат път на бялото одеяло на зимата — нямаше зимни кънки, нито пързалияне с шейни... и да, наистина, човек можеше да си купи топъл шоколад през зимата, но идеята се губеше.

В пустинята имаше... слънце. Зимно слънце, пролетно слънце, лятно слънце (с непоносима жегата като бонус) а сега, през есента, за разнообразие, още слънце... само през тези хладни пустинни нощи човек си почиваше от него.

Ерин Конрой се опитваше да се отърси от обзелото ѝ униние и да не мисли за още една Коледа без сняг, без роднини и без дори и вероятност за новогодишна среща с обожател.

— Добре ли си? — попита Уилоуз.

Детективката от отдел „Убийства“ дори не беше забелязала Уилоуз и Сайдъл да излизат от криминалогичната лаборатория.

— О, да, разбира се, добре съм.

— Запазихме си едно тахо — ще караме след теб.

Трите смятаха да посетят съквартирантката на покойната Джена Патрик, Тера Джеймсън.

— Добре — каза Конрой.

— Имаме среща с нашия видео магьосник Хелпингстайн обратно тук в четири сутринта — рече Уилоуз.

— Излита рано — добави Сайдъл.

— Има ли добри новини за вас? — попита Ерин.

— Ще видим.

Криминалистките в тяхното тахо следваха тауруса на детектив Ерин Конрой през трафика, жужащ както винаги в малките часове в Лас Вегас, до триетажната сграда, подобен на мотел, където живееше Тера Джеймсън (а някога и Джена Патрик).

Пак Ерин тръгна първа по стълбите до третия етаж, после заобиколи сградата и спря пред вратата на Тера Джеймсън. Никаква светлина не се прецеждаше през завесите на прозореца. Детективката почука и не получи отговор, почука още два пъти и пак никой не отговори. Трите си размениха дълги погледи.

— Тя все пак работи нощна смяна — каза Сайдъл. Уилоуз повдигна вежда.

— Дали да не опитаме в „Шоугърл Уърлд“, а? Как мислите?

— Тя не е на смяна тази нощ — каза Ерин. — Вече проверих.

— Може би е заспала — предположи Сайдъл.

Ерин се обади по мобилния си телефон в централата на полицейското управление и взе номера на Джеймсън. Набра отново и трите чуха как телефонът зазвъня вътре. Най-сетне се включи телефонният секретар: „Тера е. Знаете правилата — няма ли съобщение, няма да ви се обадя... Чао.“

— Едно разрешително за обиск сега би ни свършило добра работа — каза Сайдъл.

Ерин остави съобщение на Тера да се свърже с нея, натисна копчето за край на разговора и се обърна, за да тръгне по дългия път обратно около сградата и надолу по стълбите.

— Вие двете отивайте да се срещате с видеоспеца.

— Тук отвън ли ще я чакаш? — попита Сайдъл.

— Може би... но мисля първо да се отбия в „Шоугърл Уърлд“ и да видя дали не мога да я намеря там. Може би се е разменила с някого в последната минута.

— Обади ни се, ако ти потрябваме — каза Уилоуз, крачейки редом с детективката. — И по-добре по-скоро, отколкото по-късно. Мобли ни е подхванал за извънредния труд.

Ерин кимна и продължи да върви. И на нея ѝ бяха дали същите указания. Проблемът беше, че част от работата на нощната смяна

просто трябваше да се свърши през деня, а между тях и дневната имаше съперничество, което не ги поощряваше да си помагат едни на други.

Тахото бързо се отдалечаваше в едната посока, а таурусът в друга — Ерин Конрой прекосяваше града по посока към „Шоугърл Уърлд“, който беше всичко онова, което „Дрийм Долс“ и още толкова много стриптийз клубове в огромния район на Лас Вегас искаха да станат, когато пораснат. Отвън беше от черно стъкло и синя стомана, а рекламата — неонов глобус в синьо и зелено с надпис „Шоугърл Уърлд“, блеснал в надпреварващи се червени неонов букви. Ерин паркира на огромния паркинг, който беше почти пълен — въпреки че приближаваше три сутринта, купонът в Града на забавленията бе в разгара си.

Тя отвори вратата и влезе във фоайе с тапицирани в сиво стени, окичени с рамкирани черно-бели снимки на танцорките от програмата. Трябваше й минута, докато погледът ѝ свикне с по-слабата светлина. Когато петънцата пред очите ѝ се разтвориха в твърд бял блясък, Конрой се приближи към портиера — голям, плешив, с маслинена кожа и мустаци, ала Тони Орландо, бивш футболист, облечен в бяла риза, черна папионка и официални панталони.

— Петнайсет кинта — каза той с грубия си по природа глас, но с безразличен тон, оглеждайки я безпристрастно.

Ерин изрови от чантичката си портфейла с личната си карта и демонстрира пред портиера значката и усмивката си.

— А, може и без тях — каза той и без ни най-малко да се впечатли, ѝ махна да минава.

Щом прекрачи вътрешната врата, Ерин трябваше отново да поспре и да остави очите ѝ да привикнат, тъй като самият клуб беше много по-тъмен от фоайето. Проветрението тук беше по-добро отколкото в „Дрийм Долс“, но въпреки това се усещаше букет от миризми на тютюн, бира и парфюм. Уредбата дънеше техно, като децибелите бяха на крачка от нивото на кървене на ушите. Ерин чувстваше как музиката я блъска по гърдите, сякаш се съревноваваше с ударите на сърцето ѝ.

Докаато обзавеждането в „Дрийм Долс“ беше евтино индустриално, „Шоугърл Уърлд“ имаше тежки черни лакирани дървени маси, заобиколени от ниски кресла от изкуствена кожа. Около

всяка маса бяха подредени пет кресла. Масите покрай огледалните стени се таяха в преградени ъгли, които до голяма степен предпазваха ценителите от чужди погледи, като междувременно им позволяха да виждат цялата сцена. Дори наредените пред сцената високи табуретки бяха удобни, въртящи се, макар и прикрепени неподвижно към пода.

В този момент на основната сцена под формата на бърбек, около и над който примигваха една след друга сини и червени лампички, две жени с тела на статуетки и отегчен вид се поклащаха повече или по-малко в такт с музиката, като от време на време се увиваха около някой от двата месингови кола, за да разлюлеят формите си, и понякога се навеждаха.

Вляво назад тръгваше бар, обточен с огледало, високо метър и двайсет. Трима бармани с официални ризи и черни вратовръзки работеха чевръсто, забъркваха питиета и загребваха пари възможно най-бързо.

Ерин се приближи към най-близко стоящия — мъж, по-възрастен, отколкото очакваше да види на това място. Беше на около петдесет и пет, спокоен, с къса, добре подстригана коса в металния сив цвят на цев на пушка, очила с рамки в по-тъмно сиво и широкоплещестата фигура на ченге или поне на охранител.

Като извади отново портфейла с полицейската значка, Конрой попита:

— Шефът да е наоколо?

— Чисти сме, детектив — каза бармана, заемайки по рефлекс отбранителна позиция. — Всичко тук е над тезгяха.

— Това е добър отговор, само дето не си спомням да съм задавала въпрос, който да го изисква.

Той направи физиономия.

— Добре де, добре де, не се палете толкова. Отивам да го викна. — Едрият очилат барман отиде до някакъв телефон на задния бар, натисна копче, каза няколко думи, остана заслушан за секунда и затвори. Когато се върна, изражението му беше по-меко, дори леко притеснено. — Шефът ще дойде всеки момент... Вижте, детектив. Не съм искал да се държа грубо.

— Ще го преживея.

— Не, наистина. Просто самият аз навремето работих в полицията и знам, че тук се върти чист бизнес. Не искам да си имат

неприятности.

— Няма проблем. В ласвегаското управление ли?

Мъжът поклати глава.

— В малко градче в Охайо. Премесих се тук, след като се пенсионирах. Искях да се махна от зимите на Средния запад.

Конрой кимна и се усмихна.

— Само дето сега ви липсват. Колко време сте работили като ченге?

— Двайсет и осем години.

Ерин се намръщи с любопитство.

— Защо не ги закръглихте на трийсет?

— Сложиха ме зад бюро и не можах да го понеса... А виж сега зад какво стоя!

Тя прихна. Една врата, която дори не беше забелязала в далечния край на бара, се отвори като вратичка на фурна, взривявайки широк сноп светлина в тъмнината на клуба, която го всмука, когато вратата се затвори. Набит мъж с кафява коса на около трийсет, облечен в тъмен делови костюм, се приближи предпазливо. Погледна към бармана, който кимна към нея и после изведнъж се оказа много зает по-надолу на бара.

Новопристигналият подаде ръка.

— Рич Макгроу — каза той с дълбок глас.

Тя се представи, като почти викаше, за да я чуят през тътена на музиката. Показа на Макгроу личната си карта, но дребният текст се загуби на мизерната светлина, макар и блясъкът на значката ѝ да беше достатъчно красноречив.

— Какво мога да направя за вас, детектив Конрад?

— Конрой — каза тя, вече крещейки, и обясни ситуацията. Започна ново парче, но силата на звука отслабна точно толкова, че разговорът да стане възможен, макар и не лесен. От време на време се налагаше да повтаря думите си.

— Тя не е тук — каза Макгроу.

— Знам, обадих се по-рано. Но май не говорих с вас.

— С някой друг ще да е било.

— Надявах се да се свържа с нея тая вечер или най-късно утре. Кога е на работа?

— Опитайте ли у тях? Имате ли адреса там?

— Да, господине — И повтори: — Тера кога е на работа?

Но той поклати глава:

— Най-рано вдругиден. Каза, че иска да си вземе няколко дни почивка.

Мрачно усещане обзе детективката. Къде, по дяволите, беше Тера Джеймсън? И защо беше избрала точно сега да изчезне?

— Каза ли къде ще ходи?

Макгроу отново поклати глава.

Ерин се зачуди, как успява да го прави толкова добре без предимството да притежава врат.

— И не знаете кога ще се върне?

— Не. Може вдругиден. — Вдигане на рамене. — Ще се обади.

Ерин забеляза в огледалото, че двете момичета, които танцуваха под звуците на Саманта Фокс, не са същите, които бяха на сцената при нейното пристигане. Пищна брюнетка и дългокрака негърка властваха над своя двор от мъже.

— Изглежда позволявате на Тера много свобода, господин Макгроу?

— Тя е известна. Екзотична. Появи се в „Пентхауз“, нали знаете.

— Не, не знаех. Мога ли да видя гримьорната ѝ?

— Тя е сваятна. Не е примадона, като някои други. Затова и ѝ давам свобода, така е.

— Гримьорната ѝ?

Странно красивите му черти се разтегнаха в усмивка.

— Имате ли разрешително за обиск?

Ерин поклати глава.

На полуусмихнатото му лице се изписа почти съжаление.

— Не искам да бъда педант, госпожо, но трябва да защитавам правото на личен живот на своите служители. А тук говорим за една от звездите сред моите танцьорки.

— Знаете, че ще се върна веднага щом се сдобия разрешително за обиск.

Той кимна.

— И тогава лично ще ви придружа до нейната гримьорна.

Детектив Конрой си тръгна от клуба, чудежки се дали управителят току-що беше прикрил Тера. Възможно беше дори танцьорката да е там някъде и в момента, в някоя задна стая или

гримьорна. Но едно нещо детективката знаеше със сигурност: необходими ѝ бяха разрешителни за обиск както за апартамента на Тера Джеймсън, така и за гримьорната ѝ, и трябваше да ги има.

Щеше да се посъветва с капитан Брас кой съдия да събуди.

Катрин Уилоуз пиеше кафе на масичка в стаята за почивка, убивайки няколко минути, докато Хелпингстайн, пристигнал направо от хотела си, за да им представи доказателствата си, пускаше играчката си на стойност петдесет хиляди долара.

Сара влезе с последните новини от Грег Сандърс. Взе си ябълков сок от хладилника, който за щастие в този момент не съдържаше от експериментите на Грисъм и каза:

— Никои от обувките от къщата на Рей Липтън не отговаря на следите от „Дрийм Долс“.

Катрин не се учуди.

— Нашето момче Липтън да не ги е изхвърлило, а, как мислиш?

Сара вдигна рамене, седна и отпи.

— Не знам. Но пък знам, че най-горната следа е на убиеца, а Рей Липтън носи доста по-голям номер. Започвам да се съгласявам с теб.

— За какво?

— Че е невинен.

— Не съм казвала такова нещо. Нямаме и доказателства, че не го е направил.

— Господи, Кат! Какво искаш: да е виновен или да е невинен?

— Да — каза тя.

В такова настроение си допиха чашите и тръгнаха надолу по коридора към кабинета на Катрин. Вратата беше отворена, Дан Хелпингстайн буташе очилата си по-високо на носа и им махна да се присъединят.

Високият чипонос търговски представител беше вече задействал своя „Тектив“ и им махна да седнат от двете му страни. Катрин се отпусна от лявата му страна, Сара отдясно. Мониторът показваше записа от охранителната камера от входната врата на „Дрийм Долс“.

— Прекарах един много дълъг ден, докато се запозная с тези касети — каза той.

— Откри ли нещо? — попита Сара.

— Мисля, че да, но вие решавате.

Катрин почувства искрица надежда.

— Това — каза Хелпингстайн — е вашият убиец, точно когато влиза.

Гледаха как заподозреният минава през вратата, извърнал лице от камерата, опитвайки се да се плъзне бързо през кадъра. Хелпингстайн направи своя фокус с клавиатурата и картината леко се проясни. Пак отдели заподозрения от фона и подобри картината още повече.

— Спри за момент — каза Катрин.

Хелпингстайн се подчини.

— Виж раменете — посочи тя — Спомняш ли си, че казах ме, че не изглеждат достатъчно широки, за да са на Липтън?

— Да — отвърна Сара бавно.

— Сега виж бедрата.

Хелпингстайн се усмихна.

— Надявах се, че ще го забележите. Раменете на мъжете са по-широки от бедрата им. При жените е обратното.

Катрин и Сара си размениха многозначителни погледи, а Хелпингстайн пусна записа забавено, продължавайки да работи по него.

Сега гледаха фигурата от висок ъгъл и отстрани. Виждаха само шапката с козирка, едно ухо, очилата, брадата и изпънатите мускули на шията.

— Спри пак! — каза Катрин.

Хелпингстайн се подчини.

— Можеш ли да дадеш близък план? — попита Сара.

Катрин и Сара отново си размениха погледи — мислеха едно и също.

Хелпингстайн увеличи главата. Въпреки, че се приближиха значително, образът се влоши и ползата не беше голяма.

Сара се приближи, носът ѝ на практика се допря до екрана, сочейки нещо.

— Какво е това тъмно петно на ухото?

И останалите се наведоха напред.

— Виждам само петно — каза Катрин.

Хелпингстайн натисна копчетата на клавиатурата и ухото разцъфна върху по-голяма част от екрана.

— Това просто... петно от записа ли е? — попита Сара.

— В никакъв случай — каза спецът. — Това е нещо, но не мога да изкарам достатъчно висока резолюция, за да разбера какво е. Може би обеща. Всъщност, най-вероятно е точно това.

Вдигнала вежда, Сара каза:

— Липтън нали няма дупка на ухото?

— Не — отвърна Катрин.

Облегнаха се назад и се спогледаха.

— Рей Липтън е невинен — каза Сара.

Катрин кимна.

— А Тера Джеймсън го мрази.

— Е — заключи Хелпингстайн, — основавайки се на ясните стандарти на анатомията, вашият убиец е от женски пол с фалшиво окосмяване на лицето.

Катрин се изправи и закрачи. Сара също се изправи, но остана на място. Колелата се бяха завъртели, и за двете.

— Една от стриптийзърките в „Дрийм Долс“ — поде Сара — ти каза, че Тера е лесбийка и намекна, че Джена е била бисексуална, нали така?

— Точно така — рече Катрин. — Освен това предположи, че може би Джена Патрик и Тера Джеймсън са били повече от съквартирантки.

— Но нямаме никакви доказателства, че са имали връзка — каза Сара.

— Все още — съгласи се Катрин.

Сара се надига.

— Добре е да се обадим на Конрой.

Катрин вече си беше извадила телефона и набираше номера. След като Катрин и Конрой споделиха разкритията си, достигнаха до общото заключение, че трябва да се срещнат отново в апартамента на Тера Джеймсън.

— Да потегляме — обърна се Катрин към Сара.

— Конрой там ли ще ни чака?

— О, да... с разрешително за обиск и с хазяина.

Но преди да излязат от кабинета, Катрин отиде да благодари на Хелпингстайн.

— Следващото ти идване до Вегас ще бъде изцяло на наша сметка — каза тя. — Може да ни потрѣбваш като свидетел.

— С удоволствие — каза ухилен Хелпингстайн. — Готов съм на всичко, за да трѣгне мълвата за моята рожба... Ще предложите ли на шефовете си да купят „Тектив“?

— Дан — каза Катрин, спирайки на вратата — ще им препорѣчам да инвестират в компанията.

На един завой в коридора Катрин и Сара едва не се сблъскаха с едрия ниско подстриган сержант О'Тайли.

— Точно жената, която търсех да видя — каза О'Тайли мило на Катрин. — Ония якета, които ме накара да проследя, на „Липтън Кънстракшън“, сецаш ли се?

— Е?

Той изрови бележник от джоба на ризата си и отгърна на някаква страница, докато казваше:

— Двайсет и шест от два̀сет и седемте якета на „Липтън Кънстракшън“, чиито собственици бяха сигурни и трите, които секретарката на „Липтън Кънстракшън“ беше отбелязала с „може би“ се потвърдиха. Никаква представа нямаме за другите пет, нито пък за липсващото от сигурния списък.

— Добра работа, сержант. Благодаря.

Той се усмихна леко на Катрин.

— Справяте ли се добре без мен?

Катрин се усмихна на големия мъж.

— Да, но не си мисли, че не ни липсваш.

— Свирнете, ако ви потрѣбвам — каза той и се отправи обратно към крилото на полицейското управление.

Тринайсет минути по-късно Катрин и Сара спряха тахото и завариха Конрой застанала на тротоара пред тухлената кооперация в разговор със среброкос възрастен гражданин в сива жилетка, бели спортни панталони, черни чорапи и сандали.

— Това е хазяинът, Бил Палмър — каза Конрой. — Вече му се извиних, че го притесняваме по това време на нощта.

— На сутринта — поправи я възрастния човек, потрепервайки леко докато се ръкуваха.

Имаше трифокални очила с телени рамки и една гигантска бяла вежда, която приличаше на гъсеница, умряла на челото му.

— Връчих на господин Палмър разрешителното за обиск — каза Конрой — и той сега ще ни пусне да влезем.

— Да вървим — каза Палмър.

Трите жени го последваха по стълбите и около сградата. Вече бяха изминавали това разстояние толкова пъти, че Катрин се чудеше дали да не го включи в спортните си упражнения. Палмър изпробва половин дузина различни ключове — очевидно нямаше един, който да става на всички врати — преди най-сетне да успее да отключи вратата на апартамента. Щом влязоха, Конрой съпроводи хазяина обратно навън, за да остане терена чист. Междувременно, Катрин и Сара си нахлузиха ръкавиците и се заловиха за работа.

Както често се случваше в работата им, не знаеха какво точно търсят и затова започнаха от мястото, където се намираха — всекидневната. Двете криминалистки бавно претърсиха дивана с една облегалка, стола, възглавничката и остатъка от всекидневната, без да открият нищо, което да им се стори важно.

— Ако ти вземеш банята — каза Сара — аз ще взема кухнята.

— Каква сделка само!

— Ще ти купя закуска по-късно, ако се навиеш.

— Е, така вече става.

В банята, върху пуснатия капак на тоалетната стоеше празна златиста метална кошничка и Катрин веднага разбра, че Тера Джеймсън си е взела цялата козметика със себе си. Въпреки това отвори аптекката, но не откри нищо полезно.

Независимо дали убиецът беше Липтън или Тера или някой друг, щеше да им трябва ДНК проба от всеки заподозрян. Катрин започна да рови в сифона на мивката е форцепси като лъжица и извади фъндък косми. Всъщност забеляза два цвята косми — най-вероятно на Тера и на Джена. Напъха ги всичките в плик за доказателства. Отвъртя сифона на мивката и направи същото.

Сара се появи от кухнята и подаде глава през вратата.

— Нищо.

— И тук няма много. Косми за ДНК проби.

— Какво ще кажеш заедно да минем спалнята?

— Звучи по-забавно, отколкото ще бъде.

Двойно легло с натруфена табла и полица за книги заемаше по-голямата част от отсрещната стена в спалнята на Тера. До лявата стена

стоеше големичка ракла в същия стил, върху която беше кацнал малък телевизор. Дясната стена беше изцяло покрита с шкафове, а до стената с вратата имаше малка тоалетка с рамкирана корица на „Пентхауз“ окачена на стената... А Тера — в златиста мрежа, която разкриваше по-голяма част от тялото ѝ — беше момичето на корицата.

Сара отиде право при тоалетката, докато Катрин започна от таблата на леглото с полицата за книги. Масивна, от тъмен дъб, на нея имаше два рафта с по чекмедже от страни. На горния рафт имаше евтини романи, основно Гришам, Кинг, Кунц и разни други трилъри. На долния лежах списания и малко електрическо транзисторче с будилник. Катрин дръпна най-близкото чекмедже, погледна вътре и откри изкуствен член, около осемнайсет сантиметра дълъг, които се привързваше към тялото.

— Охо, здрасти, великане! — възкликна Катрин.

— Какво? — каза Сара.

— Я виж това.

Сара се приближи и надникна в чекмеджето.

— ДНК на пръчка.

Катрин нащрака няколко снимки на предмета и после внимателно го мушна в плик за доказателства.

— Оставям те ти да го дадеш на Грег — каза тя.

Сара направи благодарствена физиономия и каза:

— Намерих няколко перуки, но нито една като късата коса, записана от охранителната камера. Няма и мустаци, нито брада, нито лепило за тях.

— Да продължаваме да търсим. Всяко чекмедже крие изненада...

— Бъди така добра да намериш яке на „Липтън Кънстракшън“.

Сара се премести от тоалетката на дрешника. Второто чекмедже на леглото беше празно и Катрин мина на леглото. РУВИС-ът показва няколко капки секрети на покривката и Катрин я опакова и нея. Чаршафите бяха прани скоро и ултравиолетовата светлина не показва нищо. Когато обаче ги смъкна, Катрин веднага видя дребни тъмни петънца по целия матрак.

Сара тъкмо вадеше няколко чифта дънки от дрешника. Опакова ги заедно с няколко бейзболни шапки, казвайки:

— Ботуши няма.

— Никакви?

— Нито каубойски, нито каквито и да е други.

След като ги снима, Катрин изчегърта парченца от тъмните петънца по матрака. Приличаше на менструална кръв, но все пак опакова парченцата поотделно.

Претърсваха апартамента с часове, но така и не откриха никакви ботуши или яке на „Липтън Кънстракшън“ или каквато и да е друго, което да уличава Тера Джеймсън.

Когато най-сетне свършиха, опаковаха сребристите си комплекти с оборудване и се присъединиха към Конрой и хазяина отвън.

— Открихте ли нещо? — попита детективката.

Катрин вдигна рамене.

— Малко материал за лабораторията... и тогава може и да научим нещо повече.

Конрой се намръщи.

— Няма ли яке? Брада?

— Никакво яке. Нито брада.

Възрастният хазяин ги гледаше сякаш говореха на санскрит.

Докато стояха на долното стъпало, покрай тях отби черна спортна тойота и Катрин разпозна жената зад волана: Тера Джеймсън.

Колата паркира, моторът загасна, жената се измъкна от колата и закрачи бързо. Носеше чантичка праметната през рамо, тесни дънки, черна фланелка, отрязана високо и разкриваща пиърсинга на пъпа ѝ, и сандали на висок ток. Буйната ѝ кафява коса беше вързана назад на строга конска опашка.

Щом видя малката групичка в основата на стълбите, замръзна.

— Тези вещи мои ли са? — попита тя с рязък и ядосан глас. — Какво, по дяволите, правите с нещата ми?

Конрой пристъпи напред и ѝ подаде сгънат лист.

— Тера Джеймсън, връчваме ви разрешително за обиск.

Екзотичните очи се ококориха, ноздрите на красивото лице пламнаха като на кон, изправил се на задните си крака. Не взе разрешителното.

— Какво, по дяволите, е това? И аз имам права като всеки друг!

Гласът на Конрой беше студено професионален.

— Госпожице Джеймсън, това разрешително ни позволява да претърсим вашето жилище за улики, което ние извършихме във ваше отсъствие.

— Улики за какво, мамка му?

Катрин пристъпи напред и каза:

— Госпожице Джеймсън, събираме улики по случая с убийството на Джена Патрик.

Тера поклати глава ядосано, размятвайки конската си опашка.

— Задържахте оня агресивен кучи син, нали? Защо не претърсвате къщата на Липтън?

— Вече го направихме — каза Катрин спокойно.

— Е... не е ли той убиецът?

Повдигайки с безразличие рамене, Конрой каза:

— Имаме няколко заподозрени.

— О, и аз вече съм една от тях? Бях на работа в нощта, в която беше убита Джена. Господи! Той е побъркан ревнив нещастник! Той го е направил, знаете, че той го е направил!

— Едно нещо знаем със сигурност — каза Конрой. — Липтън досега не ни е лъгал.

— Ами! — каза тя горчиво. — Рей Липтън друго не прави, освен да лъже. — После се спря, схващайки какво иска да каже Конрой. — Чакайте... мислите, че съм ви лъгала?

— Не си спомням да сте ни казали, че сте лесбийка.

Тера Джеймсън направи крачка назад ужасена и оскърбена. Думите се заизливаха от нея.

— Какво значение има това, по дяволите? Какво ви влиза на вас това в работата? Какво общо може да има със смъртта на Джена?

Катрин попита хладно:

— Госпожице Джеймсън, вие имахте ли връзка с Джена?

— Не! Бяхме само приятелки.

— Казаха ни, че Джена е била бисексуална.

— Кой ви го каза, оная крава Белинда ли? Това е лудост! Това е глупост! Джена беше хетеросексуална. Или си мислите, че гейовете нямат хетеросексуални приятели? Най-вероятно някоя от вас трите е лесбийка!

— Джена е била хетеросексуална? — повтори Конрой, вдигайки вежда.

— Да, беше хетеросексуална! И защо тогава да споменавам сексуалните си предпочитания? Те нямат нищо общо с това.

Сара попита:

— Значи вие двете само си съжителствахте?

— Казах ви: Джена не беше такава. Мислите, че сме две тийнейджърки, които си играят на чичо доктор? Елате на този свят!

— Е — каза Катрин, промъквайки се покрай танцьорката с покривката от леглото под ръка — съвсем скоро ще разберем.

— Това моята покривка за легло ли е? Да не би да ми взимате покривката за леглото?

Катрин не каза нищо. Тера тръгна след тях към тахото.

— Какво още взимате?

— Чифт джинси — каза Сара небрежно — и разни други неща.

— Мамка му! Тъпи кучки!

Конрой рязко се обърна към танцьорката.

— Може би трябва и вас да ви приберем?

Лицето на Тера се изкриви от гняв.

— За какво?

Катрин знаеше, че Конрой иска да каже „за убийство“... но сега ли беше моментът? Нямаха доказателства.

Затова криминалистката пристъпи напред и каза приятелски:

— Госпожице Джеймсън, вие сте харесвали Джена. Тя ви е била приятелка. Оставете ни да си вършим работата. Опитваме се да ви елиминираме като заподозряна... това е всичко.

Тера го обмисли и каза:

— Добре.

Не изглеждаше като да е повярвала на Катрин, но и гневът ѝ попремина.

После танцьорката се заизкачва бързо нагоре по стълбите и конската ѝ опашка заподскача.

Когато Тера се скри, Катрин каза:

— Грег е добре да ни помогне, иначе можем да опитаме дебелия край на съдебната тояга.

Конрой въздъхна.

— Благодаря ти, че се направи на дипломат, Катрин. Бях попрестъпила линията. А при настроението, в което е Мобли напоследък, не ми трябва никакви скандали с шерифа.

— Чухме — обади се Сара.

Но Катрин знаеше, че нещата не опират само до политиката на отдела. Детектив Ерин Конрой беше задържала един лъжлив

заподозрян и ако го направеше отново, щеше да стане на практика невъзможно да предадат делото на прокуратурата... ако изобщо някога стигнеха дотам. Всеки добър адвокат щеше да ги направи на кайма за това, че са арестували двама заподозрени по грешка, пък ти върви обяснявай, че си имал съмнения... и убиецът на Джена Патрик, който и да беше той, щеше да се разхожда усмихнат на свобода.

— Е, ако не успея да се добера до нещо сигурно — каза Конрой на криминалистките, докато им помагаше да натоварят джипа, — дано вие, дами, да го намерите вместо мен, някъде сред всичките тези доказателства, които събрахме... и то скоро.

Детективката отиде до тауруса си, а Катрин и Сара до тяхното тахо, и потеглиха обратно.

14

Следващата нощна смяна едва беше започнала, когато Уорик Браун подаде главата си в кабинета на Грисъм размахвайки папка.

— Истинското име на Лил Мо е Кевин Садлър.

Грисъм вдигна поглед от някакви свои папки.

— На дилъра, който хванахте? За какво ставаше дума? Въведи ме в ситуацията.

Уорик остана на вратата.

— Садлър е дребен дилър, има условна присъда, но никога не се занимава с достатъчно големи количества, че да го картотекират.

— И какво общо има това с нашия случай?

Уорик се усмихна хитро.

— Садлър щампова пакетчетата си с малък червен триъгълник.

— Като на пакета кокаин, който открихме у Пиърс?

— Точно същият.

Грисъм се заклати назад на стола.

— И това означава ли, че имаме нов заподозрян?

Уорик се подпря на касата.

— Искаш да кажеш, дали Оуен Пиърс е наел тоя боклук да очисти жена му? Или може би дали Оуен и неговата връзка са имали скандал и Лин Пиърс го е отнесла?

Грисъм нетърпеливо отвърна:

— Да.

— Не — каза Уорик. — Садлър е бил на топло в продължение на три месеца, след като го хванали с трева. Току-що са го пуснали.

— Току-що?

— Два дни след като Лин Пиърс изчезна.

Грисъм направи отвратена физиономия.

— Не му е трябвало много време, за да се втурне обратно в бизнеса. Е, поне го разкара от улицата... И сега?

— Грис, Малкият Мо не е задънена улица.

— Още ли не е?

Уорик дори се засмя.

— Находчиво, Грис. Както и да е, преди само две години Садлър играл в баскетболния отбор на Университета на Лас Вегас. Познай кой е бил неговият физиотерапевт?

Очите на Грисъм светнаха.

— В замък ли живее?

— Как ти звучи следният сценарий? Кевин Садлър, известен също и като Лил Мо, влиза в този нов, доходоносен бизнес на синтетичните наркотици. И може би неговият физиотерапевт е не просто член на клуб на плешивците...

Грисъм се намръщи замислено.

— А е президентът, така ли?

Уорик вдигна рамене.

— Хората, които ходят на лечебен масаж, имат болки, а масажът не е евтин. Пиърс им сваля от гърба по седемдесет и пет на час за един сеанс... Очевидно привлича клиентела, която може да си позволи болкоуспокояващи лекарства.

Все още намръщен, Грисъм се изправи и попита:

— Казал ли си всичко това на Брас?

— О, да, и което е по-важно, той ще го съобщи на нашия приятел Кевин... т.е. Мо. — Уорик погледна часовника си. — Тъкмо трябва да са тръгнали към стаята за разпити.

През двойно — огледалното стъкло виждаха слабия Садлър, сплетен на плитки, с оранжев затворнически анцуг, седнал мрачно на масата с бинтована глава. До него седеше Джери Шенън — един от ония адвокати, които се радват на всякакви огризки, подхвърляни им от „Служебна защита“. Нисък и с недохранен вид, адвокатът се беше изтупал в кафяво спортно сако, зелена вратовръзка и жълта риза, която при по-внимателен оглед разкриваше, че може би пазарува от „Гудуил“^[1].

Брас беше прав и сякаш се носеше между Садлър и неговия адвокат, който, със скръстени ръце, монотонно повтаряше:

— Клиентът ми няма да коментира.

Уорик и Грисъм се спогледаха. Бяха срещали Шанън преди — взимаше евтино, наистина, и дрехите му бяха долнокачествени, но не беше глупак.

Брас премести поглед върху Садлър и без никакво съчувствие попита:

— Как са ребрата?

— Болят ме зверски! — каза Садлър и направи гримаса явно не позираше. — Ще ви съдя, шибани гъзове, за полицейско насилие...

Хърбавият адвокат се наведе към клиента си и го докосна по оранжевия ръкав.

— Не е нужно да отговаряш на никой от въпросите на капитана, Кевин — дори и онези, които изглеждат „приятелски“.

— Значи предпочиташ Кевин, а? — попита Брас. — А не Мо?

Дилърът погледна адвоката си, после отново Брас, с празен поглед.

Шанън се облегна назад в стола си, скръсти ръце отново и се усмихна на себе си.

Брас каза:

— Открихме доста трева у тебе снощи, Кевин — без да броим кокаина, метадона и хапчетата. Една лека присъда няма да ги покрие. Този път ще получиш повече... в „Карсън Сити“.

Спогледаха се с адвоката и Садлър се опита да си придаде предизвикателен и непукистки вид, но страхът в очите му бе очевиден.

— Сигурен ли си, че не искаш да отговориш на няколко наши въпроса? Да ни помогнеш?

— Не, мамка му! Ти...

Но адвокатът на Садлър се наведе напред и докосна клиента си отново по оранжевия ръкав в опит да го накара да замълчи.

Шанън любезно попита:

— И какво би спечелил моят клиент от това? Ако ви „помогне“?

— Това ще зависи от отговорите, които ни даде — каза Брас.

Шанън поклати глава.

— Искате Кевин да отговори на въпросите ви и тогава да ни предложите сделка? Това е леко неизгодно, капитан Брас, не мислите ли?

Брас повдигна рамене.

— Добре тогава. Можем да оставим съдията да разреши проблема. Какво мислиш, Кевин? Ти си достатъчно млад да изкараш десет години с главата надолу, дори няма да си чак толкова стар, когато излезеш.

— Капитан Брас... — започна Шанън.

Но Садлър отърси ръката на адвоката от ръкава си и каза троснато:

— Задавайте тъпите си въпроси.

Брас седна до Садлър. Дори се усмихна леко, докато питаше:

— Кевин, снощи ни каза, че не познаваш Оуен Пиърс... това истина ли е?

Садлър сбърчи чело в размисъл.

— Предполагам, че десет години не са чак толкова дълго време — каза Брас замислено. — Може дори да те пуснат след пет. Имат си дори и баскетболен отбор в „Карсън Сити“. Как е коляното, между другото?

Садлър разбра намека и поклати глава възмутено.

— Познавам го само по тази линия... Пиърс се занимаваше с коляното ми известно време. Това е всичко. Това е и точка.

Брас се надигна и погледна към огледалния прозорец.

— Това е нашият знак — каза Уорик на Грисъм.

Няколко секунди по-късно Уорик влезе в стаята за разпити, размахвайки прозрачен плик за доказателства. Занесе го до Садлър и му го показа да види плика, от който намигаше червеният триъгълник.

— И как така се озовало това в къщата на Оуен Пиърс, ако ти е бил само физиотепаревт?

Адвокатът каза:

— Пиърс би могъл да е взел това от всякъде. В града има безброй източници.

Уорик показа плика на адвоката.

— Но тези източници не се подписват точно така... — Криминалистът се обърна към дилъра. — Прав ли съм, Кевин?

Садлър отмести очи от Уорик.

— С кокаин ли се отплащаше на Пиърс, Кевин? — натисна го Уорик. — Така ли действаше схемата? Неговата физиотерапия в замяна на твоите наркотици?

Дилърът потъна по-дълбоко в обидена тишина.

— Майната му! — изрева Брас. — Кевин нека си гние в затвора следващото десетилетие, няма измъкване. — Детективът се наведе и ухили зловещо в начупеното лице. — Но ви обещавам следното,

господин Садлър: когато тикнем Пиърс в затвора за убийство, ще намеря начин да ви заключа и вас като съучастник.

Брас махна с ръка към Уорик и двамата се отправиха към вратата.

— Съучастник? — изрева Садлър, ококорен, избутвайки ръката на адвоката. — Ей, човече, никакъв съучастник не съм на никого!

Брас се спря, ръката му на бравата.

— Познаваше ли Лин Пиърс?

— Никога не съм и я срещал дори. Никога не съм ходил у тях, когато тя там... най-често вършехме работа в офиса.

Брас се върна обратно.

— Каква работа, Кевин?

Садлър погледна адвоката за секунда. Бяха го хванали натясно.

— Четох вестници и гледах по телевизията — каза Садлър колебливо. — Тя... изчезнала ли е или е мъртва?

— Госпожа Пиърс ли? — каза Брас небрежно. — Мъртва. Нарязана с електрически трион.

Това сепна Садлър, който шумно издиша.

— Човече, това е жестоко... Нямам нищо общо с това. Явно сте сигурни, че той го е направил?

Уорик каза:

— Ако не е, искаме да го докажем.

Садлър се изсмя със сумтене.

— О, да бе, бях забравил ония простотии за полицията и справедливостта.

Адвокатът каза отчетливо:

— Кевин, ако непременно трябва да говориш... първо помисли. И се посъветвай с мен, ако имаш някакви съмнения за...

— Нещата са под контрол — сопна се Садлър на Шанън. Премествайки поглед от Брас върху Уорик и обратно, каза:

— Ония простотии снощи... там с ножа... нищо нямаше да стане. Схващаш ли? Това си беше постановка, нали разбираш.

Уорик, който все още носеше малка лепенка на врата си, повтори:

— Постановка.

— Да, бе. Хората трябва да се отнасят сериозно към тая работа.

— Искаш да кажеш продажбата на наркотици.

Садлър вдигна рамене.

— Както и да е, никога никого не съм убивал. Плаша хората, ако се наложи, за да имам репутация на улицата, нали разбираш.

Брас каза:

— Кевин, след като коляното ти се обърна на юг и ти престана да ходиш на училище и влезе в новия си бизнес... Оуен Пиърс помагаше ли ти да си намираш клиенти? Запознава ли те с някои от своите пациенти?

— И ако отговоря на този въпрос, ще помогна да разрешите убийството ли? Няма ли да го използвате, за да приковете нещастния ми задник до стената?

Брас каза:

— Искаме само да хванем убиеца на Лин Пиърс. Аз се занимавам с убийства, не с наркотици.

— Това е добра политика — призна Садлър. После, усмихвайки се широко, дилърът каза: — Беше блага работа. Неговите клиенти и моите клиенти имат доста общо: пари и болка.

— С Пиърс продължавате ли да имате общ бизнес?

— О, да. Гъсти сме. Никакви простотии не могат да ни скарат. Дори му давам да плува с яхтата ми.

Брас се ококори.

— Имаш яхта?

— О, да — каза Садлър, интерпретирайки погрешно реакцията на детектива. — Какво, негрите не могат ли и те да имат яhti?

Уорик попита:

— Каква е яхтата?

— Суперспорт 380. Адски бърза, човече, казвам ти.

Отново заговори Брас.

— И си я дал на Пиърс да я ползва?

— Разбира се... Може и да сме различни, но се разбираме. Всичко опира до бенджамините, пич. Мамка му, той дори държеше под око къщата ми, докато бях в пандиза. Събираше ми пощата, отключваше на чистачката, такива работи.

— И това по време на неотдавнашната ти ваканция в затвора?

— Аха. Тъкмо излязох. Това нямате ли го в компютъра си?

Навеждайки се към дилъра, Брас каза:

— Кевин, ти явно си чул за изчезването на Лин Пиърс.

— Да, все пак не живея в пещера, мамка му.

Уорик, разбирайки накъде бие Брас, се наведе до другото рамо на младежа.

— Значи си чул за парчето тяло, което беше открито в езерото Мийд?

— Разбира се... аз... — Садлър отново премести поглед от Уорик върху Брас и отново върху Уорик, този път ококорен. — Мамка му... Да не искате да кажете, че е използвал моята яхта, за да...

Адвокатът се намеси:

— Кевин, не говори.

— Твоят добър приятел Оуен Пиърс — каза Уорик — те е превърнал в съучастник постфактум.

— Ама аз бях в затвора!

— Един съучастник не е нужно да присъства, за да помогне, например да обслужи с яхта.

Адвокатът ги прекъсна:

— Господа, мисля, че моят клиент трябва да поговори с мен, преди да продължим.

Но Брас продължи:

— Какво ще кажеш, ако пасуваме за наркотиците?

Садлър каза:

— Жестоко!

Адвокатът се облегна назад в стола си, мълчаливо оттегляйки молбата си.

— Тогава — продължи Брас — дай ни адреса и ключа на къщата си и местонахождението на яхтата.

Садлър се намръщи:

— И просто ей така да ви оставя да преровите всичките ми боклуци?

— Точно така. И не ни трябва разрешително за обиск, нали така? В края на краищата, ти ще бъдеш свидетел за обвинението.

Шанън, който схващаше много по-бързо от клиента си, се наведе напред и каза на Брас:

— И всичко, което откриете и което няма отношение към разследването на убийството, ще остане незабелязано?

Брас се замисли и погледна към стъклената преграда. Няколко мига по-късно Грисъм влезе в стаята за разпити и обмени няколко

думи с Брас, който каза:

— Ще го преживеем.

Садлър погледна адвокатата си, който се усмихваше. Шанън каза:

— Ние също, господа.

Задоволството на адвокатата съвсем не отговаряше на малката му заслуга за сделката.

Гил Грисъм, Джим Брас, Ник Стоукс и Уорик Браун — последният зад волана — се носеха заедно в един от черните джипове първо към заслона, където Садлър държеше моторната си яхта. Огромната барака беше сред десетина долепени една до други клетки в далечния край на комплекс от помещения, които се даваха под наем, близо до мястото, където живееше Садлър.

Уорик поръси металната брава за отпечатъци, но не откри нищо. В това нямаше нищо странно — в пустинния въздух отпечатъците изчезваха по-бързо, отколкото при по-влажен климат.

След като тази безсмислена задача беше свършена, отвори гаражната врата и влязоха вътре, където пред очите им изникна изключително скъпата яхта на наркодилъра. В гаража нямаше ток, но те светеха с фенерчета си. Елегантната бяла яхта, дълга дванайсет метра, беше наблъскана в мизерното пространство като красива жена под скъсан чул. Троен Двигател „Мъркюри“, 250 конски сили, заемаше опашката и Брас, прокарайки лъча от фенерчето, подсвирна от възхищение.

— Бърза яхта — каза той.

— Щом казваш — съгласи се Грисъм, търсейки с поглед улики за разследването.

Ник и Уорик влязоха в яхтата, докато Брас и Грисъм останаха на циментовия под. Уорик тръгна от кърмата, а Ник от предната част, като и двамата се придвижваха към центъра. За невъоръженото око яхтата изглеждаше девствена, а слабата миризма на разтворител и амоняк навеждаше на мисли за скорошно почистване.

— Садлър кога за последно е изкарал яхтата? — извика Ник. Осветявайки с фенерчето бележника си Брас каза:

— Ако можем да се доверим на нашия чаровен и изпълнен е желание да ни помогне свидетел, веднага след четвърти юли. Бил е в

затвора повечето време след това.

Ник погледна отново Уорик.

— Къде е тогава прахът?

— Яхтата е прекалено чиста — съобщи Уорик, поклащайки глава. — Ако питате мен, някой я е използвал и след това я е почистил.

Грисъм каза от ниското:

— Не те питаме теб, питаме уликите.

Ник и Уорик поръсиха за отпечатъци контролните табла и руля. Всичко беше забърсано. Ник отвори контейнера за риба, огря с фенерчето си вътрешността и видя, че и тя е измита с маркуч.

— Тук няма нищо — каза Уорик най-сетне. — Да я бяха докарали право от магазина, щеше да има повече прах и мръсотия по нея.

— Продължавайте — каза Грисъм, като самият той претърсваше кабинката.

Подът на кабинката на носа беше покрит с мокет на морскосини, светлосини и бели вихърчета. Докато лазеше и държеше фенерчето на едва десетина сантиметра от палубата, Уорик се съмняваше, че дори и да има нещо, ще го види. След като беше лазил в продължение на петнайсет минути, разбра, че е прав.

Ник скочи долу на цимента, доста пъргаво за огромния си ръст.

— Не знам какво да кажа, Грисъм.

Усмивката на Грисъм беше едва забележима.

— Спомняш ли си старите филми, когато индианците се готвят да нападнат? „Тихо е...“

— „Прекалено тихо“ — довърши Ник с кимване. — А тук е много чисто, прекалено чисто за времето, през което се предполага, че яхтата не е била използвана... но не можем да открием нищо.

Грисъм наклони глава и вдигна вежда.

— Ако едно разчленено тяло е изхвърлено от палубата на тази яхта, Ник, какво би трябвало да очакваме, че ще открием?

Ник се усмихна, приближи се до полеводо оборудване на Уорик, изрови бутилка и им я подхвърли.

— Луминол, Грис? — извика Уорик от ниското. — Нали не мислиш, че я е нарязал на яхтата?

— Не знам — каза шефът на отдела. — Не съм бил тук, когато се е случило... виж дали тук има нещо, което може да ни разкаже какво е

станало.

Ник се приближи до Брас, който стоеше със скръстени ръце.

— Мислех, че сме хванали кучия му син — измърмори детективът.

Ник вдигна рамене и каза:

— Грисъм е прав, за колкото по-хитри и умни се мислят, толкова по-сигурно е, че ще се подхлъзнат някъде. — Погледна надолу и погледът му попадна на края на прицепа — мястото за завързване на въжетата отзад — Някой да е ръсил въжетата за отпечатъци?

Брас го изгледа, лека усмивка се зароди в ъглите на устата му.

— Все още не.

След като напръскаха с луминол кабинката на носа, Уорик включи ултравиолетовата лампа. Премина от кърмата до носа по левия борд — нищо. Тръгна обратно по десния борд, стигна до командното табло, и тогава видя първото светло петънце...

... флуоресцентна капка.

Затаи дъх и замръзна, молейки се мъничкото зелено петънце да не е плод на въображението му.

Още две капчици отстрани и още една на перилото, и Уорик разбра, че това, което вижда, е истина. Върна се обратно до центъра на яхтата и отвори контейнера за риба. Въпреки, че на пръв поглед изглеждаше чист, сега се показва малка флуоресцентна ивица на дъното, до далечната стена. Някоя от торбите с парчета тяло е протекла, помисли си той.

— Открих кръв — извика той спокойно. — Не е много, но достатъчно за ДНК проба.

Грисъм се усмихна на Брас.

— Ако тялото на Лин Пиърс е пътувало с тази яхта, ще го разберем.

Ник свали лентата от въжетата, освети я и видя хубав чист отпечатък от палец.

— Намерих отпечатък на въжетата на прицепа! — извика той.

Четиримата заключиха гаража, доста доволни от себе си — до един знаеха, че най-сетне имаше напредък по този неприятно зациклил случай.

— Към следващата ни спирка: домът на Кевин Садлър — каза Грисъм.

— Към нови парченца от пъзела? — попита Ник.

— Възможно е — призна Грисъм. И продължи: — Може би достатъчно парченца, че да разберем каква картина редим.

Къщата — разпадащо се ранчо, което плачеше за ремонт и пребоядисване — клечеше на върха на една от онези странични улици, които никога не влизат в клиповете „Посетете Вегас!“, а още по-рядко в туристическите брошури.

Брас отключи вратата и криминалистите влязоха със сребристите си куфарчета с оборудване и с гумени ръкавици на ръцете. Задачите им вече бяха разпределени от шефа им, който беше готов и нетърпелив да се впусне в обиска. Ник пое кухнята, Грисъм спалнята и банята, Брас всекидневната, а Уорик мазето.

Апартаментът беше модерно обзаведен — много от мебелите бяха в бяло и черно, стените бяха измазани с блед хоросан. Къщата беше подредена, може би — подобно на яхтата — прекалено подредена. От друга страна, Садлър беше отсъствал няколко месеца и се беше върнал едва наскоро, нищо странно, че къщата беше почистена в негово отсъствие. Пък и дилърът беше казал, че докато е наглеждал къщата, Пиърс е отключвал на чистачката. Нито пък беше странно, че Садлър не беше имал време да я замърси.

Телевизорът във всекидневната беше по-малък и от „Юго“ — макар и незначително. До него купища електроника се набиваше в очите на Брас, който можеше да разпознае само малка част от нея. Голям удобен на вид диван от бяла кожа заемаше по-голямата част от средата на стаята, а креслата бяха обърнати към телевизора. Под краката на детектива поскръцваше дебел бял мокет от онзи тип, в който може би се криеха частици улики. Въпреки това Брас знаеше, че има малка надежда да открие някакви улики тук, което, както също знаеше, беше причината да е тук.

В спалнята на нощното шкафче Грисъм намери пепелник с изпушени джойнтове, а в едно от чекмеджетата — голям найлонов плик, който можеше да се запечатва многократно, пълен с трева. Претърсвайки дрешника, Грисъм започна да осъзнава, че няма да открие тук нищо важно. Имаше надежди за банята, но и там не откри

нищо. За негова най-голяма почуда луминолът не разкри кръв във ваната... нито пък в мивката...

В кухнята Ник видя малко кръв в сифона, сякаш някой беше изплакнал ръцете си. Луминолът показва няколко капки и в мивката. Взе проби от нея, но не откри нищо повече.

— Тук има нещо, което си струва да се види! — извика Уорик от мазето.

Стълпиха се долу, начело с ентузиазирания Грисъм. Стаята без прозорци беше осветена от една-единствена крушка, която висеше от тавана като в „Психо“. В далечния ъгъл имаше душ, прикрепен за стената. Водата се оттичаше в канал на пода на повече от метър. Въпреки че квадратната ниша беше оградена от релса за завеса, завесата отдавна си беше заминала и само парчета висяха по металните халки.

Грисъм си отбеляза тази подробност, която можеше и да се окаже важна.

На стената до душа имаше огромна мивка, а малко по-нататък до нея и тоалетна чиния, без стена между тях.

Докато другите гледаха, Уорик, спокоен и съсредоточен, каза:

— Напръсках душа, пода, мивката и тоалетната с луминол.

Никой не каза нищо, докато високият и кльощав криминалист включваше ултравиолетовата светлина. Нито пък проговориха, когато пред очите им свръхестествена флуоресцентна светлина заля помещението. Дори печени криминалисти като тях замръзнаха в шок.

Клатейки глава, Брас най-сетне рече:

— О, Господи...

Грисъм мрачно наведе глава и пред затворените му очи оживя картина.

Пиърс има ключ за къщата. Идва тук, в това циментово подземие, с тялото на жена си. Постава я под душа като парче месо, каквото тя всъщност и беше, и се връща горе за електрическия трион. Скоро слиза пак долу и го включва...

Като внимава да пази чисто, той последователно отрязва парче от мъртвата си жена, парче от завесата на душа — може би с ножици? — в което увива месото като в месарски магазин, после слага парчето в торба за боклук, като не забравя да сложи в плика и тежести — камъни, баластра? — преди да го завърже. После пак същото.

През цялото време Пиърс е безчувствен към факта, че кълца жена си. Това е работа, нищо повече. Толкова много тела са лежали проснати пред него на масата за масаж, че човешкото тяло няма тайни от него — кости, мускули, мазнини, пръстите му ги познават толкова добре.

Ако не друго, поне изпитва мрачно задоволство, че заличава самоличността на Лин, тази нова идентичност, тази преоткрила християнството благопристойна жена, която замести жената, за която се беше оженил. Някак не беше достатъчно просто да я убие — тя беше толкова погълната от духовното, толкова завладяна от божествения свят отвъд нашия. Е, той щеше да я освободи от тежкото бреме на плътта, прекъсвайки нейното съществуване: няма тяло, няма Лин.

Освен това се наслаждава, че е надхитрил полицията. Дори и те все пак да го надушат и да го приклецят, ще обвини оня отвратителен малък дилър на дрога.

„Садлър го направи“ — щеше да каже той. — „Сделката с наркотиците се разви зле за него и отчаяно му трябваха пари на ръка, а аз му дължах пари, пък нямаше как да му ги върна.“

Но Садлър е бил в затвора, когато жена ти изчезна — щяха да кажат ченгетата.

„Така си мислеше и Садлър, че ще решите — казва той. — Перфектното алиби — но накара един от своите хора да свърши работата.“

И, разбира се, полицията щеше да му повярва — кой нямаше да приеме думата на един почтен бял гражданин пред тази на някой чернокож наркопласьор, разсъждава Пиърс?

Но дори и мъртва, Лин Пиърс си остава същата досадница — вбесява го за последен път, когато се опитва да я разреже през пелвиса и трионът му засяда в костта, та издърпва червата навън, докато освобождава триона. Чувства се глупаво за момент — нали се предполага, че е експерт по анатомия.

Но този момент отминава и не след дълго най-сетне си свършва работата тук долу. Почиства кръвта внимателно, убеден, че не е оставил следи, които следователите да открият. Натоварва електрическия трион и торбите с „месо“ в джипа, откарва триона и торбите до яхтата на Садлър в близкия гараж, изкарва яхтата под

прикритието на нощта, навътре в езерото Мийд и обикаля през остатъка от нощта, хвърляйки торбите — заедно с електрическия трион и може би пистолет — през борда.

Единствената грешка на Пиърс е, че една от торбите има дупчица, колкото глава на карфица, от която капе кръв в контейнера за риба, по палубата и по перилата преди най-сетне да я метне през борда. При последвалото внимателно чистене на яхтата не може да махне тези кървави следи, но той не го знае.

Освен това „експертът“ по анатомия не може да предвиди, че парчето с пелвиса, все още пълно с газ, ще се освободи от торбата с тежестта и ще се понесе към повърхността, за да се заплете в котвената верига на природозащитника Джим Тилсън.

Единственото, което Оуен Пиърс знае, е, че има още едно последно нещо, което трябва да направи: трябва да се превърне в съкрушен съпруг, който не може да открие избягалата си жена.

Грисъм се зачуди къде ли се е намирало тялото, когато го бяха посетили в къщи онази първа нощ. Дали Пиърс вече е бил донесъл тук останките от жена си? И къде беше колата на Лин през цялото това време? Попита Уорик:

— Направи ли снимки и взе ли проби?

— Правя го в момента — отвърна Уорик.

— Ник — каза Грисъм, — помогни му тук. Проверете и горе за ножиците, с които Пиърс може да е отрязал завесата. Вземете и парче от това, което е останало от завесата.

— Действаме — каза Ник.

— Джим — каза Грисъм, — ела с мен.

— Къде? — попита Брас.

— Навън. Има още нещо, което искам да проверя.

Навън зад къщата, далеч от улицата, се криеше малка барака — гараж, която едвам побираше кола и малко инструменти. Двете дървени врати, които се отваряха навън, бяха хванати с верига и катинар.

— Имаш ли ключ от тук? — попита Грисъм.

Брас започна да изпробва ключ след ключ от връзката, която Садлър им беше предоставил, и на петия опит ключалката подаде. Двата хванаха по една от вратите и задърпаха под протестите на ръждясалите панти. Вратите зейнаха отворени.

В мръсното помещение кола нямаше. По стените висяха само няколко инструмента — изглежда Садлър не си падаше много по ремонтите. В далечния ъгъл стоеше ръждясала кофа за боклук. Грисъм отиде до изгърбушения контейнер и насочи лъча на фенера право вътре. Блестящи искрици му намигнаха.

— Мисля, че току-що открих страничния прозорец от колата на Лин Пиърс.

— Нещо друго? — попита Брас, след като отиде до Грисъм при кофата за боклук.

Грисъм се наведе и извади смачкано парче хартия, което изглади внимателно върху обвитата си с гума ръка.

— Касова бележка за нов прозорец за „Авалон“, модел деветдесет и пета. — Грисъм се ухили на детектива. — Платил е в брой в „You Pull a Part“.

Брас обаче не се усмихваше, когато попита:

— Мислиш ли, че ще има готови отговори за всичко това?

— Защо не му отидем на гости да видим?

[1] Голяма верига магазини за дрехи втора употреба. — Б.пр. ↑

В началото на смяната Сара Сайдъл усети, че е извадила „късмет“ — Катрин беше на път към „Шоугърл Уърлд“, за да връчи разрешителното за обиск на гримьорната, докато детектив Конрой се връщаше обратно към „Дрийм Долс“ да разпита наново Белинда Пищната и другите стриптийзъорки. Така Сара остана да надзирава лабораторната работа в централата, в частност — да действа по всичко, на което Грег Сандърс би могъл да се натъкне. Грисъм, Уорик и Ник пък бяха заети със случая Лин Пиърс и Сара се чувстваше като самотен призрак, скитащ из синкавите стени на отдела.

По-точно, надяваше се да намери отговор на една объркваща подробност. Още откакто беше открито тялото на Джена Патрик, те се опитваха да проследят произхода на мокета в стаичките за танци в „Дрийм Долс“. Тай Капелос даде на сержант О’Тайли името на търговеца, който му го беше продал, но О’Тайли не можеше да се свърже с него — тип на име Монти Уейн, който въртеше малък бизнес с преоценена стока в по-старите части на града.

— Тоя тип е в отпуск — каза О’Тайли на Сара ден по-рано — и единственият друг служител на фирмата е секретарката, чийто английски определено не е блестящ.

Но тази вечер, когато дойде на работа, Сара откри на екрана на компютъра си съобщение от О’Тайли, че Уейн се е върнал. Търговецът дори беше оставил домашния си телефон, казвайки, че няма проблем да го търсят до полунощ.

Седнала зад бюрото си, Сара набираше цифрите, като се опитваше да потисне усещането, че си губи времето, докато всички други от екипа вършат нещо по-смислено, да не говорим, че и по-интересно. Телефонът иззвъня два пъти преди някой да вдигне слушалката.

— Семейство Уейн — каза грубоват мъжки глас.

— Господин Уейн?

— Да.

— Аз съм Сара Сайдъл от криминалния отдел на ласвегаската полиция. Говорили сте със сержант О'Тайли по-рано.

Гласът се оживи.

— Госпожице Сайдъл, да... очаквах да ми се обадите. Как мога да бъде полезен на полицията?

— Сержант О'Тайли е говорил с вас за мокета в задните помещения на „Дрийм Долс“...

Но Уейн само чакаше знак да започне.

— О, да, спомням си оня боклук. Наистина си беше боклук и оня тип Капелос го взе евтино, защото гледах да се отърва от тая стока.

— По какви причини?

— Така дойде от производителя — в Дентън, Южна Каролина. Преди купувах много от тях, но взеха да западат. Взех ония две ролки за мостра.

— Знаете ли дали някоя друга местна фирма го предлага?

— Съмнявам се. Знам, че бях единственият им клиент от Вегас, дори когато бяха във възход. А сега вече едва ли някой изобщо купува от Дентън... Може да се каже, че бизнесът им виси на конец.

Изглежда той очакваше от Сара да се засмее, така че тя се насили, разсмя се и каза:

— Продължете, моля ви, господин Уейн.

— Съмнявам се да има останал от онзи преоценен боклук в щата, да не говорим за града.

— Благодаря ви, господин Уейн. Случайно да имате номера на производителя в Дентън.

— Вече го дадох на сержант О'Тайли, а го нямам въпреки. Защо не го питате? Двамата с него обсъдихме горе-долу същите неща.

Най-вероятно включително и шегичката с конца, помисли си тя, но каза:

— Е, благодаря ви, господин Уейн. Бяхте много услужлив. — Кое то си беше самата истина.

Уейн каза, че за него е било удоволствие, сбогуваха се и Сара затвори. Бързо набра кабинета на О'Тайли, но се включи телефонният секретар, така че пробва на мобилния и го хвана в колата на път за денонощен магазин, където бил извършен обир.

— Да, говорих с „Голдънуийв“ в Дентън — каза О'Тайли. Не са продавали от онзи мокет на никого друго във Вегас, нито дори в

Югозапада. Това върши ли ти работа?

— Би могло и да свърши — каза Сара замислено. В съзнанието ѝ изведнъж мокетът се превърна в нещо много сложно като текстилна версия на ДНК.

След това, усетила лек прилив на енергия, тя отскочи до Грег Сандърс в неговата лаборатория, но го завари седнал на стол до барплота, без да работи или да прави каквото и да е друго — дори не се лигавеше с безалкохолна напитка или с видео игра... просто си седеше навъсено.

— Надявах се, че може би ще имаш нещо за мен — каза Сара от вратата.

Но наеженият лабораторен плъх просто си седеше, сякаш не я беше чул.

Изчака за момент и после каза:

— Грег? Ехо?

Не помръдна.

Най-накрая отиде до него, постави ръка на рамото му, облечено в син смокинг.

— Грег, какво има?

Клатейки глава, той я погледна.

— Оня твой случай със стриптийзьорката... мразя го.

— Защо го мразиш?

— Можеш ли да повярваш? Случай, в който са замесени стриптийзьорки, а аз мечтая за гниещ труп или може би за друга одрана горила.

Сара си придърпа стол и седна до него.

— Бъди по-конкретен.

От въздишката цялото му тяло се повдигна и после се отпусна тежко.

— Добре, ти ми донесе достатъчно сурови доказателства да запълня цял склад и въпреки това не мога да открия нищо от основния заподозрян, но откривам тонове от танцьорки и от кого ли не. Може и да са били всичките в оная стая... но Липтън? Никога. А в оная дупка има достатъчно ДНК да си направиш абсолютно нов биологичен вид, само дето не е от него.

— Ами съквартирантката?

Грег се обърна и я изгледа с присвити очи.

— Да, и аз щях да те питам за нея.

— И защо?

— Първо, трябва да знаеш, че по дрехите на всички танцьорки от „Дрийм Долс“ има влакна от мокета — всяка от тях и всички те биха могли да са били в оная стаичка по всяко време.

— Знаем това. То какво общо има със съквартирантката? Тера Джеймсън?

Грег я потупа, с което придружи единствената горе-долу интересна информация.

— И по нейните неща има влакна.

— Хм. Тя е другият ни важен заподозрян.

Грег се оживи.

— Така ли?

— Да... но тя самата също е работила в „Дрийм Долс“.

— Така ли? Между другото, нейната ДНК също е в купа.

— Може би по същата причина. Изкара ли нещо от матрака или от вибратора?

Нова въздишка.

— Това е следващото, с което ще се заема. Мисля, че за пръв път ми носиш вибратор.

Тя се усмихна леко, но отправяйки се към вратата, го посъветва:

— Не ходи там, Грег.

Сандърс също пусна своята си усмивчица, преди изражението му да стане сериозно и да се захване отново с работа.

На път за кабинета си, Сара имаше досадното усещане, че нещо ѝ убягва, че всички парчета от пъзела са вече пред нея, но тя не ги подрежда както трябва.

Детектив Ерин Конрой и Пат Хенсли стояха на метални сгъваеми столове в гримьорната на „Дрийм Долс“. Няколко от танцьорките, в различни фази на разсъбличане, се мотаеха наоколо, слагайки си скъпи гримове и евтин парфюм. Другото аз на Пат, Белинда Пищната, излизаше на сцената чак след половин час. Почиваше си, наслаждаваше се на чаша кафе. Конрой също — държеше се небрежно, дори не си водеше записки.

С гръб към тоалетката, почти безлична без грим, огнено червенокосата Хенсли носеше силно деколтирана блуза в лимоново, която разкриваше пред света по-голямата част от нейния пищен бюст. Джинсите ѝ бяха модерно изтъркани и прилепнали. Беше боса, ноктите на краката ѝ боядисани в кърваво червено. Но вниманието на Конрой си оставаше приковано върху деколтето, напомнящо за Доли Партън.

Забелязвайки това, Белинда каза добросърдечно:

— Имаш ли, скъпа, показвай. Платила съм доста за тях и смятам и да изкарам кинти от тях.

Свежата прямота на думите ѝ разсмя Конрой, която каза:

— Говорехме за Тера Джеймсън.

— Точно така. Какво още да ти кажа?

— Сексуалните предпочитания на Тера широко известни ли са във вашите кръгове?

Хенсли вдигна рамене.

— Не го рекламираше, но не го е крила.

— Ами Джена?

Хенсли отпи от кафето.

— Тя пък съвсем не го рекламираше.

— Че е лесбийка ли?

— Ъхъ. Но както вече казах на другото маце оня ден, Джена си падаше и по двата вкуса.

— Искате да кажете, че е била бисексуална?

— Да, казах го и преди. Накъде биеш?

Конрой подбираше думите си внимателно.

— Друга нейна приятелка твърди, че Джена е строго хетеросексуална.

Хенсли се изхили презрително.

— Значи не е познавала Джена достатъчно добре.

Конрой се наведе напред заговорнически.

— Ами ако ви кажа, че самата Тера Джеймсън твърди това?

— Ако ще и Опра да ви го е казала, лъжа е. Тера лъже. Нямам представа защо.

— Тера и Джена имаха ли връзка?

— Ами... навремето да.

— Чак до момента на убийството?

— Не. Приключи преди месеци. Продължаваха да живеят заедно, но Джена ми каза доста категорично, че историята с Тера е минало. Все още бяха приятелки! Но връзката им беше минало.

— Заради Рей Липтън ли?

Хенсли кимна.

— Джена си падна сериозно по тоя тип... Имате ли нещо против да почна да се гримирам?

— Разбира се, че не.

Хенсли обърна гръб на детективката и започна да си слага грим, като междуременно говореше на Конрой в огледалото.

— Разбирам обаче защо Тера не харесваше Рей.

— Защото ѝ отмъкна Джена ли?

— Ами, да, предполагам, но...

— Защото беше кибритлия?

— И това също, въпреки че Липтън се палеше само на думи. Виждала съм да стиска Джена за китките, но никога не я е удрял.

Конрой продължи да опитва.

— Какво друго не харесваше Тера в Рей Липтън?

— Той се държеше високомерно с Тера... беше много... как се казва? Провинциален като мислене. Намираше го за перверзно... момичета с момичета.

В огледалото на гримьорната Пат Хенсли се превръщаше в ослепително привлекателната Белинда Пищната. Конрой попита:

— Пат... Белинда, това е важно. Сигурна ли си, че Джена и Тера са имали романтична връзка? Т.е. секс?

Стриптийзорката се засмя с бълбукащ смях.

— О, да, знам със сигурност.

— Да не искаш да кажеш...

Стриптийзорката се обърна и погледна детективката безизразно.

— Нали няма да тръгнеш да го разпространяваш? Имам мъж и две деца. Но съм свързана със странен бизнес, както може би сте забелязали, и невинаги виждам или правя неща, на които обикновените хора биха погледнали с одобрение.

Знаейки отговора, Конрой попита:

— Откъде знаеш, че Тера и Джена имаха връзка, Белинда.

Пат, която вече се беше превърнала в Белинда, каза:

— Защото един пиянски следобед, маце, ги оставих да направят сандвич с Белинда Пищната... оттам знам.

Отпивайки голяма глътка от кафето си, детектив Ерин Конрой се усмихна.

— Харесва ли ти нашето кафе в „Дрийм Долс“? Не е лошо, за такава дупка.

— Съвсем не е лошо — каза Конрой, надигна се и остави празната чаша от кафе на тоалетката. — Всъщност си е направо чудесно.

Почти толкова хубаво, помисли си Конрой, колкото да хванеш Тера в нова лъжа.

В полумрачния задимен храм на плътта, наречен „Шоугърл Уърлд“, Катрин Уилоуз, облечена в черно кожено сако, лимоненожълта копринена блуза и черни кожени панталони, стоеше на бара пред огледалото и чакаше. Сребристото ѝ куфарче с полево оборудване беше на пода до нея.

Музиката трещеше, на сцената в началото на своя номер се изявяваше руса танцьорка с опашчици, докарана в ученическа униформа с минипола, а няколко други момичета по бельо се мотаеха из публиката, въпреки че мястото беше полупразно в момента на затишие в ранната вечер.

Барманът, мъж около петдесетте с очила със сиви рамки, се върна от телефона.

— Господин Макгроу ще дойде веднага.

— Благодаря.

Острие светлина прорязва тъмнината отляво, отскочи като лазер от огледалата, и после изчезна също толкова бързо. Широкоплещестият Рик Макгроу, в тъмносин костюм и по-светла риза без вратовръзка, излезе от кабинета си.

— Какво мога да направя за вас, детектив?

— От криминалния отдел съм — каза тя, подавайки му разрешителното за обиск. — Тук съм, за да претърся гримьорната.

Набитият мениджър на клуба пусна сгънатия лист в джоба на сакото си, без да го погледне.

— Разбира се.

Катрин вдигна вежда и му хвърли полуусмивка.

— Казали сте на детектив Конрой, че няма да ѝ позволите да обискира без разрешително.

Леко повдигане на рамене.

— И вие ми го донесохте.

— Тера Джеймсън идвала ли е днес?

— И в момента е тук, но няма да излиза скоро. Не е на смяна, просто замества болно момиче. — Махна с ръка. — В момента танцува за клиент. Трябва ли ви?

— Не. Нощта, в която Джена Патрик умря в „Дрийм Долс“, Тера е била на работа, нали?

— Да, казах всичко на ченгетата.

— Разкажете ми отново.

— Ами, беше тук. Бяхме останали без хора и се наложи да излиза на сцената на всеки час.

— Имате ли някакъв запис? Някакъв списък на танцьорките, кога са излезли на сцената, кога са свършили, нещо такова...

— А вие как мислите? Подписват се, преди да излязат и когато свършат. Това е всичко.

— Но вие ще свидетелствате, че е била тук през цялата нощ?

Макгроу кимна.

— От шест вечерта до три сутринта.

Поклащайки глава, Катрин въздъхна и попита:

— Гримьорната отзад ли е?

— Да. — Кимна с глава към задната част. — Не искате ли да ви доведе Тера?

След като се огледа и не забеляза Джеймсън никъде, тя поклати глава.

— Не, напротив. Не очаквах да е тук. Задръжте я, докато съм вътре, ако можете.

— Ще видя какво мога да направя. Не ви обещавам нищо.

В гримьорната имаше само две танцьорки, когато Катрин влезе, влачейки сребристото куфарче. Тук условията не бяха много по-добри отколкото в „Дрийм Долс“. Колкото и изискан да беше един клуб, гримьорните си бяха винаги еднакви.

Най-близко стоящата танцьорка оправяше грима си. Кимна с безразличие в огледалото, големите ѝ кафяви очи огледаха

преценяващо конкуренцията.

Катрин попита:

— Коя е масичката на Тера Джеймсън?

Танцьорката кимна към задната част на помещението.

— Цялата задна редица е нейна, тя е звезда, нали знаете. — Извърщайки се от огледалото, за да огледа Катрин от главата до петите доста изпитателно, тя добави:

— Не знаех, че си е хванала ново гадже.

Катрин каза:

— Работа за полицията — и показва служебната си карта.

— И това те прави хетеросексуална, така ли?

Катрин вдигна вежда.

— Да сте чували за убийството на Джена Патрик?

Жената най-сетне схвана, но изглежда не ѝ пукаше особено.

— Не я познавах — каза тя, обръщайки се към отражението си в огледалото.

Другата танцьорка се бе отпуснала по гръб на едно от канапетата и пушеше цигара. Изглеждаше отегчена до смърт.

В далечния край на помещението Тера си беше създавала известно лично пространство, донасяйки си малка релса за дрехи, която беше разположила така, че да я отделя от съседката ѝ. До тоалетката имаше прозорец, който гледаше към задния паркинг и който заради релсата не се виждаше от останалата част от гримьорната. Масичката ѝ с гримове и огледалото бяха вдясно, а отсреща — където навремето е стояла друга тоалетка — имаше малка етажерка с обувки на долния рафт.

Нишата на Тера беше добре подредена. Столът беше бутнат под масата, кутията с гримове затворена и поставена в левия край на масичката, кутията със салфетки в десния, най-близко до огледалото, а пред него кърпа, сгъната на четири, и друга, праметната спретнато на облегалката на стола. Рутината веднага се набиваше на очи за човек, който някога беше живял по същия начин. Катрин нахлузи гумените ръкавици и се захвана за работа.

Кутията за гримове приличаше повече на голяма кутия за бижута с капак, под който изкачаха три чекмеджета. В капака имаше джобчета с малки шишенца и четчици, червилата лежаха в подредена редица върху мека подложка вдясно.

Но между шишенцата лак за нокти и гримове Катрин отри и шишенце лепило за перуки и мустаци.

Доволно го сложи в плик и се премести на горното чекмедже, където откри още червила, руж, фон-дьо-тен и пудри. Съдържанието на второто чекмедже беше подобно и Катрин се зачуди, колко грим ѝ трябва на една танцьорка. В най-долното чекмедже видя купчина модни списания. Почти беше затворила чекмеджето, но се спря, извади списанията и откри наблъскани под тях брада и мустаци.

Комплектът от брадата и мустаци изглежда съответстваше на изкуствените влакна, които бяха открили в „Дрийм Долс“. С доволен кикот Катрин сложи в плик това важно откритие и го постави върху тоалетката.

После небрежно прегледа дрехите на етажерката до тоалетката. Знаеше колко малко вероятно е якето с надпис „Липтън Кънстракшън“ да виси там пред хорските погледи, но беше задължена да погледне. Косвените улики се трупаха, но въпреки това си представяше как някой адвокат казва, че Тера е била решила да имитира номера на приятелката си Джена със стареца и затова има лепило за перука и прочее глупости.

Но ако якето се окажеше тук, тогава у съдебните заседатели нямаше да има две мнения...

Провери и другата етажерка за дрехи и откри само стриптийзърски тоалети. Когато обаче реши да погледне долу и да прегледа обувките с надеждата да открие чифт мъжки ботуши, забеляза комплект малък куфар и пътническа чанта. Издърпа ги навън, с щракване отвори куфара и откри различни всекидневни дрехи. Пътническата чанта, освен другото, съдържаше и козметиката, която липсваше в банята на Тера тази сутрин.

Изведнъж Сара разбра, че това беше последната нощ на Тера в „Шоугърл Уърлд“. Тя щеше да си вземе парите за последната нощ и чека за седмицата, който даваха тази вечер и щеше да офейка през прозореца на паркинга.

Катрин набра номера на Сара на клетъчния си телефон.

— Сара Сайдъл.

— Аз съм. Открих лепилото за перуки и фалшивите мустаци и брада. Дори има и прозорец до тоалетката на Тера, през който да се измъкне.

— Сериозно! Защо ги е оставила тия неща да се въргалат там? Защо не ги е хвърлила?

— В момента е тук — каза Катрин. — Може би ще я питам. Свързвала ли си се с Конрой скоро?

— Да. С нея сме в колата, идваме към теб. Конрой иска да разпита Джеймсън.

— А при вас какво ново?

— Грег приключи с изследванията на уликите от апартамента на жената — съобщи Сара. — Изглежда по вибратора има ДНК на Джена, а петната от менструална кръв по матрака са на двете, на Тера и на Джена, които са спали на едно легло.

— Значи любовницата на Тера я оставя заради мъж? — каза Катрин. — Заради Рей Липтън, лицемерен хомофоб кибритлия. Тера решава да си го върне като убие невярната си любовница и накисне приятеля, набъркал се, където не му е работата.

— Така постига всичките си желания — каза Сара.

— Това е мотив — каза Катрин — но все още ни трябва нещо, което да я свърже директно към убийството. Брадата няма да е достатъчна.

— Виж какво — каза Сара — задръж Тера, докато дойдем.

— Трябва да го направя — каза Катрин. — Определено има опасност да избяга. Багажът ѝ е стои готов тук в клуба... до оня прозорец.

— Дай ни десет минути. О, да, и още нещо, което Грег откри — влакната от мокета в стаичката в „Дрийм Долс“ се появяват върху джинсите, които взехме от апартамента на Тера.

— Добре. Ще се видим... — Гласът на Катрин заглъхна. После каза: — Пипнахме я. Тя го е направила.

— Така ли? И как?

Катрин се усмихна в слушалката.

— Ако по дрехите на Тера има влакна от стаята за танци в „Дрийм Долс“, значи е виновна.

— Но Тера също е работила там!

— Да, работила е, преди да сложат оня мокет. Тера е напуснала „Дрийм Долс“ преди три месеца и оттогава кракът ѝ не е стъпвал там, или поне така твърди тя.

— А мокетът е сложен преди два месеца!

— Точно така. Пипнахме я.

Сара се обърна към Конрой и ѝ разказа набързо новите неща. Изведнъж в слушалката заговори Конрой.

— Задръж Тера, ако можеш. Не си играй на ченге. Аз ще я арестувам.

Катрин пушна мобилния си телефон обратно в чантата и се върна при тоалетката, за да си прибере нещата. Но найлоновият плик с брадата беше паднал на пода.

Когато Катрин се наведе да го вдигне, погледна под масата и видя решетката на вентилационна шахта в стената близо до пода. Извади своя мини „Маглайт“ и насочи лъча му към винтовете — боята по тях беше изчегъртана. Извади от куфарчето си малка отвертка и се навря под масата, за да развие четирите винта. После издърпа решетката.

В нишата зад решетката имаше черен найлонов плик. Издърпа го и си позволи да се усмихне леко, докато го отваряше. На дъното лежах якетото с надпис „Липтън Кънстракшън“ и мъжките ботуши, които Тера беше носила онази нощ.

Сега вече Катрин си представи как беше станало всичко...

... в своя тих ъгъл на гримьорната Тера обвива бюста си с бинт и облича дрехи като на Липтън. Вдига косата си нагоре под бейзболната шапка, залепва си фалшива брада и мустаци и слага тъмните очила и якетото на „Липтън Кънстракшън“, което е взела от някой от неговите работници или клиенти. Отваря прозореца издебва спокоен момент и скача на паркинга, където я чака колата. Така дегизирана, пристига в „Дрийм Долс“ и успява някак да примами Джена в задната стаичка — или маскировката заблуждава танцьорката в полумрака или пък Джена е възбудена от маскарада на бившата си любовница.

Щом влизат в кабинката за танци Тера прокара кабела около врата на Джена и го затяга. Наблюдава как жената, която ѝ е изневерила, се гърчи от болка и умира.

Тера напуска клуба и все още дегизирана се връща и спира на задния паркинг на „Шоугърл Уърлд“ изчаквайки подходящ момент да се вмъкне през прозореца обратно в клуба, където сваля дрехите и скрива брадата под броеве на „Воуг“, а якетото и ботушите е шахтата. Скоро отново е на сцената, забавлява тълпата, без никога да е напускала клуба.

Когато полицията идва у тях, изиграва ролята на скърбящата бивша съквартирантка, убедена, че замисълът ѝ ще се окаже успешен и Рей Липтън ще прекара остатъка от живота си в затвора.

За да изгради алибито си, Тера беше действала по така натоварен график, че беше оставила свързващите я с убийството улики — фалшивите мустаци и брада, якето и ботушите — в клуба с намерението да се отърве от тях по-късно. Но с всички тези ченгета, които влизаха и излизаха от клуба и погледите фокусирани върху нея, Тера до този момент не беше посмяла да ги изнесе.

Катрин сложи якето и ботушите в найлонов плик, затвори куфарчето си и събра намерените предмети на пода до тоалетката на Тера. В предната част на гримьорната тъмнокожата танцьорка се готвеше да излезе на сцената, облечена със сребриста нощница, под която се виждаха сребрист сутиен и прашка.

— Ти ли си следващата? — попита я Катрин.

— Качвам се на сцената след половин час. Първо обаче ще загрея тълпата.

Катрин ѝ показа петдоларова банкнота.

— Ще ми направиш ли една услуга?

Танцьорката дръпна банкнотата от пръстите на Катрин и попита:

— Каква?

— Излез и виж дали Тера е заета.

Танцьорката вдигна рамене, излезе и се върна след по-малко от минута.

— Има танц при клиент. Долу в дъното на коридора, отделна стая, но няма врата. Ако минеш покрай бара по време на някое парче, най-вероятно няма да те забележи. Между парчетата обаче може да те види.

— Благодаря.

Катрин изнесе уликите навън и ги заключи в тахото. Ако Тера не я беше забелязала, Катрин не се притесняваше, че може да офейка. Тя имаше клиент и дори нямаше представа, че Катрин е в клуба, да не говорим пък за уликите, които беше открила.

След като заключи тахото, Катрин провери дали пистолетът ѝ е зареден и го върна в кобура. Въпреки че нямаше как да извърши

ареста, Катрин знаеше, че си има работа с убиец. Погледна към улицата, но от Конрой и Сара нямаше и следа и реши, че е по-добре да се върне вътре.

Спря на бара, където петдесетинагодишният барман забърсваше плота с влажна кърпа. Обърна се към него:

— Детектив Конрой ми каза, че сте бивше ченге.

Мъжът кимна.

— Знаете ли аз коя съм? — попита го тя.

— От криминалния отдел.

— Точно така. Ако възникне проблем, какво ще направите?

Изглежда я продължително.

— Ще се обадя на 911.

— Правилен отговор.

Той разсеяно забърсваше бара.

— А ще възникне ли проблем?

Катрин вдигна рамене внимателно и каза:

— Всичко е възможно.

— Чувал съм тая теория.

Катрин инстинктивно хареса този мъж — не се въодушевяваше лесно, нямаше глупости при него. На такова място беше нужен точно такъв манталитет.

— Детектив Конрой идва насам заедно с още една служителка на криминалния отдел.

Барманът я изчака да продължи.

— Когато пристигнат, кажете им, че съм в стаята за танци — тя посочи към отворена стая в далечния край на коридора.

— Няма проблем... Нали знаете, че Тера е там в момента заедно с няколко ценители?

— Да.

— Тя да няма никакви неприятности?

— И как още.

Отново забърса бара с кърпата.

— Ще ми се да бях изненадан.

— Не сте ли? Всички други изглежда я харесват.

Той поклати глава.

— Не внимават. Нещо не е както трябва с това момиче. И не говоря за сексуалните ѝ наклонности. Просто... не ѝ е читава работата.

Катрин се усмихна. Ченгетата си оставаха ченгета, дори и след пенсия.

— Можете ли да направите нещо за мен?

— Пробвайте.

— Не искам други танцьорки или клиенти да влизат в онази стая. Докато не изляза оттам или докато детектив Конрой не влезе.

— Мога да го направя.

Няколко минути по-късно Катрин се вмъкна в стаята за танци, която беше доста по-голяма от килера в „Дрийм Долс“. Всъщност не беше съвсем индивидуална, защото в нея можеше да има две танцьорки по едно и също време. Музиката идваше само отвън, процеждайки се през отворената врата. „Не съм толкова невинна“ на Бритни Спиърс. Вътре имаше две кабинки, тапицирани с черна изкуствена кожа без масички и танцьорките влизаха в тях и забавляваха клиентите. Стените бяха покрити с огледала. В момента по-близката до Катрин маса беше свободна.

Облечена само с червена прашка с мъниста, Тера танцуваше пред другата кабинка, но образът ѝ танцуваше по всички огледални стени. Катрин пристъпи напред, така че двамата мъже на масата да я видят. Те бяха едри типове в евтини костюми, бачкатори, дошли на ергенско парти може би, единият подстриган канадска ливада, а другият с леко дълга тъмна коса. Тера обърна гръб на клиентите си и погледна Катрин. Екзотичните ѝ черти останаха безизразни и тя продължи да танцува.

— Не искаш ли да се включиш, скъпа? — попита дългосият мъж, забелязвайки Катрин.

— Не са ли ти малко много дрешките? — зачуди се канадската ливада и се изсмя пиански.

Криминалистката не каза нищо, само се облегна на огледалната стена и зачака. Конрой щеше да дойде скоро и щом Тера искаше да танцува дотогава, Катрин нямаше нищо против.

Но Бритни Спиърс се умори да отрича, че е невинна и щом песента свърши, Тера спря да танцува и се усмихна спокойно на мъжете.

— Искате ли още? — попита ги тя. В ластика на прашката ѝ имаше много банкноти.

— Ами твоята приятелка? — попита канадската ливада, кимайки към Катрин. — Накарай я да се включи и тя.

Това беше достатъчно. Изваждайки личната си карта, Катрин се приближи към тях и каза:

— Забавлявахте се достатъчно.

Двамата едри мъже се спогледаха и решиха, че е права. Изметоха се, оставяйки Катрин и Тера сами точно когато започна ново парче.

— На работа съм — каза Тера, премятайки с лакиран в червено нокът зелените банкноти в прашката си.

— Не точно сега.

Тера премести тежестта си на единия крак и се усмихна раздразнено на Катрин.

— Трябва да се приготвям... Обещах на един тип...

— Колко е един танц на маса?

— Двайсет и пет.

Катрин извади от чантата си една банкнота от двадесет и една от пет и ѝ ги подаде.

Плътните устни на Тера се разтегнаха в усмивка.

— Казах ви аз, че една от вас трите е гей, обаче не мислех, че ще си ти. Кажи ми пак как ти беше името.

— Катрин.

Полюлявайки се прелъстително в такт с музиката, Тера попита:

— На смяна ли си, Катрин?

— Не — излъга Катрин. — Просто... трябваше да те видя отново.

Продължавайки да се поклаща ритмично, Тера се усмихна и започна да танцува все по-близо и по-близо до Катрин.

Рисковано. Нищо неподозираща и приближаваща се все повече, Тера се наведе и устните ѝ се озоваха така близо до лицето на Катрин, че тя можеше да я целуне. През отворената врата Катрин виждаше бившето ченге барман да упътва Конрой. Сара беше точно зад гърба ѝ и двете си проправяха път през клуба. Конрой посягаше към пистолета на бедрото си.

Точно когато устните им щяха да се докоснат, Катрин, надвиквайки пулсиращата музика, рече:

— Знам, че ти си го направила.

Тера се ококори и замръзна.

— Намерих якето в шахтата и брадата под списанията „Воуг“.

Стриптийзборката отстъпи бързо две крачки назад, сякаш я бяха ударили с юмрук.

— Не...

— Да. Влакната на твоите джинси доказват, че си била в „Дрийм Долс“ оная нощ. Всичко свърши, Тера.

Деби Хари спря да пее точно в момента, когато Конрой пристъпи в огледалната стая и протегна ръка назад, за да извади белезниците. Сара Сайдъл влезе и застана до детективката. Катрин видя как Тера присвива очи, усети, че жената се готви да направи нещо и се протегна...

... но стриптийзборката беше прекалено бърза за Катрин, хвърли се, хвана Сара за китката и, показвайки учудваща сила, я тласна към Конрой. Двете жени политнаха към стената зад тях, блъснаха се в едно от огледалата и го разбиха на малки парчета.

Във външното помещение на клуба барманът събираше клиентите и ги отправяше към паркинга.

Когато огледалото се счупи, главата на Сара се удари в стената и тя се строполи на пода зашеметена, докато смъртоносното стъкло падаше зад гърба ѝ като лист едва топящ се лед. Конрой успя някак си да се задържи на краката си и се опитваше да извади пистолета си. Никоя от жените не изглеждаше нарязана, регистрира част от мозъка на Катрин, докато се изправи на крака, извади пистолета от кобура на бедрото си, усети как той изпълва ръката ѝ и го насочи към Тера, която бързо и пъргаво грабна дълго парче стъкло.

Когато Конрой се обърна с лице към нея, стриптийзборката, стиснала парчето като нож, без да се бои, че ще пореже ръката си, заби остро стъкло в рамото на детективката и Конрой по рефлекс изпусна пистолета си. Върху лицето ѝ се изписа болка, докато рухваше на пода, стиснала кървящото си рамо.

Сара Сайдъл се изправи на ръце и колене, и парчета стъкло се поръсиха от гърба ѝ. Тя вдигна глава и видя как Тера грабва пистолета на Конрой от пода. Все още борейки се с болката, пулсираща в черепа ѝ, Сара се протегна към пистолета в кобура ѝ. В момента, в който

пръстите ѝ го докоснаха, усети нещо студено и метално до слепоочието си.

— Не мърдай!

С гръб към отворената врата Тера сграбчи Сара за косата и я вдигна на крака. Сара отвори очи и видя Катрин, застанала точно пред тях с изваден пистолет, насочен някъде зад главата ѝ. Разкрихме убийството, каза си Сара. Бяхме толкова близо до успеха и само за няколко секунди нещата се объркаха...

Тогава на Сара ѝ хрумна, че това може би са последните ѝ секунди на земята. Катрин Уилоуз насочи пистолета си към жената с дивия поглед, която държеше Сара за заложенка. Преди, когато Конрой беше между тях, Катрин нямаше как да гръмне танцърката. А сега... сега...

— Може да стане по лесния или по трудния начин, Тера — каза Катрин възможно най-делово. — Изборът е твой.

Стриптийзърката държеше Сара пред себе си и само ъгълче от лицето ѝ се показваше иззад главата на криминалистката. Въпреки цялата увереност, която излъчваше, Катрин знаеше, че никога не би стреляла.

— Хвърли пистолета, Катрин — каза Тера. — И ме остави да изляза оттук... или тази кльоцава кучка умира.

— Не мога да го направя. — Катрин погледна Конрой, която беше на колене отляво на Тера.

Ранената детективка се наведе леко напред и мушна лявата си ръка под якето.

Тера натисна пистолета по-силно в слепоочието на Сара.

— Казват, че втория път е по-лесно от първия. А първия въобще не беше трудно.

Катрин бавно поклати глава.

— Знаеш, че не можем просто да те оставим да си тръгнеш.

— Разбира се, че можеш, Катрин. — Екзотичните очи не трепваха и гледаха много студено. — Хвърли оръжието, веднага!

Катрин преглътна тежко, въздъхна и каза:

— Добре, добре... печелиш.

— Мислех, че може би ще успея.

Катрин клекна, като държеше пистолета отпуснато в ръка и се наведе към пода, готвейки се да го остави. В този момент ръката на

Конрой изскочи изпод якето и тя изкрещя:

— Тера!

Стриптийзборката се завъртя грубо, повличайки Сара със себе си. Когато Тера видя нещо метално в ръката на Конрой, тя стреля — не по Сара, а по Конрой. Куршумът уцели детективката в гърдите и тя отскочи назад, като тайният ѝ пистолет падна от ръката ѝ.

В същия момент Сара наведе глава рязко наляво. Гърмът от изстрела я оглуши, а блясъкът от дулото я заслепи. Но като се навеждаше, успя да забие лакът в ребрата на Тера, разбивайки хватката на стриптийзборката и оставяйки лъч светлина да се промуши между тях.

Пистолетът на Катрин започна да стреля.

Тера издаде кратък странен вик, когато куршумът влезе в гърдите ѝ, капчици пот избиха по тялото ѝ и тя се изпъна за момент, преди да рухне. Убийцата на Джена Патрик беше мъртва, преди да падне на пода, а Катрин Уилоуз стоеше с пистолет в ръка, загледана в собственото си замаяно отражение в огледалната стена насреща.

След като изрита пистолета настрана от Тера, Сара се наведе и потърси пулс, но не откри нищо. Обърна се и видя Катрин наведена над Конрой и отиде към тях. Детективката отвори очи, затвори ги и после отново ги отвори.

— Ох, заболя ме.

Кимайки, Катрин каза:

— Уплаши ме... не знаех, че си си сложила жилетката.

Извивайки се от болка, Конрой вдигна здравата си ръка към гърдите.

— Заподозряната?

— Мъртва е.

— Добре. — Конрой се изправи на крака с помощта на Катрин и добави: — Колкото и политически некоректно да прозвучи... смятам, че си получи заслуженото... Сара, добре ли си?

Сара, помагайки на Катрин да отведе Конрой до стола, каза:

— Добре съм. Благодарение на вас двете. Как ти е рамото?

— Не много добре — каза Конрой. Парчето плат около раната беше подгизнало от кръв. — Не си чувствам пръстите. Ще извикате ли линейка?

— Аз ще го направя — каза Сара и изчезна.

Катрин отметна кичур коса от лицето на Конрой.

— Ти само стой тук, стой спокойно. Линејката ще дойде скоро.

— Знаеш ли, напоследък си мисля да напусна, да се върна, да съм по-близко до нашите.

— Мислиш ли, че моментът е подходящ да говорим за това?

Конрой вдигна здравото си рамо.

— Мисля си да поседя при нашите и после да се върна за кратко да поработя. Преди да реша окончателно.

— Добър план — каза Катрин, успокоявайки жената, която явно беше в шок.

Сара се върна.

— Барманът звънна на 911, когато чул първия изстрел. Линејката и полицейското подкрепление ще са тук всеки момент.

Катрин се надигна, приближи се и коленичи до безжизненото тяло на танцорката, проснато по гръб.

Катрин Уилоуз рядко се чудеше какъв щеше да бъде животът ѝ днес, ако не се беше махнала от тия скапани клубове и не беше постъпила в колеж, а после и в криминалния отдел. Но сега, гледайки мъртвия поглед на Тера Джеймсън, Катрин не можеше да не види себе си там, на пода — една прекрасна жена, превърната от куршума в парче месо.

Дали пък места като „Шоугърл Уърлд“ и „Дрийм Долс“ не превръщаха жените в парчета месо и без куршуми?

Тя се изправи. Сара попита:

— Добре ли си?

— Нали ме познаваш — никога не се съмнявам, никога не гледам назад.

Въпреки това Катрин Уилоуз се чудеше дали не беше убила част от себе си.

Луната обгръщаше вечерта със синкав воал с оттенък на слонова кост. Няколко лампи светеха в крепостта на Пиърс и на долния, и на горния етаж, запердените прозорци излъчваха жълтеникаво сияние.

Уорик Браун и Ник Стоукс спряха с тахото до тротоара, точно когато Джим Брас и Гил Грисъм излизаха от тауруса. Ник с куфарчето с оборудването в ръка и Уорик, който подобно на Грисъм не носеше

нищо, освен собственото си тяло, настигнаха детектива и шефа си. Брас водеше колоната по алеята, която се виеше по леко наклонената безупречно поддържана ливада. Детективът позвъни, останалите се скупчиха на стъпалата като деца, които искат сладки за Все Светии, но са малко подранили.

Вратата се отвори при първото позвъняване, сякаш ги бяха очаквали. Грисъм, застанал до Брас, се озова лице в лице с младеж, когото не познаваше. Всъщност никой от тях не го познаваше.

Брас почука по значката на гърдите на сакото си и каза на хлапето:

— Бихте ли предали на господин Пиърс, че има гости?

— Съжалявам, сър, но в момента го няма. — Беше гладко обръснато, стройно, високичко чернокосо момче на шестнайсет ли седемнайсет, облечено в зелена фланелка „Уизър“, джинси „Ливайс“ и черно-бели маратонки „Рийбок“. — Господин Пиърс излезе да купи някаква готова храна за вкъщи.

— Разбирам.

— Но трябва да се върне до няколко минути... Не знам дали да ви пусна да влезете... но можете да изчакате на външната...

Грисъм попита:

— Кой си ти, синко?

Бърза усмивка премина през приятното лице. Момчето изглеждаше познато на Грисъм, макар да бе сигурен, че никога преди не го е виждал. Отговорът на момчето обясни всичко.

— Ами аз съм Гари Блеър.

Заради Ник и Уорик Брас каза:

— Твоите родители съобщиха за изчезването на госпожа Пиърс.

— Да. — Момчето местеше поглед по лицата на скупчилата се на стъпалата групичка — Предполагам, че няма да има проблем да влезете, ако искате... Както казах, господин Пиърс ще се върне до няколко минути.

Те го последваха във фоайето, всички стърчаха прави неловко.

— Лори вкъщи ли е? — попита Брас.

— Горе е, преоблича се. Ще излизаме след вечеря. Ще слезе всеки момент... Защо питате?

Грисъм усещаше, че Брас се чувства неловко. По пътя насам детективът беше споменал, че не му се нрави идеята да арестуват

Пиърс пред дъщеря му, но не виждаше как може да се избегне това.

За това Грисъм предложи:

— Може би ще можем да намерим господин Пиърс в ресторанта.

Брас се хвана за възможността и попита момчето:

— Господин Пиърс откъде отиде да вземе храната?

Гари вдигна рамене и поклати глава.

— Знам само, че ще вземе китайско.

Глухият шум от отварящата се врата на гаража сложи край на тази размяна на реплики. Грисъм и Брас се спогледаха — вече знаеха, че арестът ще трябва да бъде извършен пред децата.

С коса този път боядисана в огнено оранжево, сякаш главата ѝ беше пламнала, Лори слезе надолу по витата стълба. Беше облечена в сиво долнище на анцуг и фланелка „Фишбърн“, от която на криво бяха изрязани долните петнайсет сантиметра, та се показваше пиърсингът на пъпа ѝ и плоският ѝ стомах. Макар и да изглеждаше по-малко готик в сравнение с предишния път, сините ѝ очи пак бяха затворени в черни клетки от грим.

На Джим Брас му се стори, че всеки път, когато идват в тази къща, дъщерята се е отдалечила на още една крачка от консервативните религиозни убеждения на покойната си майка. Надяваше се, че ще се намери някакво приемливо средно положение, когато с нея се занимаят Социални грижи.

Лори и гаджето ѝ вървяха най-отзад, докато Брас поведе екипа от криминалисти в кухнята, за да посрещнат Пиърс, който тъкмо излизаше от гаража. Той стоеше с гръб към тях, докато затваряше вратата, ръцете му бяха натоварени с хартиени кесии, а около него се носеше аромат, който не можеше да бъде сбъркан с нищо друго, освен с китайска храна.

Когато терапевтът се обърна, потресеното му изражение им подсказа, че присъствието им в кухнята не го беше изненадало: беше видял джипа и немаркираната кола, паркирани пред къщата... за пореден път.

Пиърс, облечен в синя фланелка и черно долнище от анцуг, постави кафявите пликове на кухненския плот и зачака онова, което знаеше, че ще чуе.

И го чу.

— Оуен Пиърс — каза капитан Джим Брас. — Арестувам ви за убийството на Лин Пиърс.

— Правите грешка — каза той. — Ненужно разбивате живота на хората на базата на голи предположения.

Грисъм каза:

— Тъкмо бяхме в къщата на Кевин Садлър.

Пиърс стана призрачно блед. Облегна се на плота, сякаш за да не рухне. Грисъм продължи:

— Мазето, счупеното стъкло в гаража, касовата бележка — всичко знаем.

Лори се затича към баща си. С глас, в който нямаше обвинение, а само объркване, каза:

— Татко! Какво говори той?

Пиърс разтвори ръце и тя се хвърли в обятията му. Галеше дъщеря си по главата, докато тя го прегръщаше. Погледът му се премести върху Брас и после върху Грисъм. Изглеждаше сякаш се готви да каже нещо успокоително на детето, но от устата му излезе само:

— Арестуват ме за убийството на майка ти.

Гари Блеър преглътна, заклатушка се към някакъв стол и се отпусна в него, облегна се с лакти на кухненската маса и хвана главата си с ръце. Очите му бяха широко отворени и празни.

— Не е истина — каза Лори.

Бавно поклати глава:

— Истина е... Аз я мразех, Лори. Съжалявам.

Дъщеря му се отдръпна, клатейки глава, и се втренчена в него, очите ѝ изглеждаха огромни в рамките от черна очна линия.

— Не говориш сериозно...

— Непрекъснато ме тормозеше. На теб ли точно да ти обяснявам каква беше? Исус това, Исус онова. Най-накрая ми писна. Някога я обичахме, Лори, и двамата я обичахме... но и ти знаеш, че беше станала различна жена... Аз я застрелях.

Момичето се отскубна от ръцете на баща си и очите ѝ станаха някак още по-големи.

— Какво?

Той се протегна, хвана я за ръката и я притегли обратно към себе си, така че да я гледа в лицето.

— Трябва да ме разбереш, Лори. Аз я застрелях. Трябва да го приемеш.

Брас, който дотогава не беше чувал по-странно признание, погледна остро Грисъм, който изглеждаше потънал в размисъл.

Лори Пиърс клатеше глава. В другия край на стаята, на кухненската маса, нейният приятел беше прикрил лицето си с една ръка. Тя каза:

— Не, татко, не.

— Да! — каза Пиърс. — Трябва да го приемеш! Аз я застрелях и за да се защитя, извърших нещо ужасно. Изхвърлих тялото... Не ме карай да ти казвам как.

Сълзи потекоха по бузите на момичето, размазвайки очната ѝ линия. Трепереше, когато Пиърс я придърпа отново към себе си, прегърна я и започна да я успокоява.

Брас извади мобилния си телефон и набра Социални грижи. Скоро затвори, промърморвайки:

— По дяволите.

Обърна се към Грисъм и каза:

— В момента нямат свободен служител.

Грисъм потрепери.

— Това означава детска педагогическа стая.

Докато дъщеря му все още хлипаше на гърдите му, Пиърс с блеснал поглед, каза рязко:

— Няма да ви позволя да я вкарате в затвора!

— Не е затвор — започна Брас.

— Затвор е — каза Пиърс, сякаш отхапваше думите една по една.

Брас не го опроверга. Бащата беше прав. Гари заговори.

— Може да остане у дома, в стаята за гости.

Брас го обмисли и каза:

— Какъв е телефонният ви номер, синко?

Момчето му го даде, Брас набра цифрите и скоро се обади госпожа Блеър.

— Служител на социални грижи ще дойде сутринта — ѝ каза той. — Възможно най-рано.

— Ще се радваме да се погрижим за Лори дотогава — каза госпожа Блеър.

След като и този проблем беше решен, Ник придружи момичето до горния етаж, за да си вземе нужните вещи за нощта.

Щом дъщеря му излезе, Пиърс, който се стори на Грисъм вече успокоен... или това беше шок? — се загледа изпитателно в седналия Гари Блеър.

— Трябва да се грижиш за дъщеря ми, Гари.

Гари каза:

— Да, сър.

Грисъм отбеляза, че уважението на момчето към Пиърс не бе намаляло въпреки новината, че е застрелял жена си и е накълцал тялото, за да се освободи от него.

Пиърс тъкмо казваше:

— Знам, че това е голяма молба.

Гари се изправи и когато проговори, в гласът му имаше учудващ авторитет.

— Не се притеснявайте, господин Пиърс. Ще се погрижа за нея.

Стойха неловко, докато Лори и Ник се върнаха. Лори носеше раничка и малко куфарче. Оставяйки чантите на земята, момичето отново се затича към баща си и го прегърна отчаяно. Двата се притиснаха силно и Пиърс отново каза на дъщеря си, че я обича.

— Всичко ще се оправи, Лори — каза той. — Трябва да си платя за престъплението.

Ник придружи Гари и Лори до вратата и Брас проследи с поглед през прозореца, как гладко избръснатото момче и готик — пънкарката вървят хванати за ръка по тротоара, пресичат улицата до паркираната синя „Хонда Сивик“ и потеглят с нея.

Брас се обърна към Оуен Пиърс и му прочете правата. Терапевтът протегна ръце, показвайки китките си.

— Трябва да ви закопчeya белезниците на гърба — каза Брас. — Но ако ни съдействате...

— Кога не съм го правил? — попита Пиърс.

Беше прав. Брас остави Пиърс с ръце отпред за белезниците, поведе го към тауруса и го вкара на задната седалка. Грисъм се качи отпред при Брас, докато Ник и Уорик се върнаха в тахото.

Докато следваха тауруса към централата, Ник притеснено попита:

— Какво, по дяволите, беше всичко това?

Обикновено невъзмутимият Уорик, чието лице също беше смаяно, поклати глава:

— Това беше най-странната изповед, която съм чувал някога.

— Пред собствената му дъщеря! Защо го направи?

— Не знам — призна Уорик. — Може би е искал да бъде честен... Решил е, предполагам, че е по-добре да го научи от него, отколкото от друг.

— Това е извратено.

Вдигайки рамене, Уорик отхвърли темата.

— Човек никога не ги знае какво ще направят или какво ще кажат, когато най-сетне ги хванат.

Грисъм се присъедини към Уорик и Ник зад стената от огледално стъкло, за да наблюдава как Брас вкарва унилия Пиърс в стаята за разпити. Брас включи касетофона. В ъгъла униформен полицаи снимаше с дигитална видеокамера.

Брас попита:

— Името ви Оуен Матю Пиърс ли е?

— Да.

— Прочетоха ли ви правата ви и разбирате ли ги?

— Да.

— Искате ли да направите изявление?

— Да. — Последва дълга тишина, преди Пиърс да заговори отново. — С жена ми Лин Пиърс се скарахме.

— Продължавайте — каза Брас.

— Напоследък се карахме често.

— Разбирам.

— Нейната религия, тя ни отчуждаваше един от друг. Тя едва не умря или по-скоро реши, че е била на път да умре, както и да е, и склучи някаква... сделка с Бога или Исус. — Поклати глава сковано. — Когато бяхме по-млади, тя беше страхотна. Красива. Обичаше да казва, че ще пробва от всичко по веднъж. Сексът беше невероятен... Нямахме никакви задръжки.

Ник и Уорик се спогледаха зад стъклото — начинът, по който Пиърс говореше за жена си, и то когато правеше признание, че я е убил, беше странен и неуместен. Грисъм, от друга страна, не реагираше по никакъв начин. Подпрял брадичка с ръка, той изучаваше Пиърс като буболечка.

— Казвам ви, никакви — казваше Пиърс и се усмихваше, спомняйки си. — По отношение на никого. Правихме разни големи дивотии през годините и на двамата ни харесваше.

— Тогава ли дойдоха наркотиците?

Пиърс натисна с длани масата пред себе си, въздъхна и усмивката му изчезна.

— Да... тогава, когато купонясвахме, често се друсвахме — с трева, хапчета, но най-крайното нещо беше кокаинът. Всъщност точно наркотиците накараха Лин да стане религиозна.

— Преди малко казахте, че е станала религиозна, защото за малко щяла да умре.

— От наркотици. Колабира от някакъв кокаин, аз я откарах в спешното... оправи се, но си изкара акъла. И изведнъж, какво да видя, ходи на църква и на всеки два̀сет минути ми натяква за всемогъщата ми душа.

— Опишете какво се случи в деня, в който почина жена ви.

— Скарахме се.

— Разкажете ни подробно.

Нова въздишка.

— Ами... скарахме се. Лин искаше да прати Лори в някакво частно училище, някакъв християнски пансион в Индиана. Лори не искаше да ходи, а и аз бях против. Лори не можеше да се опълчи срещу майка си и аз бях този, който я защити. Както и да е, скандалът се задълбочи.

— Госпожа Пиърс защо искаше да отпрати Лори?

Пиърс се размърда на стола си.

— Преди да се появи Гари Блеър, Лори беше доста дива. Лин веднъж откри трева в стаята ѝ, освен това се срещаше с разни изпаднали типове. И тогава Лин започна да говори за това християнско училище.

— Значи въпросът стоеше от известно време?

— Да. От може би шест месеца. Лори тръгна на църква, започна да се среща с Гари, за да достави удоволствие на майка си. Но не беше достатъчно. Лин продължаваше да иска да я прати в някакъв клас на светици, да я „сближи с Бога“. Лин искаше да превърне Лори в свой скапан клонинг.

— А вие не се съгласявахте?

— Разбира се, че не. Не исках дъщеря ми да стане същата скована гъска, която непрекъснато съди хората, в каквато се беше превърнала жена ми.

— И така, скандалът се задълбочи. Продължете.

— Крещяхме си един на друг и Лин излезе в гаража, един вид... искаше да каже, че не иска да говори повече за това. Беше го решила и това беше краят, и ако се опитах да спра Лин, тя щеше... да каже на полицията, че взимам наркотици.

— Продължавахте ли да взимате?

Той кимна.

— Моля ви, господин Пиърс, кажете го.

— Все още взимах наркотици.

— И скандалът се премести в гаража, така ли?

— Да... Да. Лин каза, че иска да излезе с колата, да се махне от мен, но аз исках да разрешим въпроса. — Пиърс затвори очи, главата му клюмна напред. — Бях скрил пистолет в гаража... Чувствах, че имам нужда от защита.

— От кого?

— От Кевин Садлър. Наричат го Лил Мо. Моята връзка, моят дилър. Дължах му пари. Затова и имах пистолет.

— Добре. Продължавайте.

Пиърс вдигна рамене.

— Отидох и го извадих изпод пейката с инструментите, където го държах. Насочих го срещу нея, само за да я уплаша, наистина. Казах ѝ да не ходи никъде, иначе... Тя каза, че съм грешник и ще отида в ада. И тогава я застрелях.

— Къде беше Лин Пиърс, господин Пиърс? В гаража ли стоеше, когато я застреляхте?

Той поклати глава.

— Не. Лин вече беше влязла в колата и я беше запалила. Застрелях я през страничното стъкло от страната на шофьора.

— И после?

Вдигайки рамене, Пиърс каза:

— Ами тогава се панирах. Знаех, че трябва да се отърва от тялото. Заради професията си поназнайвам малко за анатомията. Не се гнуся от нищо, свързано с човешкото тяло. Лил Мо беше в затвора и реших, че мога да използвам неговата къща, без никой да разбере.

— Кога го направихте?

— Същата нощ, по-късно. Веднага щом я застрелях, оставих тялото на Лин Пиърс в багажника, увито в стар брезент, почистих колата и отидох до къщата на Лил Мо. Оставих я там, в гаража. После отидох пеша до търговската зона, хванах си такси и се върнах вкъщи, тъкмо преди да се появят семейство Блеър да хлопат на вратата и да търсят Лин... Вижте, не исках Лори да разбира какво съм извършил, очевидно... а винаги съм си вкъщи за вечеря. Така че се прибрах вкъщи и се върнах у Лил Мо, след като отдавна вече се беше стъмнило. Тогава карах джипа.

— И после какво стана?

— Отнесох Лин вътре в къщата, долу в мазето... и я нарязях на парчета с електрическия ми трион. — Най-сетне маската на самообладание, която Пиърс си беше наложил, започна да се пропуква, сълзи потекоха по лицето му, въпреки че той сякаш не ги забелязваше. — Увих я в завесата за душа, или по-скоро в парчета от завесата, после поставих... пакетите в пликовете за боклук, заедно с триона. Сгънах окървавения брезент и го сложих в отделен плик. Сложих камъни от двора до къщата на Лил Мо за тежест. След това постлах още найлонови плिकове по пода на джипа и я оставих върху тях. Взех лодката на Лил Мо, на джипа имам кука за ремарке... и отидох до езерото Мийд. Обикалях и хвърлях торбите в езерото, докато най-накрая не се свършиха. Беше... спокойно. Красива нощ.

— Това ли е всичко?

Пиърс отпусна рамене.

— Не е ли достатъчно?

Скоро дойде униформен служител да ескортира Пиърс, а Брас се присъедини към криминалистите в съседната стая за наблюдение.

— Как ви се стори разказът? — попита Брас самодоволно.

Грисъм не каза нищо. Лицето му остана безизразно, с изключение на напрегнатия поглед.

— Какво има Гил? — попита Брас леко нервно. — Той си призна! Животът е хубав. Хванахме лошия. Нали това ни беше целта?

Грисъм изкриви уста в подобие на усмивка.

— Хванахме един лош наистина, но не убиеца на Лин Пиърс.

— Какво? Чакай малко! Кучият син си призна.

— „Кучият син“ излъга — каза Грисъм.

Уорик се намеси:

— Значи тогава е много сложна лъжа, Грис.

— Като всеки добър разказ в него имаше елементи и на истина...

Например, наистина е нарязал тялото, тази част от признанията му е истина. Само дето не е убил жена си.

Ник гледаше напрегнато и с усмивка каза:

— Забеляза ли, че се разрева чак когато започна да говори как я е нарязал, а докато описваше убийството беше абсолютно невъзмутим.

Брас изглеждаше сякаш някой го е залял с вода, но пък той си изглеждаше така през по-голямата част от времето. Все пак ядът му си личеше ясно, когато се обърна към Грисъм:

— Имаш ли представа колко мразя, когато ми сервираш такива неща?

Грисъм се усмихна с ужасната си ангелска усмивка.

— Мразя да нося лоши новини, Джим... Но доказателствата не лъжат.

— Хората лъжат — каза Ник.

— Пиърс лъже — каза Уорик.

Брас вдигна ръце, че се предава.

— Добре, кажете ми защо.

Лицето на Грисъм стана сериозно.

— Пиърс каза, че е стоял извън колата и е застрелял жена си през стъклото, нали така?

— Да.

— От разследването знаем, че вътре в колата не са намерени почти никакви стъкла, а кръв има само по седалката на шофьора. Ако Лин Пиърс е била застреляна отвън, стъклото щеше да се изсипе вътре, кръвта ѝ щеше да опръска и олее цялата седалка до шофьора. Освен това той каза, че е станало в гаража. Онзи гараж беше чист.

Лицето на Брас успя да помръкне още.

— Значи все още имаме убиец на свобода?

— Да — каза Грисъм, кимвайки, — но знаем кой е.

— Така ли? — попита Брас.

Лицата на Уорик и Ник задаваха един и същи въпрос.

Грисъм вдигна наставнически показалеца си.

— Спомняте ли си, че когато арестувахме Пиърс, той направи онова прочувствено неестествено признание пред дъщеря си.

— Да, спомняме си — каза Уорик. — И двамата с Ник си помислихме, че е повече от странно.

Грисъм попита:

— И защо един баща ще си признава, че е убил мама пред скъпата си дъщеря, освен ако...?

Ник се ококори и отметна глава назад, схващайки мисълта на Грисъм.

— Освен ако не си сверяват версиите.

— Мамка му! — каза Уорик. — При това точно под носа ни.

— Трябва да се върнем в замъка за последен път — каза Грисъм.

— Кралицата е мъртва, а кралят прикрива принцесата.

Катрин и Сара вече се бяха върнали. Грисъм ги заведе в кабинета си, където те му разказаха успешния край на техния случай. И двете изглеждаха в лек шок и Грисъм ги посъветва да се прибират вкъщи.

— Утре ще говорите с психолога — каза той на Катрин.

— Страхотно — отвърна тя с мрачна усмивка.

— А после балистичната експертиза.

— Всичко беше съвсем законно — каза Сара, поклащайки глава.

— Сигурен съм. Отивайте си сега вкъщи и си починете.

Катрин гледаше изучаващо Грисъм.

— И защо си така възбуден?

— Аз? Възбуден? Аз не се възбуждам.

— О-о, да, как ли пък не... когато откриеш нещо любопитно на мястото, където е извършено престъпление например... или когато си на финалната права на някое разследване.

Грисъм призна, че той, Брас, Уорик и Ник смятат още веднъж да претърсят дома на Пиърс.

— Идваме и ние — каза Катрин.

— При всички положения идваме и ние — потвърди Сара.

— Не. Казах, отивате си у дома.

— Смяната ни още не е свършила — настоя Сара.

— Къщата е голяма — каза Катрин. — Помисли си: четири ръце повече ще търсят улики...

След по-малко от час Брас и криминалистите от нощната смяна отново стояха във фойето на дома на Пиърс — всички: Ник, Уорик и Грисъм... а също и Сара и Катрин.

Грисъм погледна втренчено Катрин, която държеше куфарче с инструменти в ръката си.

— Сигурна ли си, че ти е до това?

— Не — каза Катрин. — Бих предпочела да си седя вкъщи и да си мисля какво точно ще кажа на психолога утре.

— Ще приема, че това е сарказъм — каза Грисъм.

— И още как — каза Катрин — Ще започваме ли вече?

Грисъм ги поведе към всекидневната, където всички, включително и Брас, си сложиха латексови ръкавици. И петимата носеха полевого си оборудване. В отсъствието на семейството къщата беше мъртвешки, почти гробовно, тиха. Въпреки възбудата, съпровождаща това, което Катрин бе нарекла „финалната права“, Грисъм почувства как през корема му плъзва разкаяние. Съжаляваше не само за това, което се бе случило на Лин Пиърс, но и за това, което щеше да се случи в идните часове. Ник попита:

— Смятаме ли, че пистолет 44-ти калибър е оръжието на престъплението?

— Доста е вероятно — каза Грисъм.

— Ще ти кажа какво е доста вероятно — каза Уорик — Доста вероятно е оръжието да е в найлонов плик на дъното на Мийд.

— Не и ако притесненията на семейството около Кевин Стар са били истински — каза Грисъм.

— Което значи, че той може да е още тук — каза Уорик.

— Къде? — попита Ник.

— Ами да — каза Сара с лека подигравка, — просто питай Грисъм, той ще знае.

Но на лицето на Грисъм беше изписана тайнственост.

— Къде е това местенце в тая къща, където не сме погледнали?

— Майтапиш ли се, Грис? — попита Уорик. — Преобърнахме къщата с главата надолу и обратно около дванайсет пъти.

— Гил — каза Брас, — прекарвам повече време тук, отколкото у дома.

— Спомняте ли си първия път? — попита Грисъм. — Какво беше единственото нещо, за което Пиърс ни помоли?

— Да не безпокоим дъщеря му — каза Ник, следейки внимателно мисълта на Грисъм. — Беше силно травмирана.

— Точно така — каза Грисъм. — И кой от нас е претърсвал стаята на Лори Пиърс оттогава?

Гледаха се един другиго, но никой не можа да даде утвърдителен отговор. Групата последва бързо Грисъм по витата стълба и скоро

стояха в коридора пред стаята на дъщерята.

Плюшени розови килими покриваха пода, легло с розов балдахин заемаше лявата половина на стаята, а няколко плюшени животни бяха превърнали червено — розовата кувертюра в своя джунгла. Точно срещу вратата върху бяло ученическо бюро с едно чекмедже в центъра имаше монитор, клавиатура и мишка. Компютърът беше на пода от ляво на бюрото. От дясната страна имаше бял скрин с четири чекмеджета, върху който бяха наредени още плюшени животни. Покрай стената вдясно имаше телевизор и уредба, разположени върху малък бял шкаф, а след тях се виждаше вратата на дрешника.

Поклонничката на стила готик все още живееше в детската стая, в която беше отраснала.

След като извадиха инструментите си в коридора, те се разпръснаха, стараяйки се да не препъват взаимно — всъщност това си беше спалня с нормални размери, но когато вътре работеха шест души, стаята изглеждаше невероятно претъпкана. Катрин пое бюрото и тоалетката, Грисъм леглото, Уорик дрешника, а Ник и Сара шкафа с техниката. След като осветиха с РУВИС леглото, Грисъм пръв възкликна:

— Някой е правил секс на това легло. — Каза го като мечка, надушила мед.

Всички погледнаха към многобройните бели цветчета, искрящи под ултравиолетовата светлина.

— Доста секс — каза Катрин, повдигайки вежда.

След като разглобиха телевизора и уредбата, Сара и Ник докладваха на Грисъм, че не са открили нищо.

Катрин огледа обстойно дрешника, но не намери нищо нито върху него, нито зад него. След това прегледа едно след друго чекмеджетата. Освен няколкото скътани презерватива в третото чекмедже в тях имаше само женски дрехи. Но...

— Следи от бял прах върху бюрото — каза тя.

— Кокаин? — попита Брас.

— Ще трябва Грег да го потвърди, но вярвайте ми... това е кокаин.

Никой не го оспори. Сериозните им лица показваха взаимно съгласие, че въпреки детската обстановка наоколо Лори Пиърс е

пораснала и то не по най-добрия начин.

Компютърът, мониторът и клавиатурата не дадоха никакви плодове, но Катрин откри малко пликче в мишката — източникът на белия прах. По-малко от пликчето, което откриха във вентилатора в мазето, това също носеше малкият червен триъгълник — логото на Лил Мо.

Катрин сподели с останалите откритието си и попита:

— Как мислите, Пиърс дали знае, че дъщеря му купува наркотици от партньора му?

— Напомни ми да питам татенцето — каза Брас — веднага след като му връча наградата „Баща на годината“.

На най-горния рафт на дрешника имаше кутии, книги и още плюшени животни. Уорик разлисти дрехите, окачени в дрешника, странна смесица от готическата и малката Лори, но и тук не намери нищо.

Както можеше и да се очаква, подът на дрешника беше задръстен с кутии за обувки. На стената зад висящите дрехи бяха облежани тенис ракета, бухалка за софтбоул, до тях имаше ръкавица и купчина списания — „Саси“, „Спин“, „Сикстийн“. След като изнесе всичко навън Уорик разгледа внимателно пода, осветявайки го с фенерчето си.

В ъгъла откри малка купчинка прах. Хлабава дъска от дюшемето, помисли си той, и заби като лост отвертката си между дъските. Постепенно единият край на дъската се отдели от пода и той извади дъската, после следващата и после още една. След като напъха главата си в дупката и светна с фенерчето вътре, той направи прекрасно, ужасяващо откритие.

Уорик, осъзнавайки значението на откритието, усети как започва да му се повдига.

— Ето го. Намерих оръжието.

Всички си размениха погледи, изпълнени със смесени чувства — никой не беше искал такова развитие.

Уорик сложи в плик пистолета четиридесет и четвърти калибър и после се върна към дупката, откри кутията патрони и още две пликчета кокаин.

— Става все по-готино — каза той мрачно.

— Следваща спирка — семейство Блеър, нали? — Грисъм попита Брас.

Брас използва тефтерчето с телефони на Лори, за да намери номера и го набра на мобилния си телефон.

— Госпожо Блеър, аз съм капитан Брас. Бихте ли проверили къде са синът ви и Лори?

— Не разбирам. Те и двамата са по леглата, спят. Капитан Брас... Гари в неговата стая, Лори в стаята за гости...

— Събудете ги, нека се облекат и... просто стойте при тях, докато дойдем. Нека и съпругът ви бъде с вас, моля ви.

— Капитан Брас, аз продължавам да не разбирам.

Брас не искаше да притеснява жената и затова каза:

— Просто изникнаха няколко нови неща и трябва да им зададем някои въпроси, които не търпят отлагане.

— Добре тогава. Моля ви почакайте.

Брас чакаше, а очите на останалите бяха втренчени в него. Изминаха няколко безкрайни минути преди гласът на жената отново да скочи в ухото на детектива.

— И двамата са изчезнали! Не мога да ги открия никъде в къщата!

— Успокойте се, госпожо Блеър. Ние ще се оправим.

— Но...

— Вие и съпругът ви си останете вкъщи. Някой ще мине покрай вас. Ще открием сина ви и приятелката му.

— Както открихте и Лин?... Извинете ме. Беше неуместно... аз...

— Моля ви, госпожо Блеър. Просто не мърдайте оттам и вие и съпругът ви.

Брас затвори и се обърна към Грисъм.

— Не са там. Лори е изчезнала, както и Гари.

— Къде ли са тръгнали? — попита Сара.

— Дали не са офейкали? — попита Ник.

— Едва ли — каза Грисъм. — Мисля, че идват насам.

— Тук? — попита Сара.

— Носталгия по дома — каза Брас и с кимане потвърди съгласието си с неизказаната мисъл на Грисъм. После посочи откритията на Уорик. — Лори си мисли, че ние отдавна сме се разкарали и татенцето е в кафеза. Но можем да се върнем по време на разследването, а тя има наркотици и пистолет тук.

— Ще иска да се отърве от оръжието — каза Уорик.

— И да използва наркотиците — каза Катрин. Детективът продължи бързо като спешността се отрази и на тона му:

— Да скрием колите зад ъгъла, ако Лори идва, нека не ѝ показваме, че сме тук.

Уорик, Ник и Сара преместиха колите. Грисъм, Катрин и Брас върнаха стаята в изходното ѝ положение, но не върнаха уликите в скривалищата им. Когато триото, занимаващо се с паркирането на колите, се върна шестимата се разпръснаха из къщата. Уорик и Ник поеха мазето, Грисъм и Сара фитнес стаята на първия етаж, а Брас и Катрин отидоха горе в голямата спалня.

След няколко минути вратата на гаража избръмча нагоре, после надолу и Грисъм чу гласове откъм кухнята.

Приглушен глас — този на Гари Блеър — каза:

— Ще изчакам тук... Побързай.

А гласът на Лори Пиърс отвърна:

— Не искаш ли да се качиш горе? Малко купон?

— Не! Искам да се върнем преди нашите да са разбрали. Не се мотай много, Лори!

— Мислех, че ти искаш да се помотаем...

— Просто вземи нещата и да се махаме!

От поста си във фитнес стаята Грисъм и Сара чуха стъпките ѝ нагоре по витата стълба.

След секунди из къщата проехтя реакцията на Лори, разбрала, че тайниците ѝ са открити:

— Мамка му! Мамка му, мамка му, мамка му!

Момичето летеше надолу по стълбата с див поглед в очите в момента, в който Грисъм и Сара излязоха, за да я посрещнат. Тя замръзна няколко стъпала над тях. След това погледна през рамо — Катрин и Брас бяха точно зад и над нея. Уорик и Ник влязоха във фойето, като Ник влачеше със себе си за ръката шокирания Гари Блеър.

— Лори Пиърс, — каза Брас с равен тон, който обаче звучеше смразяващо в ушите на тийнейджърката — вие сте арестувана за убийството на майка ви, Лин Пиърс.

— Какво? — избълва Гари Блеър. Той се извъртя и се освободи от хватката на Ник, но после остана на място. Изражението му беше

като на дете, което току-що е чуло истината за Дядо Коледа. — Баща ѝ го е направил — той си призна! — Гари погледна възрастните хора, събрани във фоайето. — Вие го чухте, вие всички го чухте!

С поглед, фокусиран не върху Гари, а върху Лори, Грисъм каза:
— Господин Пиърс излъга, синко... Излъга, за да защити дъщеря си.

— Баща ми уби майка ми — настоя Лори. В гласа ѝ се усещаше отчаяние, а на лицето и в жестовете ѝ се четеше възбуда. — И аз и Гари го чухме да си признава — както и вие!

Грисъм изкачи няколко стъпала и се изправи пред Лори, притисната между двете групи възрастни.

— Ние го чухме да признава — съгласи се Грисъм — но също така го чухме и да лъже.

Гласът на Лори беше изпълнен е типично тийнейджърско презрение:

— Откъде знаете?

— Знаем, защото уликите противоречат на това, което баща ти „призна“ — убийството на майка ти не е могло да стане по начина, по който той го описа, Лори. А отпечатъците по пистолета и кутията с патрони ще бъдат идентифицирани като твои.

— Не съм убила мама — каза Лори. — Аз я обичах! Татко я мразеше — и затова я уби!

Брас слезе надолу и леко я хвана за ръката, а Грисъм се отдръпна от пътя, докато слагаха на момичето белезници и ѝ казваха правата ѝ.

Детективът се канеше да изведе момичето от замъка, когато Гари Блеър каза, без да се обръща конкретно към никого:

— Аз... аз трябва да си отида вкъщи.

Лори изви глава към момчето и му хвърли смразяващ поглед.

— Ти си нещастник — каза тя.

Брас изведе момичето навън, а Грисъм отговори на момчето:

— Ти идваш с нас, Гари. Ти си свидетел.

След като пристигнаха в централата, Брас реши да разпита първо Гари Блеър. В стаята за разпити с тях беше Грисъм, а останалите от екипа гледаха през двойно — огледалното стъкло. Бяха се обадили на родителите на момчето и те идваха към тях.

Брас и малкият Блеър седяха от двете страни на масата. Сълзи се стичаха по бузите на младежа и той трепереше.

— Искаш ли да изчакаме да пристигнат родителите ти, преди да говорим, Гари?

— Не... Аз по-скоро... По-скоро бих говорил без тях.

— Е, те идват.

— Тогава по-добре задавайте въпросите си, защото когато дойдат, млъквам.

— Добре, Гари. Какво стана оня ден?

— К-к... кой ден?

— Кой мислиш?

Момчето преглътна сопולי и сълзи и се опита да овладее плача си, преди да отговори. Накрая, втрещен в масата каза с тих, много детски глас:

— Майка ѝ, госпожа Пиърс... майка ѝ ни хвана заедно в леглото, в стаята на Лори. Тя трябваше да си дойде вкъщи няколко часа по-късно, защото беше на църква... но срещата ѝ се отложила и тя се прибра по-рано и ни хвана... да го правим. — Той потръпна при спомена. — Бяхме направили и няколко, нали знаете, магистралки и госпожа Пиърс... намери кокаина на бюрото. Боже как откачи само! Аз просто млъкнах и се опитах да стоя настрана, но те така си крещяха, госпожа Пиърс заплашваше да отиде при мама и да се погрижи да ни разделят мен и Лори. Госпожа Пиърс каза на Лори, че ще я прати в специално училище, някъде извън щата, да се разкайва и да намери Исус. Лудости от този тип — но предимно госпожа Пиърс повтаряше, че Лори и аз не трябва да се виждаме повече.

Грисъм попита:

— Къде беше пистолета, Гари? Някъде в гаража?

— Не, в раницата на Лори.

Брас се намръщи.

— Защо там?

Той вдигна рамене.

— Тя беше започнала да купува кокаин от този, дето беше връзка и на баща ѝ.

— Господин Пиърс знаеше ли за това?

— Не! Мамка му, не! Но Лори срещнала този тип вкъщи няколко пъти, когато идвал да прави бизнес с господин Пиърс.

— Пистолетът, Гари.

— Стигам до там. Лори я беше страх от този тип.

Намръщвайки се, Грисъм каза:

— Лил Мо?

— Да, Лори каза, че я свалял, а тя не искала. Каза, че следващия път, когато той, нали знаете, ѝ налети, ще сложи край на това и ще го заплаши с пистолета.

Намръщвайки се при тази мисълта, Грисъм попита:

— Откъде се взе пистолетът?

Брас допълни:

— Това пистолетът на баща ѝ ли беше, Гари?

— Да... тя го взе от някакво чекмедже някъде и баща ѝ дори не разбрал, че липсва.

Брас пое дълбоко дъх, издиша и каза:

— Значи, Гари — какво стана, след като госпожа Пиърс побесня?

— Госпожа Пиърс каза, че се качва в колата и отива право у нас да каже на нашите какво става.

— Родителите ти не знаят, че водиш сексуален живот? Че използваш наркотици?

Той поклати глава. Брас каза:

— Госпожа Пиърс заплаши да отиде у вас. После какво?

— Лори я последва до гаража, като ѝ викаше по целия път, но някак повече... вече не се опитваше да спори с нея, молеше ѝ се. Качи се в колата с майка си, за да се опита да я убеди да излезе. И после потеглиха, като още си крещяха.

— Знаеше ли, че Лори е взела пистолета със себе си?

— Не беше в кухнята на барплота... в раницата.

— Какво направи после, Гари?

Той вдигна рамене.

— Просто си взех нещата и си отидох вкъщи, надявайки се, че госпожа Пиърс няма да се появи и да срути всичко около мен. А после, когато Лори и майка ѝ не се появиха, си помислих, че са се разбрали — че тя е убедила майка си да не казва на нашите. По-късно вечерта Лори се обади да каже, че майка ѝ е заминала на някъде. Нали знаете имала нужда от време да помисли и прочее след шока от това, което разбрала за Лори и мен.

— Значи не си знаел, че госпожа Пиърс е мъртва?

— О, не. Лори ми каза, че вие смятате, че майка ѝ е мъртва, но аз всъщност не знаех, докато не чух баща ѝ да си признава. Мислех, че

казва истината... Сигурни ли сте, че не е така?

Разпитът продължи още малко, но не разкри нищо ново, а после семейство Блеър пристигнаха и Брас и Грисъм ги оставиха сами със сина им, след като посъветваха младежа да бъде откровен с родителите си.

— Или ти ще им кажеш, Гари — каза Брас — или аз.

Разпитът на Лори Пиърс не започна добре. Водеха го пак Грисъм и Брас, докато останалите криминалисти гледаха през двойно — огледалното стъкло. Момичето отказваше да отстъпи от версията на баща си.

Наблюдавайки разпита, Катрин каза на Сара:

— Тя е умно дете. Знае, че ако си държи устата затворена, баща ѝ ще опере пешкира.

— Това е жестоко — каза Ник. Сара добави:

— Също като да убиеш майка си.

Грисъм все още не беше задал никакви въпроси. Протоколът даваше тази чест на Брас, но детективът не стигаше доникъде. Беше очевидно притеснен и погледна ококорено Грисъм, давайки му позволение да се пробва.

— Лори — каза Грисъм — аз съм криминалист.

Лори Пиърс вдигна поглед, лицето ѝ беше изтощено, с всеки изминал час сякаш остаряваше с години. Тя събра известно презрение към възрастния:

— И защо да ми пука?

— Знаеш ли какво е криминалист? Какво прави той?

Момичето се взираше право напред, избягвайки спокойния, но пронизващ поглед на Грисъм.

— Аз работя с улики — каза той. — Като откриването на твоите отпечатъци върху онзи пистолет.

Лори изглежда не обърна никакво внимание.

— Знаеш ли какво ми казват уликите в този случай?

Момичето го погледна снизходително.

— Не ми говорете все едно съм на дванайсет.

— Уликите ми казват, че и ти и баща ти лъжете.

В гримираните си кухни очите на Лори изведнъж започнаха да изглеждат нервни.

С усмивка, която изглеждаше достатъчно благоразположена Грисъм каза:

— Ти няма да ми кажеш какво всъщност се случи, нали, Лори?

Момичето му показва среден пръст и каза:

— Абе, я си гледай работата.

— Какво ще кажеш аз да ти кажа на теб какво е станало.

— А на теб кой ти каза, гений?

— Уликите. Уликите казват, че ти си се скарала с майка си заради това, че ви е сварила с Гари в леглото и е открила наркотици.

Тя му се усмихна презрително.

— Искаш да кажеш Гари ти е казал това. Той е толкова смотан.

Грисъм продължи:

— Майка ти е отивала към Блеър, за да накара родителите на Гари да го принудят да скъса с теб. След това майка ти е смятала да те изпрати в частно училище.

— Гари. Отново Гари. Той не е улика. Той е просто малък хитрец и голямо разочарование.

— Права си, Лори. Всичко дотук ни го разказа Гари. Но след това историята се поема от уликите. Ти си пътувала в колата с майка си. Опитвала си се да я успокоиш, но тя е била обзета от религиозен плам и не е било възможно да я разубедиш.

Първата пукнатина в нейната здрава тийнейджърска броня се появи под формата на сълза, спуснала се по бузата на Лори и оставила пътечка в тежкия грим.

— Тя не разбираше, че обичам Гари... или, че си мислех, че го обичам.

— Религиозните убеждения на майка ти са били... непрощаващи.

— Мама беше като нацист с цялата тая религиозна помия. Беше като скапания Джим Джоунсинг!

— Ти си се опитала да говориш с нея, но тя не е искала да те изслуша. Но има нещо, което уликите още не са ни казали... Ще го направят. Но не са още. Къде сте отишли, Лори? Така и не сте стигнали до Блеър? Къде сте отишли?

Тя преглътна. Устните ѝ трепереха, от очите ѝ се ронеха сълзи.

— В църквата.

Брас се наведе напред.

— Църквата?

Момичето кимна.

— Тя е далече след „Стрип“, в покрайнините на града... почти в пустинята. Има голям паркинг. Попитах мама дали не можем да отидем там и... да се помолим заедно.

Грисъм каза:

— И наоколо нямаше никого?

— Нямаше други коли на паркинга. По-късно онази вечер щеше да има някакви църковни работи, но доста късно... Беше доста пусто. Но мама имаше собствен ключ. Тя беше един от лидерите в църквата, нали знаете — можехме да влезем и да се молим заедно.

— Но вие не влязохте да се молите? — попита Брас. — Нали?

— Не. Седяхме в колата и аз се опитвах да говоря с нея. Наистина се опитах. Но тя беше така обзета от „Божията воля“ и как всички сме грешни и трябва да бъдем наказани... Тя беше психо, наистина беше психо.

Грисъм попита:

— Ти си грабнала пистолета от раницата на кухненския барплот, Лори, и си го взела със себе си, когато си скочила в колата с майка си.

Тя кимна вдървено.

— Мама не видя пистолета. Бях го увила в якето си.

Брас изглеждаше сякаш главата му всеки момент ще експлодира.

— Накарала си майка си да отидете на този паркинг... за да можеш да я застреляш?

— Не! Не... — Избухна в плач, в дълги яростни мъчителни ридания.

Катрин Уилоуз, гледайки през стъклото, усети, че не може да понесе повече. Колкото и печен криминалист да беше, Катрин беше и майка. Излезе от кабината за наблюдение и влезе в стаята за разпити, хвърли свиреп поглед на двамата мъже, седна до момичето и започна да я успокоява.

След малко Лори, с ръка в ръцете на Катрин, им каза:

— Не исках да я застрелям, беше случайно... Просто не можех да понеса да отведат Гари далече от мен. Той беше единственото добро нещо в живота ми. Беше всичко, което имах.

— Защо носеше пистолета със себе си? — попита Катрин.

— За да заплаша, че ще се самоубия. И точно това и направих. Казах ѝ, че ще се самоубия там веднага пред нея, ако не ми обещае, че ще ме остави да завърша гимназия тук и да продължа да се виждам с Гари и да не казва на техните. И го мислех сериозно! Дори казах, че ще спра с наркотиците и няма да имам връзка с Гари повече. Нямахме никакъв ефект.

— Как умря майка ти, Лори? — Катрин попита тихо.

— Беше случайно! Тя грабна пистолета... Мисля, че си помисли, че смятам да стрелям и... той просто гръмна. Стъклото се счупи и... беше ужасно. Беше кошмар.

Грисъм попита:

— Как се прибра вкъщи?

— Прострях якето си на пода под седалката до шофьора. И после сложих мама там на пода върху него, нали разбирате? И се прибрах с колата вкъщи. Не знам как. Не плачех, нито бях уплашена или нещо такова. Бях сякаш извън себе си и наблюдавах какво става.

— И после? — попита Грисъм.

— След това вкарах колата в гаража и отидох при татко. Казах му какво е станало и... той се погрижи за всичко. Знам, че отиде до паркинга на църквата и е... почистил там. Иначе... не ми каза как или каквото и да било. Всичко, което знаех е, че колата... и мама... ги нямаше.

— Баща ти разбра ли за наркотиците и за теб и Гари?

— Всъщност аз... аз така и не казах на татко за кокаина. Само за секса... Той каза, че това си е моя работа и мама е трябвало да ме остави на мира. Той беше супер, наистина — перфектният баща, най-добрият — никога не се интересуваше какво правя.

— И след като майка ти я нямаше вече — каза Грисъм, — правилата вкъщи се поохлабиха.

Брас попита:

— От колко време взимаше кокаин, преди да те хване майка ти?

Тя вдигна рамене.

— От няколко месеца. Гари и аз, ние просто се забавлявахме с него, малко. Но след като мама умря, всеки път щом си лягах да спя, виждах лицето ѝ... кървавото ѝ лице. Кокаинът ми помагаше да се

справя с това. Издържах будна много дълго време и после просто припадах. И хубавото беше, че нямах сънища.

Катрин седна и прегърна с ръка момичето, което отново се разплака. Брас направи знак на Грисъм да излезе в коридора.

Брас попита:

Дали казва истината?

— Историята и уликите си пасват.

— Не те попитах това, Гил.

— Мога да ти кажа само това, което ми говорят уликите.

Брас клатеше глава.

— Това момиче беше готово да остави баща си да поеме вината вместо нея... Тя може хладнокръвно да е убила майка си, примамвайки я на онзи църковен паркинг и... Боже!

— Ще отидем до тази църква и ще видим какво можем да открием — каза Грисъм. — Трябва да открием стъкло и кръв... но без остатъка от останките на Лин Пиърс... — той вдигна рамене.

Брас каза:

— Май все пак тя отива в кафеза за малолетни.

Уорик, Ник и Сара излязоха от кабината за наблюдение и се присъединиха към Брас и Грисъм.

— Значи Пиърс го пускаме да си върви по живо по здраво? — попита Уорик с гневен поглед. — Нарязва жена си с резачка и си тръгва!

Брас поклати глава.

— Едва ли — съучастничество след престъплението и притежание. Не забравяй бизнес договорката му с Кевин Садлър. Садлър ще свидетелства срещу своя бивш мълчалив партньор. Пиърс ще е на топло доста дълго.

— А Лори? — попита Сара. Брас каза:

— Ако я третират като възрастна, може да получи до живот.

Ник каза:

— Вярвам на историята й.

— Така ще повярват и съдебните заседатели — предположи Уорик.

— Значи тя се измъква? — попита Сара, леко погнусена.

— Лори Пиърс си е дала доживотна присъда — каза Грисъм — Доживотна присъда да живее със знанието, че е убила собствената си

майка.

— И целият кокаин на света няма да може да промени нещата — каза Уорик. Никой не му възрази.

В края на смяната Гил Грисъм покани Катрин Уилоуз у тях на гости и предложи да ѝ направи нещо за закуска. Тя прие.

Катрин седеше със свити под себе си крака върху малък кафяв кожен диван до прозорец с щори, които не пропускаха ранните утрешни слънчеви лъчи, и гледаше как Грисъм бърка яйца, обут в сандали. Кухненският бокс беше с дървен под, хладилникът бе от неръждаема стомана, както и плотът, който свързваше кухнята и всекидневната в просторно и функционално общо помещение. Онези отрязъци от белите стените, които не бяха покрити с рафтове за книги или електроника, приютяваха рамкирани пеперуди — красиви мъртви същества, на които Грисъм се наслаждаваше.

Катрин си пийваше портокалов сок, или по-точно скрюдрайвър, в който сокът по нейна молба беше гарниран с водка.

— Искаш ли и препечени филийки? — попита той, наведен над яйцата със същата тиха напрегнатост, която излъчваше и при опитите си.

— С удоволствие. Но ако може без масло.

Той потръпна при мисълта, че някой може да яде препечените филийки без масло, но продължи да действа.

— Знаеш ли, приех тази работа, защото обичам да решавам загадки — каза тя.

— Аз също.

— И обичам да разбирам кой е виновен за безсмисленото насилие, което изглежда е навсякъде около нас, подкопавайки това, което на майтап наричаме цивилизация.

Беше леко пияна. Грисъм каза:

— И тук мислим еднакво. — Той обаче не беше пиян. В чашата му имаше само портокалов сок.

— Никога не съм очаквала — каза тя, — че при тази работа, където нося оръжие само защото съм длъжна... където се занимавам с

последствията от престъпленията... не на улицата като толкова много ченгета... никога... никога... но както и да е.

Той вдигна глава от яйцата и я погледна.

— Ти спаси живота на Сара... и на Конрой. Трябва да се чувстваш доволна от себе си.

— А ти щеше ли да се чувстваш доволен, ако беше убил човек?

— Не.

С плоска лъжица сипа яйцата в чиния. Половин филийка — без масло, леко препечена — вече лежеше там.

Въздъхвайки, тя протегна краката си изпод себе си и изправи гръб.

— Не ми направи услуга, като ме върна обратно в онзи свят.

Грисъм се приближи с нейната чиния в едната си ръка и прибори и салфетка в другата.

— Говориш за ония стриптийз клубове ли?

— Да, за тях. За младата жена, която застрелях... — Очите ѝ се напълниха със сълзи и Катрин покри лице с ръка.

Грисъм, потресен седна до нея, но не прекалено близо. Продължаваше да държи чинията ѝ с яйца в ръка. Изчака я търпеливо да спре да плаче и когато го погледна, ѝ подаде чинията.

Тя я пое, но той задържа ръката си и в този момент, докато държаха чинията заедно погледите им се срещнаха и най-накрая те и двама леко се усмигнаха... отново приятели.

След малко той отиде да вземе и за себе си яйца и филийка, непечена, намазана с масло. После седна до нея на дивана, където започнаха да ядат мълчаливо, като изключим отделните комплименти за храната, които Катрин правеше, а той не им обръщаше внимание.

— Тоя тип Пиърс — каза тя и отпи от питието си.

— Какво за него?

— Не знам, просто съзнанието ми не го побира... Той не е изверг. Искам да кажа, сигурно обича дъщеря си, опита се да поеме вината вместо нея. Но също така хладнокръвно нарязва жена си с трион.

— И ние гледаме мъртви хора безстрастно — каза Грисъм. — Телата за нас се превръщат в улики. Някои биха ни сметнали нас за хладнокръвни.

— Може би. Но този мъж някога е обичал тази жена... Лин Пиърс е била жизнена, щастлива жена, която Оуен Пиърс е обичал. Как така дори и хладнокръвен мръсник като него свиква да живее с мисълта за това, което е направил? И за това, че дъщеря му е убила собствената си майка, жена му, жената, която някога сигурно е обожавал? Как може да го понесе? Как може да го приеме?

— О, не знам — каза Грисъм и отхапа от филийката. Задъвка, преглътна и, дарявайки Катрин с ангелската си усмивка, добави: — Може би в затвора ще стане религиозен.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Бих искал отново да отбележа приноса на Матю В. Клеменс.

Мат, който работи с мен по много от разказите, които съм публикувал, е много талантлив автор на криминални истории, както и почитател на криминалния отдел, за който знае много. Той ми помогна да развия сюжета на този роман, работи дълго по него и ми предостави изследванията си по съдебна медицина, върху които да изградя своя роман.

С Мат посветихме тази книга на действителна фигура — криминалиста сержант Крис Кауфман от полицейското управление на Бетендорф, Айова, който ни даваше безценни коментари, наблюдения и информация. Сред книгите, с които се консултирахме, са два труда на Върнън Дж. Гърбърт: „Практически наръчник за разследване на убийства“ (1997 г.) и „Практическо разследване на убийства: тактика, процедури и съдебна медицина“ (1996 г.). Полезна беше и книгата „Местопрестъплението: наръчник на писателя в криминологичните изследвания“ (1992 г.) на д-р Ан Уингейт. Всички неточности са по моя вина. Също така използвахме „Мъртви води“ (1995 г.) на Пат Гипъл и Матю В. Клеменс — документален разказ за един нарязан на парчета труп и първите по рода си генетични изследвания.

За пореден път се радвахме на подкрепата, предложенията и наставленията на Джесика Макгивни от издателство „Покет Букс“. Продуцентите на „От местопрестъплението“ бяха така добри да ни предоставят скриптовете на сериите, фактологична информация и касети с епизодите, без които написването на този роман щеше да е невъзможно.

И най-накрая трябва да спомена и находчивия Антъни Е. Зюкър като автор на идеята за книгата и нейните герои. Казвам „благодаря“ на него и на другите писатели на криминални романи, чиито оригинални и добре подплатени фактологично текстове вдъхновиха този роман и допринесоха много за търговския и художествен успех на телевизионния сериал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.